

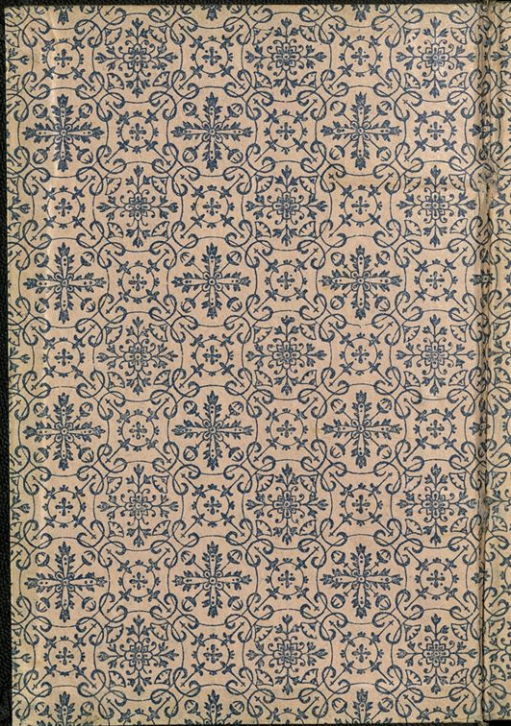
VII

C. 35.226

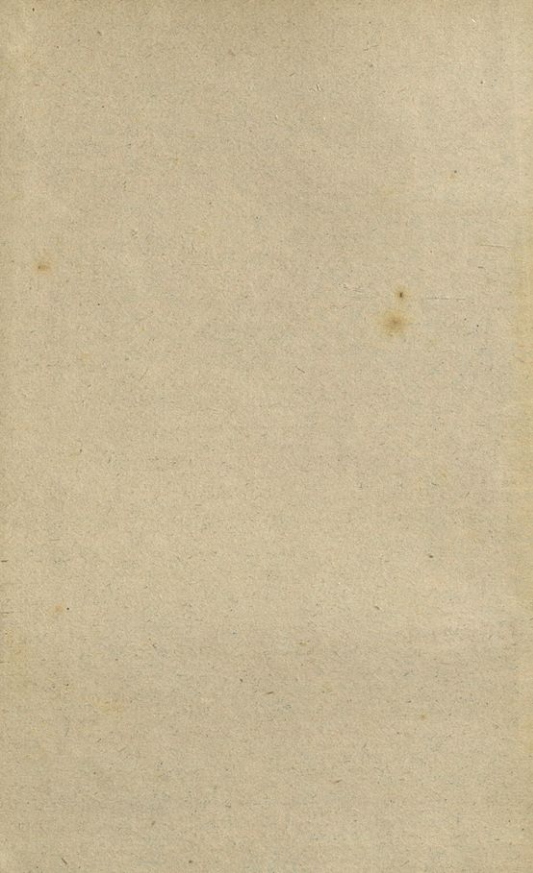
g

NICE

DMANNIC

Toussaint 30/4 1895.

MATI PREČUDNA.

Šmarnice.

Sestavil

J. P. Toussaint,
duhovnik luksenburške škofije.

S pisateljevim dovoljenjem
poslovenil

Viktor Steska.

Toussaint
Ljubljana, 1895.

Založil V. Steska. — Tisk. Katoliška
Tiskarna.

VII C, 35.226,9

—
C

—
Odobrilo ljubljansko knezo-škofijstvo z od-
lokom z dne 26. februarija 1895, števil. 511.

(25.11.35)

Pisec:

Šmarnice imajo namen, da bi krščansko ljudstvo nebeško Kraljico bolj spoznavalo in jo častilo kot delivko božjih milostij. Ta smoter lahko dosežejo na dvojen način: prvič opisujoč slavo veličastne Matere Božje, drugič kažoč njeno moč in dobroto, s katero oblagodarja vse ljudi.

Najlepše pa dosežemo ta namen, če naštejemo prav umljivo nekoliko milostij, s katerimi je Marija poplačala in razveselila one, ki so se zaupno zatekli k nji. »Besede ganejo, zgledi vlečejo.« To sredstvo uporabimo pri teh šmarnicah, zajemaje iz bogatega zaklada pre-

čudnih posledic češčenja Matere Božje. Vsak dan povemo kak zgled in pridamo na koncu primeren pouk, da pridobimo novih Marijinih častivcev.

Ti opomini pa so tako izbrani in razvrščeni, da bomo govorili po vrsti o vseh imenitnih pobožnostih, s katerimi časté Mater Božjo njeni najzvestejši otroci v katoliški cerkvi.

Da bi pač »Mati prečudna«, ki je v vseh časih in v vseh prilogah življenja prečudno pomagala, porosila nas mogočno s svojim blagoslovom kot Mati Zveličarjeva in njegovih odrešencev.

Badnik*) (predvečer).

O šmarnicah.

Lepega majnikovega večera sta se šla sprehajat dva mladeniča, sinova sicer katoliških starišev, ki sta pa izgubila vero radi nenravnega življenja.

Kakor se dá iz njih dušnega stanja razjasniti, pogovarjala sta se prav neumestno in zasramovala celó preblaženo Devico Marijo, ki sta jo vendar v otroških letih častila in na pomoč klicala. Pogovarjajoča iznenadijo prijetni glasovi mogočnega petja, glasečega se iz sosedne cerkve. Radovedna vstopita v božji hram. Nekoliko časa stojita, poslušata petje in ogledujeta z radovednimi pogledi navzoče vernike. Toda, glej! Vedno bolj čudno jima je pri srcu. Pobožnejši čut se ju polašča. Kako naj bi si to razla-

*) Takó govoré Belokranjci. Beseda se izpeljuje od glagola: bedéti, torej je isto kar lat. vigilia.

gala, ko sta vendar vstopila s porogljivim zasmehom? Solze jima zaigrajo v očeh, poklekmeta in ne moreta se ubraniti, da ne bi prilagala pobožnim pesmim, ki jih čujeta. Prišla sta kot sovražnika božja in njegove najsvetejše Matere in sta dlje zasmehovala molčeče in pojoče ljudstvo; kmalu pa je zmaga v njihovem srcu milost božja, katero jima je izprosila Marija, pribežališče grešnikov, radi molitve pobožnih duš. In ta zmaga je bila tako popolna, da sta bila prisiljena preblazeno Božjo Porodnico glasno in prisrčno slaviti z drugimi kristijani, dasi sta se bila preje obrnila od nje lahkomiselnost. Ne samo ta dan sta služila Bogu in spolnjevala svoje dolžnosti, ampak sta ostala do svoje smrti zvesta služabnika Zveličarja in njegove blažene Matere.

Res pomenljiva misel je bila, da so posvetili majnik, najprijetnejši mesec celega leta, češčenju svete Matere Božje, dike nebeškega kraljestva. In ta misel se je priljubila po vsem svetu; po vseh deželah, po vseh škofijah, po vseh samo-

stanih in skoro po vseh farah se obhaja sedaj majnik. Krasno in bogato cvetje objema, luč mnogoštevilnih sveč obseva podobo, kjer kraljuje nebeška kraljica v pričo pobožnega ljudstva, vabeča vse k tihi pobožnosti in k zaupljivi molitvi. Kratka pridiga ali primerno berilo poučuje vernike o Marijini slavi in jih opominja in uvaja, da zvesto sledé Jezusovi Materi, »zrcalu pravičnosti«. Po skupni molitvi v dober namen se podeli blagoslov s Presvetim., in pobožnost se konča s hvalnim spevom na čast nebeške Kraljice.

K tej ljubeznivi pobožnosti vabi sveta cerkev vse svoje otroke kar najnujnejše in jim deli mnogotere odpustke. Vsakdo, kdor se v majniku udeležuje te cerkvene pobožnosti ali jo sam zase opravlja, dobi odpustka 300 dni. Popolni odpustek pa dobi, ako še vredno prejme svete zakramente. *)

Kdo bi torej ne sklenil udeleževati se z vsem srcem šmarnic? Kdo bi se

*) Pij VII. 18. junija 1822.

hotel pahniti iz vrste pobožnih Marijinih častivcev? Ne, tako zanikernega kristijana ne sme biti med nami! Vsak naj sklene, da spremeni ta celi mesec v en sam Marijin praznik, da se bo vsak dan udeleževal šmarnic ali opravljal vsaj zase to pobožnost. Pobožno hočemo opravljati šmarnice, da bo majnik za nas mesec milosti in blagoslova. Preblažena Devica, katera z veseljem posluša te naše dobre sklepe, naj nam izprosi milost, da te sklepe tudi zvesto izvršimo; zato molimo skupno tri Češčenamarije.

1. majnik.

O šmarnicah.

V nemškem »Katoliškem misijonskem poročilu« pripoveduje neki učitelj sledečo čudno dogodbo:

Bilo je meseca majnika l. 1870, ko sem bil še otrok. Z bratom Hermanom sva si napravila v spalnici altarček za šmarnice in molila vsak večer, predno sva legla spat, na čast Matere Božje lepo molitvico: »Pod tvojo pomoč itd.« katero sva se naučila v šoli. Zvečer 12. majnika — tako natanko vem, kakor bi se včeraj zgodilo — molila sva še pobožneje in pristrčneje kakor navadno k Mariji, mogočni in ljubeznivi pomočnici kristijanov, ker naju je težil nekak neumljiv strah. Potem sva šla v posteljo

in kmalu zaspala. Po noči naju prebudi iz spanja nenavaden šum. Prestrašena poskočiva in opaziva, da je pokrita odeja na debelo s prahom in smetmi. Glasno pokličeva stariše, ki so spali v sosedni sobi. Ko pridejo le-ti z lučjo, vidiva, da se je nad posteljo udrl strop in da leže velikanski kosovi apna in ilovice krog in krog. Marija naju je obvarovala in otela gotove smrti.

O. Grimm.

Iz te čudovite dogodbice se učimo :
Lepa in hvalevredna je krščanska navada, da postavimo v svoji domači hiši Marijin altarček, da ga okrasimo s cvetjem in lučicami. Pred njim opravljajmo jutranjo in večerno molitev in obiščimo vsak dan preblazeno Devico s kako pobožnostjo. Zveličarja Jezusa Kristusa najdeš in obiščeš lahko v presvetem zakramentu; osebe svete Matere Božje pa ni najti na zemlji, obiskujemo jo le pred njenimi podobami v duhu. To pobožnost opravljajo najpobožnejše duše z veliko točnostjo.

Potem nikar ne opustimo zjutraj in zvečer pobožne molitve. Marsikatera nesreča bi se ne bila pripetila po dnevi ali po noči, ko bi se bili ponesrečenci zjutraj ali zvečer priporočili nebeškemu varstvu! Kolikokrat pa je odvrnila dobra jutranja in večerna molitev dušne in telesne nesreče! Privadimo se torej, da bomo vselej, kedar vstanemo in kedar se vležemo k počitku, klečé opravili prisrčno molitvico in si izprosili božjega blagoslova in njegove svete Matere.

Ne zametujmo in ne zaničujmo notranjih nagibov in čustev veselja ali žalosti, upanja ali strahu, hrepenenja ali nejevolje, ki se včasih polotijo našega srca na nerazumljiv način. Posebno ako se gre za dobro delo, ali da bi ubežali grehu, tedaj je mogoče, da nam je poslal Bog svojo milost, s katero moramo sodelovati, ali da nas je opomnil angel varuh, katerega moramo slušati. Ne da bi bili praznoverni, moramo se vendar varovati, da si ne bomo vsega razlagali naravno. Naravni in nadnaravni svet se nekako nerazdeljivo uje-

mata, in na naše življenje vplivajo hudobne in dobre moči nevidoma.

Po tem trojnem načinu mislimo in delamo vedno kot verni kristijani, posebno pa si zaslužimo z zaupanjem in s pobožnimi vajami varstvo svete Matere Božje, in uresničile se bodo nad nami besede sv. pisma: da njim, kateri Boga ljubijo, vse k dobremu pomaga. Da to srečo dosežemo, molimo tri »Češčena-marije«.

2. majnik.

O š m a r n i c a h.

V srečnem razmerju sta živelata Henrik in njegova žena Ana. Henrik je bil vrl mojster, nikdar mu ni manjkalo naročil, denar se mu je vsipal prav za prav kar v hišo. Začelo se je pa v onem mestu društveno življenje živahno razvijati, in mizar se je jel udeleževati shodov in bil izvoljen celó večkrat v odbor. Toda od todi je izvirala njegova nesreča. Iz tega ali onega vzroka so se vršili shodi,

seveda vedno v gostilnah, in doslej tako zmerni in zgledni Henrik je postal pijanec. Za svoje rokodelstvo se je malo menil, in pešala je blaginja.

Obžalovanja vredna žena Ana je jokala, opominjala, prosila, toda zastonj. Mož se je v začetku izgovarjal, potem lagal in nazadnje jezil, v jezi pa ošteval in klel. Ubogi otroci, ki so bili priče tega početja!

O velikonočnem času gre žena kot vestna kristijana k sv. izpovedi in potoži svoje gorjé izpovedniku. Ta jo tolaži in naposled reče: »Čez nekoliko dnij se pričnó šmarnice. Sklenite udeležiti se vsak večer te pobožnosti in darujte vse svoje molitve Materi Božji za moževo spreobrnitev. Tudi otroke naganjajte k molitvi, jaz sam vam hočem pomagati z molitvijo.« Z zaupanjem pričnó mati in otroci šmarnice; dan za dnevom je potekal, minila je že polovicā majnika — toda Henrik je bil še vedno isti zapravljivec. Uboga žena je izgubila skoro pogum, vendar je molila še nadalje. Zadnji dan lepih šmarnic je napočil.

Združila je vse svoje dušne in telesne moči in molila s podvojeno prisrčnostjo, da se spreobrne mož. Tako še ni molila nikdar. Cerkev je zapustila s prepričanjem, da je njena prošnja uslišana.

Henrik pa ni bil še nikdar tako silno pijan, surov in brezbožen kakor oni dan. Gotovo je poskusil satan z zadnjo silo, da bi ga priklenil nase. Ves pijan se je vendar še zibal proti večeru v gostilno.

Uro pozneje začuje žalostna žena pred hišo čuden ropot, ki se je bližal polagoma. Kmalu se odpró vrata in štirje možje prinesó na nosilih stoka-jočega moža. Pred gostilno je pal s stopnic in si zlomil nogo.

Ko je ženo zapustil prvi strah, zažarila je luč prvega upa v njeni duši. Razumela je pota božja, ki sicer počasi ali vedno gotovo vodijo k smotru. Za poživinjene duše se nahaja redkokedaj drugo zdravilo kakor občutljiva nesreča.

Zdravnik stori svojo dolžnost in pija-nega Henrika zazibljeta bol in onemoglost v globok spanec. Ko se prebudi

drugo jutro, zagleda najprej svojo ženo čujočo skrbno ob postelji in ljubeznivo vprašujočo, kako mu je. Odgovori ji s solzami, ki so mu zalile oči. Obrne se k steni in leži dlje časa tako, ne da bi izpregovoril kake besedice. Potem se zopet obrne k svoji ženi, prime njeno roko in jo nagovori močno ihté:

»Ana, hudo sem te žalil in ti napravljaj bridkosti. Izgubljen človek sem pred Bogom in pred teboj. Drugače mora biti odslej, vse hočem popraviti; Bog mi bo odpustil, in tudi ti mi odpuščaš, kaj ne da?« Iz srca mu je odpustila Ana, a tudi njej so tekle obilne solze. Henrik je bil mož beseda. Z občudovanjā vredno potrpežljivostjo je prenašal bolečine in zopet okreval. Potem pa se je urno z vesoljno spovedjo spravil z Bogom. Izstopil je iz vseh pivskih družb in postal zopet prejšnji zgledni mojster. Sreča in blaginja sta mu bila plačilo na zemlji, in krščanska smrt mu je odprla vrata v srečno večnost.

Ta izkušnja nam svetuje, da določimo takoj v začetku šmarnic kako dušno ali svetno dobroto, katero želimo doseči s šmarnicami. Vsakega človeka tare kaka nadloga; vsak človek ima kako srčno željo, da bi jo razodel nebeški Kraljici. Prosimo na primer, da se iznebimo grehov, da nas Marija varuje grešnih nevarnostij, da nam podeli kako čednost, katere še nimamo, da spoznamo svoj poklic, da se spreobrne kak grešnik, da okrevamo od bolezni, da bi imeli vselej vsakdanjega kruha. Če bomo prav molili, uslišala bo Marija naše prošnje tako, da še sami ne pričakujemo. Da spoznamo najpotrebnejše milosti in šmarnične darove, molimo kakor navadno tri »Češčenamarije.«

3. majnik.

Pismo, pisano Mariji.

Knoke se imenuje belgijska vasica ob severnem morju. V nji je stanoval pošten ribič. Šest mesecev je že ležal bolan na prsih. Prehladil se je bil ob

strašnem viharju, ki ga je hotel pogubiti. Minilo je torej šest mesecev, da ni mogel na morje in si ni nič prislužil za vsakdanji kruh. Kar si je prihranil popreje, pošlo je lahko, ostalo mu je le še pet frankov (dva goldinarja), toliko torej, da je bilo še za en teden za hrano. Potem pa ni kazalo drugega, nego da si kdo oprta beraško torbo in hodé od vrat do vrat prosi usmiljenih ljudij darov, da si potolaži glad.

Ribičev ponos in čut pa se je upiral tej misli. Ni se mogel potolažiti misleč, da bodo morali otroci beračiti; toda lakota, ta nepreprosljiva zatiravka ubogih ljudij, zahtevala je to z vso silo. V žalostni opravi je samevala ribičeva hišica, trava je obrasla prag one hišice, kjer sta se vselili lakota in bolezen. Niso se več vzdigovali dimovi oblaki nad hišo; čoln je bil napolnjen z gnilo vodo in počival v malem zalivu, maček je bil rjast. Na vrtcu sta bahato pognali kopriva in ljulika. Razmere so bile tožnejše dan za dnevom, in obup se je širil v ribičevi koči od ure do ure.

Zadnja tolažba v tolikej stiski je bila mila deklica, stara deset let, z zlatimi kodri in s svetlim, živim očesom. Ivana, tako je bilo deklici ime, že šest mesecev ni prepevala; nje srebrni glas, ki je preje odmeval po hiši in livadi, umolknil je, in ni bil čuti pol leta.

Nekega dné gre Ivana v cerkev, kjer je bila lična Marijina kapelica. V to se napotí Ivana, da bi tam izprosila za svojo družino pomoči. Tu poklekne v leseno klop in začne moliti; svoje oči povzdigne h kipu preblažene Device, ki ga je motno obsevala luč male svečice.

Ko konča svojo molitev in se odpravi, zapazi na steni darilnico. Misleč, da je pismovnica, kamor se oddajajo prošnja pisma na Mater Božjo, hiti domov. Nebesa jo navdahnejo, da iztrga iz svojega zvezka list papirja in napiše sledeče besede:

»Ljuba Devica Marija!

Vem, da si usmiljena in rada pomagaš nesrečnikom. Prosim te torej, ljuba Devica, pomagaj tudi nam; daj

očetu zopet zdravje in reši nas stiske, v katero smo zabredli. Obetam ti, da te bom vedno ljubila in ti vedno na altar pokladala šopek marjetic, dokler jih bo kaj na travnikih. Ivana van Esse.«

Pismo položi v škrinjico za darila še vedno meneč, da je pismovnica. Pismo dobi v roko župnik in je odpošlje grofici N., zelo darežljivi gospej, bivajoči včasih v onem kraju. Ta obljubi, da bo pomagala družini ubogega ribiča.

Drugi dan je dosegla stiska vrhunec, zakaj uboga družina je snedla zadnji kos kruha. Mati je pretakala vroče solze, Ivana pa je bila vesela pričakujoč zaupno odgovora tako dobrotne božje Porodnice. Ni se varala.

Pred kočnimi vrati se ustavi gosposka kočija. Posebno opravljen strežnik prinese velikansko pletenico v koč. Kaj je pač bilo v tej košari, katero je Marija poslala po grofici N.? Živež, obleka, denar in pismo z naslovom: Naj prejme Ivana van Esse. Dobri otrok je sprejme z veselim vsklikom: »Saj sem

vedela, dobrotljiva Devica, da uslišiš mojo prošnjo!« Potem odpré pismo in bere vsa zamaknjena:

»Moja ljuba Ivana!

Vem, da si pobožen otrok, in preblažena Devica nikdar ne pozabi poplačati otrok, ki, kakor ti, iz srca ljubijo svoje stariše. Misli le na šopek, ki si mi ga obljubila, ker marjetic cveté sedaj mnogo na travnikih.«

Deklica steče na travnik, povije šopek in ga položí na altar svete božje Porodnice. Potem poklekne in zahvali nebeško dobrotnico v tisti klopi, kjer je pred dvema dnevoma prosila v toliki stiski pomoči.

Kmalu okreva ribič. Trava ne poganja več na pragu pred kočo, koprivni na vrtu, čoln, na novo osmoljen, se ziblje po morju in Ivana veselo prepeva na morskem obrežju.

Takó nas more oteti nebeška Kraljica s svojo priprošnjo iz največje nad-

loge. Kakor je Bog vsemogočen na prestolu, tako je Marija vsemogočna na kolenih. Molitve drugih svetnikov so prijateljske prošnje, prošnje Marijine so materinske prošnje. »Prosimo milostij«, kliče sv. Bernard, »prosimo jih po Mariji, ker je Mati Božja in ne more prositi zastonj.« Da nam dodeli Bog brezmejno zaupanje na mogočno priprošnjo sv. Matere, molimo tri »Češčenamarije«.

4. majnik.

O molitvi k Mariji.

Sledečo dogodbo beremo v pismu gospoda Fourcade-a (= Furkada), misionarja v vzhodnoindijski škofiji Pondicherie (= Pondišerí). Pismo je iz l. 1889.

Pred letom je nastala huda kuga med sitavskimi volovskimi čredami. V tem selu je pasel krščanski deček čredo bogatega pagana. Ko ga le-ta nekoč na paši obišče, pravi deček: »Gospod, živinska kuga se vedno bolj širi in zahteva vsak dan mnogo žrtev. Če se

hočete po mojem nasvetu ravnati, ne boste, zagotavljam vas, nobenega vola izgubili.« »Govôri«, pravi gospodar, »bomo videli.« Deček nadaljuje: »V vaši pagodi (pagoda = ajdovski tempel) sicer vsak dan darujete, vendar se bolezen še zmerom razširja. Vaše božanstvo menda nima moči. Zatorej se hočem zaobljubiti, da podarim preblaženi Devici Mariji, naši nebeški Materi, dve sveči. Sedaj vas vprašam: Ali mi to dovolite in mi boste dali dvanajst soldov za sveči, ako se kuga ne loti vaše črede?«

»Naj bo, kakor si dejal«, odgovori gospodar.

Takoj poklekne deček sredi polja, sklene roki, povzdigne oči k nebu: »Mati, če noben vol mojega gospodarja ne pogine, podarim ti dve sveči v naši kapeli.«

Bolezen je razsajala kmalu s tako silo v okolici med čredami, da je v kratkem pocepalo pet sto volov. Prizanesla pa je kuga čredi krščanskega pastirja. Misliti si pa moremo, kako se

je radoval pastir, kako je slavil dobroto nebeške Matere! Kako se je pa tudi zavzel njegov paganski gospodar, ko se je pokazala nezmožnost malikov tako očito!

Morda se bo komu čudno zdelo, da je imenoval ta priprosti pastirček mogočno nebeško Kraljico svojo mater in se k nji zatekel, kakor k svoji lastni materi. Ravnal je popolnoma prav, in mi mu hočemo biti posnemavci.

Marija je res Mati naših duš. Zaradi izvirnega greha pridejo vse duše na svet v stanu smrtnega greha. Vse duše so mrtve. Marija pa pride, prinese nam Zveličarja in v njem izgubljeno življenje milosti. Kakor imenuje prerok našega Zveličarja Jezusa Kristusa očeta zveličanega človeštva, očeta prihodnjosti,*) kneza miru, tako kaže Zveličar sam s križa na preblaženo Devico kot na mater življenju zopet darovanih duš, govoreč: »O človeštvo, glej tu svojo mater!«**)

*) *Pater futuri saeculi, princeps pacis.* Iz. 9,6.

***) *Ecce mater tua.* Jan. 19, 27.

»Veselite se torej«, piše sv. Alfonz, »da ste Marijini otroci!« In sv. Anzelm zatrjuje: »O blaženo zaupanje, o varno pribežališče, Mati mojega Boga je tudi moja mati.« Mali otroci vedno izgovarjajo besedo »mati«. Pri najmanjšem povodu kličejo: Mati! mati! Želja Marijina je, da se zatekamo v vseh nevarnostih, dušnih in telesnih, k nji kot materi in jo kličemo mater.

Marija se imenuje »naša mati«, a ni nenaravna mati, ki nima srca in ljubezni za otroke. Take nedostatnosti, takega siromaštva čednostij vendar ne smemo očitati Božji Materi, ki je obdarovana z zakladi vseh čednostij. Cerkev ji marveč polaga na jezik pomenljive besede: »Jaz sem mati lepe ljubezni.«*) Da je čez vso mero ljubezniva mati naših duš, pokazala je s tem, da je sprejela lastnosti križane Matere križanega Odrešnika in da je na Kalvariji darovala svojega ljubljenelega Sina božji pravici za človeštvo.

*) Ego mater pulchrae dilectionis. Eccli. 24, 24.

Če se je Marija pokazala tako ljubeznivo do vseh ljudij in celó do onih, ki niti ne mislijo na njo, niti jo kličejo na pomoč, kolika bo šele njena ljubezen do zvestih služabnikov, ki se pogostoma zatekajo k nji. Sveto pismo pravi: Najdejo jo, kateri jo ljubijo.*)

Pridobimo si torej lepo in blagodatno navado, da bomo imeli Marijo za mater, da jo bomo mater imenovali in jo kot mater častili. Bodimo dobri otroci tako dobre matere. Ne žalimo je z grešnim življenjem, posnemajmo njene čednosti, opravljajmo one pobožne vaje, s katerimi so jo častili njeni zvesti služabniki. V stiskah in potrebah, tudi v časnih in malih, zatekajmo se k dobrotljivi Materi v nebesih. Blagor kristijanu, komur je ljubeznipolna dušna mati, za kogar ljubeznivo skrbi kot mati. Da vsi to srečo dosežemo, molimo tri »Češčena-marije«.

*) Invenitur ab iis, qui quaerunt illam.
Sap. 6, 13.

5. majnik.

O molitvi k Mariji.

Naslednje vrstice smo povzeli iz pisma nekega avstrijskega misijonskega prednika :

Ko so obhajali preteklo poletje naši misijonarji misijon v Požarnici na Koroškem, pride k nekemu misijonskemu očetu mala deklica, Frančiška po imenu, in ga vpraša vsa objokana, kaj ji je storiti, ker njen oče že toliko let ni bil pri sv. izpovedi. Pater ji odgovori: »Prav vneto moraš klicati Marijo na pomoč, zakaj ona je pomoč ubogih grešnikov.«

Ko deklica to sliši, hiti pred Marijino podobo in moli dolgo in prisrčno za svojega nesrečnega očeta.

Potem steče takoj k očetu, poklekne predenj in ga prosi prav iskreno, da bi šel z materjo v cerkev in se tam izpovedal. Oče je bil zelo presenečen, odgovoril ni, ampak tiho odšel. Mala deklica ni izgubila poguma; zopet gre k podobi preblažene Device, da bi še

bolj goreče molila za izgubljenega očeta. Morda je premolila vso noč? Gotovo je, da je že ob štirih drugo jutro klečala pred očetom ponavljajoč svojo prošnjo. Ta se ni mogel dalje ustavljati. Ginjen je bil, in solze so ga oblile. Prazniško obleko si odene in gre v cerkev. Dolgo se je pripravljaj na izpoved; ko se je vrnil po dovršeni pobožnosti, žarilo se mu je obličje veselja; saj je zopet dosegel milost božjo.

Kako srečna je bila Frančiška! Rešila je svojega očeta.

Molitev za spreobrnitev grešnikov Marija rada posluša in rada usliši. Saj jo po pravici imenuje sv. cerkev »pribežališče grešnikov«. Ubogi grešniki so ljudje, za katere je njen Božji Sin pretil svojo kri in daroval svoje življenje. Preblažena Mati Božja bi gotovo ne cenila prav krvi svojega Sina, ko bi ji ne bilo zveličanje grešnikov pri srcu. Kakor je najiskrenejša želja vsake dobre matere zdravje bolnih otrok, tako se tudi Marija najbolj ozira na one duše, ki so v

nevarnosti, da bi bile pogubljene radi grehov. Sv. Gregorij piše: Če nočeš nič več grešiti, smeš biti prepričan, da te sprejme Marija ljubezniveje, kakor bi te mogla sprejeti lastna mati. Ko je živela preblažena Devica še na zemlji, bila je pripravljena umreti za vsakega posameznega grešnika. Najbolj ji torej ustrezemo, če jo kličemo kot posrednico grešnikov, da bi priporočala grešnike Božjemu Sinu in jih tako rešila.

Tudi mi ne smemo biti malomarni za žalostno usodo onih vrstnikov, ki ne živé v stanu milosti božje. Ko bi videli koga hitečega k vodi, da bi se potopil, ali bi ne storili vsega, kar mogoče, da bi mu rešili časno življenje? Če se ob požaru kdo nahaja v nevarnosti, da bi zgorel v plamenu, ne strašimo se plamena, ampak z lastno nevarnostjo mu hitimo na pomoč. Koliko bolj bi morali vse poskusiti, da bi oteli uboge grešnike večnega pogubljenja, ki jih čaka! Ne gre se tu za časno smrt, ne za telesno smrt v plamenu, ampak za večno smrt, za

neskončne bolečine v neugasljivem peklenškem ognju.

Hvalevredno je, če molimo za uboge duše v vicah. Boljša in potrebnejša pa je molitev za uboge grešnike. Duše v vicah so rešene duše, ne morejo se nič več pogubiti, ampak bodo gotovo zveličane. Ubogi grešniki pa hodijo po potu pogube in so v največji nevarnosti, da se pogreznejo kmalu v peklenško brezdno. Mislimo si torej grešnika, ki nam je morda v sorodu, in sklenimo rešiti ga brezbožnosti in pogubljenja. Vplivajmo nanj z dobrim zgledom, s prigovarjanjem, z dobrimi spisi in molimo vsak dan k Pomočnici ubogih grešnikov, da dodeli našemu trudu blagoslova in vspeha. Predno zapustimo ta božji hram, premislimo, kaj v tem oziru lahko storimo za uboge grešnike v naši hiši, v naši družini, naši fari, naši domovini in na vsem svetu in sklenimo to tudi zvršiti. Da nas Marija milostivo blagoslovi, molimo tri »Češčenamarije«.

6. majnik.

O molitvi: „Češčena Marija“.

V velikem mestu na Nemškem je živela družina v veliki stiski. Prejšnja leta je bila precej imovita, razne nesreče so jo pa pripravile do take ubožnosti, da je moral oče opravljati službo navadnega dninarja, ako je hotel svojo ženo in štiri otroke hraniti. To pa ni bila mala stvar za poštenega moža, ki ni bil vajen takemu delu. Mnogokrat se mu je milo storilo pri delu. Toda ni bilo še dosti nadlog. Huda bolezen položi ženo na posteljo, in dva tedna pozneje zbolita tudi dva starejša otroka. Stiska je prišla do vrhunca.

Nekega večera sedi stiskani in brez-tolažni oče ob postelji svojih domačinov, da bi pri njih prečul vso noč. Vrnil se je prav kar s težavnega dela. Žalost, podobna obupu, se polasti njegovega srca. Mati, krščanska žena, ni ga mogla več tolažiti in mu dajati poguma. Kar pravi najstarejši otrok: »Oče, ljubi oče, Marija bo pomagala! Molite pobožno

»Češčeno Marijo« in sveta Devica pomore.« »Moliti ne morem več,« odgovori s tresočim glasom mož, vstane in zbeži v temno, neprijazno noč. Nekoliko časa tava brez smeri okrog, ko mu pa potok solz olajša srce, poklekne in vzdihne iz vse duše: Marija, usmili se! Marija, pomagaj! Potem izmoli zaupno in z razprostrtimi rokami: Češčena Marija. Ko hoče vstati, čuti neko večjo mehko stvar pod koleno. To stvar vzdigne, užge žveplenke in se prepriča, da ima pred seboj listnico napolnjeno z bankovci. Domov gredé sklene drugi dan poiskati lastnika, in če ga najde, vrniti mu listnico. Na poti mu pa pride naproti neki gospod, ki ga naglo vpraša, ni li našel listnice? »Da, tukaj je,« odgovori mož. Gospod mu dá petdesetak in ga vpraša, če je ubožen. S solznimi očmi odgovori srečni mož: »Bil sem siromak, sedaj nisem več!«

Iskreno zahvali Boga, Marijo pomočnico v stiskah in blagega dobrotnika ter hiti domov. Drugi dan ga obišče gospod, ki je izgubil listnico, poprašuje

razmere zeló natančno in mu nakloni obilne podpore. Zopet se je vrnilo veselje in radovanje v ubožni hram, bolna mati je kmalu okrevala ob dobri postrežbi, tudi otroci so ozdraveli. Stiska in žalost sta minili, in mož si je opomogel polagoma. Kolikrat je pač mislil s svetim strahom na ono »Češčena-marijo« in se čudil, kakó hitro mu je pomagala iz silne stiske sveta Mati Božja. Kakó pobožno je pač molil sam in tudi vsa njegova družina to vspešno molitev, dokler je živel!

Vsak kristijan vé, da ima »Češčena Marija« tri dele, namreč pozdrav nadangela Gabriela, sv. Elizabete in besede sv. cerkve. Ta trojni pozdrav je po navdihnjenju sv. Duha posvečen oni blagoslovljeni Devici, katero je hotel počastiti in oveseliti večni Oče kot svojo hčer, Bog Sin kot svojo mater in sveti Duh kot svojo nevesto. Kdo bi pa opisal nebeško veselje, katero je občutila bogoljubna Devica, čujoč te pozdrave! To veselje pa ponavljamo njenemu srcu,

kedarkoli molimo pobožno »Češčenamarijo«. »Bolje in prijetneje me pač ne morete pozdravljati, kakor s tem angelovim pozdravom,« rekla je Marija sama sv. Mehtildi. Pomisliti moramo tudi, da dobrotna in hvaležna nebeška Kraljica nedvomno na te pozdrave vselej odzdravi, in sicer s tem, da deli dragocene milosti. Sv. Alfonz zatrjuje, da se z vsako »Češčenamarijo«, ki jo pobožno molimo, nebesa veselé, pekel trese in da hudobec beži. Po pravici nas torej navaja sv. cerkev, učiteljica prave pobožnosti, da združujemo »Češčenamarijo« vselej z »Očenašem«, da torej tudi to molitev opravljamo z očenašem.

Cenimo torej po vrednosti to prelepo molitev; molimo jo, opravljajmo jo vsak dan in vsako uro, v veselju in žalosti, da razveselimo z njo nebeško Kraljico in se udeležimo njenega močnega varstva. V ta namen molimo navadne tri »Češčenamarije«.

7. majnik.

O „Češčenamariji“.

L. 1508. so zatožili nekega meščana iz Modene, Fabricija Padevani-ja po imenu, pri sodišču hudega zločina. Po tedanji sodni navadi so ga potegnili na natezalnico, da bi priznal svojo pregreho. Na natezalnici je radi hudih bolečin priznal, dasi je bil nedolžen. Obsodili so ga k smrti. Duhovnik, ki bi ga moral pripraviti na smrt in kateremu je potožil svoje gorjé, svetoval mu je, naj se v molitvi zateče k Mariji viterbski, kar je tudi zaupno storil. Ko pride na morišče, zatrdi iznova, da je nedolžen in prosi ljudstvo, naj z njim moli »Češčenamarijo«, da bi mu pomagala mogočna »Pomočnica kristijanov« v najhujši stiski. Gledavci pokleknejo in molijo glasno zahtevano »Češčenamarijo«. Rabelj položi vrv obsojencu krog vratu in odtegne lestvico, kjer je stal le-ta; toda vrv se pretrga, vislice se polomijo in rabelj pade na tla. Vislice postavijo iz nova, toda dejanje se

je ponovilo. Ljudstvo pa je pričelo klicati in upiti: Čudež, čudež! Rabelj se pa ni hotel udati in je še enkrat poskusil svoj posel. Vislice pa so se razlomile v nebrojne kosce. Ljudstvo se je grozilo in zahtevalo, naj se kazen preloži in iz nova prične pravda. Res se je pravda ponovila, in izkazala zatoženčeva nedolžnost. Oprostili so ga. Prvo pa, kar je storil, bilo je, da je šel v Viterbo obiskat čudežno podobo, in da je položil ondi lep zaobljubni dar. Vse svoje žive dni je posvetil Mariji in ostal zvest njen služabnik do smrti.

Čudovit je bil torej uspeh te edine »Češčenamarije«, ki jo je ljudstvo molilo, in tudi v nas mora obuditi zaupanje v to nebeško molitev. Molimo jo torej pridno in posebno one čase, kedar jo molijo pobožni služabniki velike nebeške Kraljice.

Navadimo se moliti tri »Češčenamarije« klečé pri večerni molitvi na čast brezmadežne Device, da bi nas s svojo milostjo obvarovala po noči in prihodnji dan vsakega nečistega greha.

Pristaviti je še treba prošnjo: »Marija, s svojim čistim devištvom in brezmadežnim spočetjem očisti moje srce, moja dušo in moje telo!« Kakó rada bo uslišala preblažena Devica, kateri so takó ljube čiste duše, to molitev, branila nas nevarnih izkušnjav, varovala slabih priložnostij in ohranila v čistosti. To je oni čudoviti pripomoček, ki ohranjuje v nedolžnosti vse izvoljence, bodisi duhovskega ali svetnega stanu. Ko bi bile molile pobožno in stanovitno te tri »Češčenamarije« nesrečne žrtve nečistosti, ne bi bile tako žalostno propale v časno in večno pogubljenje!

Lepa je tudi navada, da vselej počastimo sveto Mater božjo s »Češčenamarijo«, kedar slišimo, da bije ura. Svetega Alfonza Rodriguez-a je vzbudil angel varuh vsako uro po noči, da je mogel opraviti to pobožno vajo.

Kedarkoli gremo iz hiše, pozdravimo Marijo kot ljubeznipolno varovavko, da si izprosimo njenega blagoslova za naše posle in opravke. Če gremo mimo Marijine pcdobe, nikar ne opustimo ange-

lovega pozdrava. Sv. Bernardu se je primerila nenavadna čast, ko je šel v stolnico v mestu Speyer-u, da mu je, pozdravljajoč Marijino podobo, leta odgovorila: Pozdravljen, Bernard!

Sv. Alfonz nam svetuje, naj pred vsako versko vajo ali pred svetnim opravilom odmolimo eno »Češčenamarijo«. »Gotovo«, pravi, »bodo blagoslov in dobiček donašala ona opravila, katera postavljamo med dve ,Češčenamariji'.«

Sv. Mehtildi je obljubila preblažena Devica srečno smrt, če bo vsak dan molila tri »Češčenamarije« na čast njeni moči, modrosti in dobroti.

Ko bi si ne drznili moliti »Češčenamarije« pri vseh imenovanih slučajih, volimo si vsaj to ali ono navado, katere se stanovitno oklenimo. Tudi tu moremo prav vporabiti besede našega božjega Zveličarja: Kdor bo vstrajal do konca, ta bo izveličan.*)

*) Qui perseveraverit usque in finem, hic salvus erit. Matth. 10, 22.

8. majnik.

O angelovem češčenju.

Bil sem, pripoveduje katoliški duhovnik, v Liverpoolu na Angleškem za pomočnika v dušnem pastirstvu. Nekega dne hočem vstopiti v neko hišo, kar mi zastopi pot sedemdesetleten starec in me surovo nagovori: »Idi, tu nimaš ničesar iskati!« Njegova žena, ki je čula te besede, hitela je za njim in mu rekla: »Saj je ta gospod katoliški duhovnik.« Precej se obrne mož nekoliko prestrašen in me s prosečim glasom nagovori: »Odpustite mi, oče, odpustite mi! Ne imel bi več blagoslova na svetu, ker sem razžalil Gospodovega duhovnika. Glejte, mislil sem, da ste metodijski duhovnik, ki je večkrat tu pohajal. Ubožni smo sicer, pa ostati hočemo katoliški. Odpustite mi torej, oče!« Pogledal sem moža in vprašal: »Povejte, kedaj ste bili zadnjič pri izpovedi?« — »Dolgo je že, oče, dolgo.« — »Dobro, poprej ste me surovo nagovorili. Zato zahtevam, da se zopet sedaj izpoveste.

Prihodnjo saboto pridem v cerkev (katero sem natančno določil) in potem vse opraviva. Pripravite se nekoliko.« — »Da, oče, pridem, da ostane božji blagoslov v meni.«

Starček je prišel in opravil vesoljno izpoved. Kakó je bil potem vesel! Vprašal sem ga: »Poznate-li tudi druge može, ki se že dlje niso izpovedali?« — »Poznam jih več, oče.« — »Pomagajte jim torej, da se osrečijo, kakor ste se vi.« — »Storil bom to, oče!« Res jih je mnogo pripeljal in sam večkrat prejel sv. zakramente.

Pozneje nekoč sem ga obiskal v njegovi hiši in pri tej priliki mi pové njegova žena, ki je bila vsa srečna radi moževe spreobrnitve to-le dogodbo: »Glejte, oče, malo Marijino podobico visečo na steni: Vse sem poskusila, da bi vcepila svojemu možu zopet vero v srce, toda zastonj; pričela sem torej moliti vsak dan pred to podobo tri »Češčenamarije«, da bi Marija sama privedla mojega moža zopet k bogo-

služnemu življenju. Kako se ji je to posrečilo, veste, oče, sami najbolje.

Dolgo vrsto stoletij je v cerkvi lepa navada, da zvonijo zjutraj, opoldne in zvečer, in verniki, poznavajoči ta klic, molijo »Angel Gospodov«. Že v dvanajstem veku je bila navada, da so delopust naznanjali z zvonom. Papež Janez XXII. pa je določil z bulo dné 7. majnika 1327, naj verniki ob zvonjenju molijo trikrat »Češčenamarijo«. Polagoma se je navada razširila tudi na zjutraj in zvečer.

Papež Benedikt XIII. je podelil s pismom 14. septembra 1724. popolni odpustek vsem vernikom, ki vsak dan na zvonovo znamenje zjutraj, opoldne in zvečer trikrat »Angel Gospodov« s tremi Češčenamarijami molijo, in sicer enkrat na mesec kedarkoli, da se le skesano izpovedó in pobožno prejmo zakrament sv. Rešnjega Telesa in na namen svete cerkve molijo. Sto dnij odpustka pa zadobi, kdorkoli sicer to molitev opravi.

Papež Benedikt XIV. je potrdil dné 20. aprila 1742. imenovane odpustke in določil, naj se »Angel Gospodov« opravlja saboto zvečer, ob nedeljah in o velikonočnem času stojé. Pozneje je sveta stolica določila, da se udeležimo odpustkov tudi tedaj, ako ne klečimo, če nas namreč kaj ovira. Preje je bilo navadno, da so ljudje pokleknili na zvonov glas nele domá, ampak tudi pod milim nebom. Sedanje dni se pa že mnogi sramujejo klobuk sneti. O da bi se pač pretresli spominjajoč se Zveličarjevih besed: Kdor se mene sramuje, tega se bo sramoval tudi Sin človekov, ko pride v svoji slavi.*) Sveti Karol Boromej, rojen knez in kardinal sv. cerkve, se ni sramoval stopiti s konja ali z voza in moliti na tleh klečé: »Angel Gospodov«, ako je na cesti začul zvonov glas.

Kedar začujemo zvonov glas, ki obkroži vsak dan trikrat ves svet, združimo se z vsemi kristijani na svetu in

*) Qui me erubuerit . . . hunc Filius hominis erubescet cum venerit in majestate sua. Luc. 9. 26.

pozdravimo nebeško kraljico, vpletimo v trojni molitveni venec, ki ga plete vsa zemlja, veseli vsak eno cvetico in nagovarjajmo tudi domačine, da to storé. To prav trdno sklenimo in molimo tri Češčenamarije, da ta sklep Marija potrdi s svojim blagoslovom.

9. majnik.

O rožnem vencu.

Tednik »Semaine religieuse«, izhajajoč na Francoskem v Vannes-u, je objavil sledeče pismo učenega jezuita Charoppin-a iz Št. Louis-a v zjedinjenih državah severne Amerike. Ta je namreč potoval s štirimi zvezdoznanci, z gospodi Pritschel, Nipher, Engler in Valler, v Norman pri Št. Frančišku, da bi opazoval solnčni mrak 1. januvarija l. 1889:

Edino jaz sem bil katoličan, oni štirje gospodje so bili protestantje.

Ko smo v Normanu delali pet dnij in pet nočij, da bi natanko določili

zemljepisno dolžino in širino, kazalo je vse, da se bomo zastonj trudili. Dne 31. decembra je namreč bilo nebo megleno. Po našem računu bi morala luna pričeti zatemnjevati solnce ob dvanajstih, dvanajst minut in petnajst sekund, popolnoma bi moralo otemneti solnce pol-drugo uro pozneje.

Zvezdoznanci so bili zeló poparjeni. Nobene zvezde ni bilo videti; izgubili so vse upanje za prihodnji dan. Tolažil sem jih zatrjujoč, da bomo videli ob popolnem mrku dve minuti solnčno obličje.

»Oče, ste li prerok?« vpraša profesor Pritschel.

»Niti prerok, niti preroški sin«, odgovorim nato.

»Kako morete torej tako gotovo trditi?« vpraša me drugi.

»Gospodje«, odgovorim, »prepričan sem, da morem trditi, ne morete pa razumeti vzrokov, ki mi to dovoljujejo.«

»Povejte nam jih«, prosijo vsi.

»Prav rad. V nebesih imamo dobro mater, katere protestantje ne poznate.

Ta premore vse pri Bogu. Glejte, ako jo prosim za posebno milost, tedaj poskrbim, da jo mnogo njenih otrok za to prosi, in ona me vedno usliši. V St. Louis-u je na stotine dobrih sestrâ in nedolžnih otrok, ki kličejo k nji: »Ljuba mati, daj očetu Charoppinu dve minuti solnca.« Prepričan sem, da bom dosegel ti dve minuti solnca.«

Zvezdoznanci se prisrčno zasmеjejo, in profesor Engler reče: »Pater, ali si upate podpisati pogodbo, s katero se zavežete, da pojedete peš v Ogden, torej sto in šestdeset ur daleč, ako ostane jutri nebo neprenehoma megleno?«

»Zakaj ne, gospodje; svoj živ dan sem služil Materi Božji, zatorej ne bo pripustila, da bi tako daleč šel peš. Vsi se pa morate zavezati, da boste priznali klečé moč Marijine priprošnje, ako bomo imeli dve minuti solnca. Vsi so bili zadovoljni, pogodbo so spisali in podpisali. Prihodnje jutro, dan solnčnega mrka, pokrivali so temni oblaki nebo. Zvezdoznanci so obupavali, in ob desetih niso nič več upali. Jaz sem molil rožni venec

in molil k Materi Božji, naj moja prošnja usliši tudi radi tega, ker se je šlo za njeno čast in veljavo pri teh nejevercih. Prepričan sem bil, da je moja molitev uslišana.

Začetek solnčnega mrka je prišel in prešel. Zvezdoznanci so izgubili ves pogum. Zahteval sem, naj se vstopijo k svojim pripravam, zatrjujoč, da se bodo razmaknili oblaki v pravem času.

Prav deset minut pred popolnim mrkom se razdelé oblaki. Splošno veselje! Venera, Jupiter, Mart in Merkurij so se svetili v solncu v jasni svetlobi. Ozek srp zakritega solnca se je še videl, vsa okolica pa je bila na pol mračna. Tudi ta srp je izginil, in svetlobni venec se je pokazal v vsej krasoti. Popoln solnčni mrk je zares veličasten naraven prizor. Mrk je trajal prav dve minuti.

Ves zavzet zavpije neki zvezdoznanc: »Vsi se moramo pokatoličaniti, pater; verujemo v veliko moč Matere Božje; zakaj to je bilo res njeno delo.« Ko je to izgovoril, zakrili so zopet oblaki solnce.

Po kosilu, pri katerem sem naprej molil, spolnili so vsi obljubo. Pokleknili so in zahvalili Marijo za čudovito pomoč. Profesor Nipher je povedal odkritosrčno, da je molil prvič v življenju.

Ne samo zvezdoznance, ampak nas vse mora osupniti ta znameniti dogodek. Vsi moramo zaklicati: »Oj, čudovita moč ljubeznive Matere Božje, o čudežna moč rožnivenške molitve!« Že radi tega mora biti rožni venec uspešna molitev, ker ga je darovala svetu Marija sama. Kakor poroča ustno izročilo sv. cerkve, kronika dominikanskega reda in izrek mnogih papežev, učila ga je Marija Dominika in mu velela, naj ga širi med krščansko ljudstvo. Kakor se imenuje Očenaš Gospodova molitev, ker ga je učil Kristus, naš Gospod, tako moramo imenovati rožni venec molitev Matere Božje. Da bi ga z božjo milostjo vselej prav cenili in ljubili, molimo tri Češčenamarije.

10. majnik.

O rožnem vencu.

O strašni kazni, ki je zadela zasmehovavca rožnega venca, poroča neki dopisnik listu »Semaine catholique de Toulouse« :

Čujte zgodbo, za katere resnico vam jamčim : Neki prostomislec iz »Vallieres les Grandes« v okraju Loire et Cher je obesil pred mesecem svojemu psu molek krog vratu. »Molek«, dejal je posmehujoč se, »podá se dobro kot ogrljak (zavratnica), in res sem ustrelil nenavadno mnogo in lepih zajcev, odkar ga pes nosi.« Kmalu po tem bogokletnem govoru zboli ta srečni lovec v vratu. Vrat mu je zatekel, da ubožec ni mogel ne jesti, ne piti, ne dihati in da je v treh dneh umrl za groznimi bolečinami, prav za prav ga je zadušilo.

Ni skoro treba pristaviti, da je bil pokopan — kakor žival — brez cerkvenega blagoslova in spremstva.

Tako kazen na duši in telesu zasluži pač trdovratni grešnik, ki se drzne zasmehovati tako častno molitev, kakor je rožni venec. Saj je ta molitev sestavljena iz najsvetejših, najlepših in koristnejših cerkvenih molitev. Najdražji biseri iz zaklada cerkvenih molitev so združeni tu v eno samo pobožnost. Navadno pričenjamo sveti rožni venec, da obudimo tri božje čednosti vere, upanja in ljubezni in popolno kesanje, kar nam srce nagne k pobožnosti in nam vest očisti naših grehov. Potem molimo apostolsko vero, za katere posamezne besede je tekla mučeniška kri. Tej sledi oče naš, najlepša molitev, ki jo je učil Jezus Kristus, večna modrost. Za tem se vrsti pomenljiva molitev »Češčena-marija«, s katero so pozdravili nadangel Gabriel, pobožna Elizabeta in neki katoliški cerkveni zbor presveto Mater Božjo. Ali naj bi nam priskutilo rožni venec, ker treba tolikokrat ponoviti Češčenamarijo? Nikakor ne, ampak še-le vzbuditi in ohraniti morajo te sladke besede našo pobožnost. Posameznim Če-

ščenamarijam pristavljamo premišljevanje skrivnosti iz življenja, trpljenja in poveličanja Jezusovega in njegove presvete Matere. Te skrivnosti stavljajo pred naše oči življenje Zveličarja sveta in preblazene Device Marije, podajajo duši najslajši vžitek in nas povzdigujejo v pobožnosti. Med posamezne odstavke vtikamo »Čast bodi Bogu«, ki je izmed najstarših in najčastitljivejših molitev naše cerkve, katero so, skoro bi rekli, prvi kristijani čuli od nebeških duhov, ki leže na svojem obrazu pred božjim prestolom slavé Najvišjega s podobnimi besedami. Res, ta takó preprosta in vendar tako plemenito in primerno sestavljena molitev poveličuje tudi Marijo, »posodo vse svetosti« in je vredna, da jo občuduje ves svet! In ničvreden človek bi jo smel zaničevati, prezirati in celó zasramovati!

Da bomo tembolj cenili rožni venec, preglejmo, kaj vse doseže ta molitev. Saj nam pripoveduje svetovna zgodovina, da je ta molitev v šestnajstem veku premagala in ustavila moč Turkov,

ki so si hoteli podjarmiti vse krščanske dežele. Sad te molitve je bila sijajna zmaga krščanska pri Lepantu. V zahvalo je potem papež Gregor XIII. postavil praznik rožnega venca. Tako pripisujejo tudi zmago krščanskega orožja pri Temešvaru in na otoku Krfu pobožni rožnivenški molitvi.

Cele fare, škofije in dežele so se ohranile v pravi veri z rožnim vencem. Sv. Dominik je pridigoval rožni venec, ljudstvo ga je sprejelo z veseljem, in vsa južna Francija se je obranila krivo-verstva Albigencev. »Splošno vsi priznavajo, da ima svet jako mnogo zahvaliti tej pobožnosti; koliko duš je pač že rešila ta molitev grešnih spon, koliko jih je navdušila za pobožno življenje! Koliko nebeščanov mora zahvaliti to molitev, da so srečno umrli!«

Kristijan, ako hočeš izkusiti sam na sebi čudež milosti, moli vsak dan pet odstavkov rožnega venca s prav posebno pobožnostjo, in kmalu boš zaznal tako spremembo v srcu, tako sovraštvo do greha, tako hrepenenje po čednostih,

da boš priznal: Čudež se je zgodil nad menoj! Res, čudovita molitev je rožni venec!« Molimo tri Češčenamarije, da bi mnogi to poskusili.

11. majnik.

O rožnem vencu.

Napoleon I. stoječ na vrhuncu svoje slave, gré nekoč v gledišče. Mlad gospod visokega rodu, Rohan Chabot, princ leonski, ga spremlja. Cesar se malo méni za predstavo, razveseljuje pa se opazujoč gledavce in poslušavce. Čez nekoliko časa zapazi čudeč se, da se njegov komornik ne méni za igro, in svoje roke skriva pod gube svoje obleke. Hitro ga zgrabi cesar za roko in najde molek. Ker mladi princ ni bil takrat v posebni milosti pri cesarju, bil si je svest, da dobi strog ukor. Napoleon pa mu dé: kakor vidim, ste vzvišeni nad neumnosti te igre. Vi boste še pravi mož. Le nadaljujte in molite rožni venec, ne bom vas nič več motil. Princ je po-

stal res pravi mož; umrl je namreč kot besançonski nadškof in zapustil svoji škofiji mnogo spominov pobožnosti in ljubezni do bližnjika.

Večjega pomena je za nas kakor Napoleonova sodba, če prav mu ne odrekamo razuma in spoznanja ljudij, kako ceni in časti rožni venec sveta cerkev, katero vodi sveti Duh pri volitvi pobožnostij. Cela vrsta papežev, med njimi naš sedanji sveti oče Leo XIII., priporočala je najiskreneje katoliškim kristijanom vsega sveta rožni venec v zgovornih poslanicah. Potem je to molitev sveta cerkev bogato obdarovala z odpustki, da bi nas še bolj navdušila. Benedikt XIII. je podelil sto dnij odpustka za vsak Očenaš in Češčenamarijo onim, ki najmanj pet odstavkov hkrati molijo in rabijo pri tej molitvi s posebnimi pravicami blagoslovljen molek. Popolne odpustke dobiva večkrat med letom ob praznikih, kdor vsak dan rožni venec moli in ob teh dneh prejme zakrament sv. pokore in sv. Rešnjega Telesa.

Čuditi se moramo množici odpustkov, katerih se udeležujejo udje navadne rožnivenške bratovščine. Popolni odpustki: 1. Na dan sprejema pod navadnimi pogoji. 2. Isti dan, ako se obhajaš v bratovski cerkvi ali kapeli, moliš vsaj pet odstavkov in na namen sv. Očeta. 3. Prvo nedeljo vsacega meseca; pogoji: spoved, sv. obhajilo v bratovski cerkvi; ali če je bilo obhajilo drugje, vsaj molitve v isti cerkvi. 4. Isti dan še en popolni odpustek, kdor se udeležuje procesije. 5. Ob praznikih Marijinih. 6. Ob petih praznikih Gospodovih in praznik cerkvenega patrona. 7. Dva poljubna petka v postu, 8. Smrtno uro. — Nepopolni: 1. Sto let in prav toliko kvadragen za vsak dan, ako skesani nosimo sv. rožnivenec pri sebi Mariji na čast. 2. Pet let in pet kvadragen, kolikorkrat izgovarjamo med rožnivenško molitvijo sveto Ime Jezus. 3. 300 dni, ako obiščemo bolnika, gremo za pogrebom. 4. 100 dni odpustka, kadar koli obiščemo bratovsko cerkev. 5. 60 dni za vsako delo bogoljubnosti ali krščanske

ljubezni itd. (Maurel. 1881.) Druge bratovščine svetega rožnega venca imajo še druge odpustke.

Pomisli torej, kristijan, kakó koristno ti je, da si skušaš skrbno pridobiti odpustke, katere ti ponuja sveta cerkev. Gotovo si se že smrtno pregrešil v svojem življenju, in brez dvoma te teži nebrojno malih pregreškov. Če tudi po pravici upaš, da so ti bili odpuščeni pri izpovedi, moral boš vendar-le še radi njih trpeti v časnem ognju. V vsakaterem oziru bi se namreč morali izpovedati, da bi bili oproščeni vseh časnih kaznij. Koliko dnij, let, morda stoletij ognja ti je namenjenih?

In vendar je trpljenje v vicah neznanško mučno! Le v enem oziru se loči od peklenškega, da namreč ni večno. Uboge duše goré v najhujšem ognju, v ognju, v primeri s katerim je zemeljski le slaba slika. Ali te torej nič ne straši, da bi bil pahnjen po smrti v ta ogenj?

Nekateri cerkveni učeniki menijo, da so kaznovani v vicah oni, ki na svetu zaničujejo odpustke in se nič ne trudijo,

da bi se jih udeležili, ker jim Bog ne naklanja odpustkov, katere jim name njajo na zemlji domačini ali druge pobožne duše.

Molimo torej pridno rožni venec, bodimo pobožni udje rožnivenške bratovščine, da se s tem udeležimo tako bogatih odpustkov. Da bi nam preblazena Devica izprosila v tem oziru modro gorečnost, molimo pobožno tri Češčena-marije.

12. majnik.

O rožnem vencu.

Na švicarskih planinah se nahaja blizu vasice Késlar kapelica z imenom: Pri naši ljubej Gospé nevarnega padca. Zidali so to kapelico radi sledečega dogodka:

Dné 28. maja 1866 sta šla tam mimo zjutraj ob treh prav urno dva moža na goro. Prvi je bil Leon Marey-ski, iz francoske pokrajine Bretagne, drugi je bil mlad mož iz Keslar-ja, službujoč za vodnika potujoči gospôdi, ki je hodila

na lov na divje koze. Leon je bil preje častnik v papeževi vojni. Domá je imel zeló pobožno mater, ki ga je nerada pustila odpotovati, zato pa zanj temveč molila in se mirila z misljo, da nosi škapulir in biva zato pod Marijinim varstvom. Kmalu sta dospela do velike višine; na obeh stranéh steze so zijali prepadi. Ker je govoril vodnik le malo, molil je Leon kakor vsak dan rožni venec.

Vodnik pa se je tedaj vdal popolnoma strašni izkušnji; morilne misli so vstajale v njegovi duši. Mislil si je, ta gospod ima denar; ko bi ga jaz imel, zidal bi si hišo; ko bi še živ ostal, če ga telebnim v prepad, umorim ga spodaj popolnoma. Da mene nihče ne bo mogel sumničiti, pustim mu nekoliko denarja v listnici.

Ob osmih sta bila na štrleči skali, pod katero je šumela gorska reka. Leon se nagne za trenotek čez globel, da bi si natančneje ogledal kraj. Vodnik porabi to priliko, sune ga z vso silo, da se zvrne vnic v prepad.

»Presveta Devica!« zavpije Leon s polnim glasom, in se trklja od skale do skale, dokler ne izgine v strašni globini.

Po naravnem potu bi se mu moralo truplo razbiti na tisoč koscev. Izgubil je tudi vso zavest, ko je ležal v globini na robu gorske reke. Ko se pa popolnoma zavé, prepriča se, da se mu ni prelomil noben ud, in da se je le nekoliko obtolkel. Spomnil se je hkrati, da je moleč rožni venec padel v globino in da je padajoč poklical na pomoč presveto Devico. Ves vesel spozna, da je storila Marija čudež nad njim, in zato opravi klečé zahvalno molitev.

Ko vstane, vidi svojo puško nepoškodovano, visečo na grmovju. Sname jo in gré proti prepadovi odprtini. Kar pridrvi hudobni vodnik, da bi želel sad svoje hudobije. Ko zagleda Leona s puško, osupne in odbeži, da ga ni bilo nikdar več videti v onem kraju. Leon pa je dal zidati kapelico na onem kraju v spomin, da ga je Kraljica svetega rožnega venca prečudno rešila.

Ker so bile vse pobožne in razsvetljene duše prepričane o netajni moči svetega rožnega venca, zato so ga vedno od njegovega početka, torej že sedemsto let, opravljale z veliko gorečnostjo. Sv. Frančišek Salezijan je pripoznal, da ga ta molitev razsvetljuje in mu najbolj pomirja srce. Sv. Roza Limanska je v rožnem vencu skušala sladkosti premišljevalne in vrednost ustne molitve. Sv. Frančišek je ne le molil vsak dan te molitve, ampak je nosil molek očito krog vratu. Sv. Alfonz je ljubil že kot otrok rožni venec, kot redovni ustanovnik ga je ukazal moliti vsak dan redovnikom svoje kongregacije, in kot škof ga je molil vsak večer skupno s svojo družino. Veliki cesar Karol V. ga je molil vsak dan prav pobožno, in če se je oglasil kdo med molitvijo za vsprejem, moral je čakati. Imenitni glasbenik Haydn je bil pobožen častivec rožnega venca. Če so ga ovirale težkoče pri izvršitvi umotvorov, zatekel se je k rožnemu vencu. Rožni venec moleč je hodil nekoliko časa po sobi. In glej,

pomagalo mu je. Toliko iskanih akordov se je domislil, da jih še vseh zapisati ni mogel.

Takisto so papeži in kardinali, škofje in mašniki, kralji in knezi, učenjaki in umetniki častili in zaupno molili sveti rožni venec. Skoro vsi redovniki ga nosijo nad obleko, pobožni kristijani ga nosijo s seboj, in mnogi Marijini služabniki si ga ovijajo krog roke, če gredó spat.

Pridružimo se tem izbranim služabnikom božjim na tem svetu, da bomo v njih presrečni bližini prebili večnost. Da dosežemo to milost, molimo tri Češčenamarije.

13. majnik.

O rožnem vencu.

Alfred V. je služil kot častnik v francoski vojni. Ker je bil bogat in ne-oženjen, udal se je vsem slastém, ki mu jih je ponujalo novodôbno življenje. Njegovo srce sicer ni odmrlo veri, a se je zelo odtujilo. Njegova mati, pri

kateri je stanoval, jokala je skrivaj, molila mnogo za izgubljenega sina in sicer najraje rožni venec.

»Mati«, dè nekega dné Alfred, »zakaj molite za mojo spreobrnitev? Poštenjak sem, ki ni nikomur nič dolžan, ki izvršuje svoj posel natančno in nikoli ne pride pijan domov. Čemu torej vedno ta rožni venec moliti, ki je k večjemu za neolikane ljudi?«

»Vprašuješ«, odgovori mati, »zakaj za - te molim rožni venec. Zato, ker imaš časa dovolj za mnoge stvari, samo za Boga in svojo ubogo dušo nimaš časa. In zakaj vprav molim rožni venec? Ker je rožni venec čudovita molitev, ki je spreobrnila že toliko grešnikov, ki je rešila že marsikoga iz dušnih in telesnih nevarnostij.

»Pojdite, pojdite«, norčuje se Alfred, »kako naj bi nas rešila ta molitev rožnega venca?«

Nekaj tednov je minilo, in na Alfredu je bila poznati velika izpremema. Postal je resen, boječ in molčeč. Neko jutro gré v svojo sobo, pospravi svoje

papirje, piše pisma in — morda svojo oporoko ali testament. Šlo se je namreč za njegovo srečo — za njegovo življenje.

Popoludne obišče svojo mater. Stara gospa je klečala v svoji sobi in molila rožni venec. »Mati«, vpraša ginjeno Alfred, »zakaj molite tako goreče?«

»Nepopisani strah me muči«, odgovori mati, »zdi se mi, da ti preti velika nevarnost. Izgubila sem že iz davna zaupanje svojega sina. K Bogu vzdihujem, da reši tebe in potolaži mene.«

»Pomirite se, mati«, tolaži sin, »vse se dobro izteče.«

Tresoč se glas je pričal, da se laže. Strah se ga je lotil. Čez nekoliko ur stopi Alfred urno v sobo svoje matere in ji pokaže pismo. Utrujena je sedela stara gospa na naslonjaču in molila še vedno rožni venec.

»Mati,« zakliče živahno Alfred, »berite to pismo ali pa vam povem sam vsebino. Zaradi svoje nagle jeze sem nekoga razžalil in jutri ob zori bi se moral dvoboj odločiti. Moj nasprotnik

kupec H. je izvrsten strelec, ki je že nekoga ustrelil v dvoboju. Kot razžaljenec bi moral prvi ustreliti. Gotovo bi me njegova kroglja usmrtila. Sedaj pa je preklical svojo zahtevo, ne iz strahopetnosti ampak, kakor mi piše, ker se mu je vzbudila vest, in mu ne dá miru, očitaje mu vedno to pregreho. Svoj živ dan se hoče pokoriti v nekem samostanu. Ljuba mati, vašo molitev rožnega venca moram zahvaliti, da sem rešen smrtne nevarnosti. Slovesno obe tam pred Bogom in Marijo, da se bom poboljšal!«

Mati in sin poklekmeta in molita rožni venec jokaje samega veselja. Čez nekoliko tednov se poslovijo Alfred in sedaj skrbi v tihi celici za svoje izveščanje.

Ta vse hvale vredna mati se torej ni dala motiti zaničevanju svojega lahko-miselnega sina, da bi jenjala ljubiti in moliti to molitev. Posnemajmo jo! Vsak čas zasramujejo, sovražijo in preganjajo nasprotniki prave vere rožni venec. Ko-

liko nejevercem, koliko krivovercem, koliko mlačnim kristijanom, koliko pregrešnim katoličanom je zoprna ta molitev? Ali nismo že sami, občevaje s takimi ljudmi, čuli pikre opazke o rožnem vencu? Ali naj bi bil to vzrok, da pustimo tudi mi to molitev in da bi jo le malo cenili? Nasprotno! Ker vsi peklenski privrženci tako enodušno sovražijo rožni venec, je to neovržno znamenje, da je satan, ki vodi svojih služabnikov nazore, sovražnik rožnega venca. Rožni venec mora biti torej nekaj dobrega, nekaj prav dobrega. S podvojeno ljubeznijo ga moramo torej ljubiti, s podvojeno gorečnostjo moliti.

Če kdo nič ne mara za rožni venec, je to slabo znamenje za katoliškega kristijana, znamenje, da ga v mislih ne vodi božji duh, znamenje, da se nagiba krivoverstvu in nejeveri, znamenje, da ni med izvoljenci božjimi in med prihodnjimi svetniki. Pred to največjo nesrečo varuj nas neskončno dobrotni Bog! Za milost, da bi močno napredovali v češčenju rožnega venca in se k njemu

zaupno zatekali v vseh stiskah in nadlogah. molimo sedaj tri navadne Češčenamarije.

14. majnik.

O rožnem vencu.

Goreč duhovnik pripoveduje iz bogatega zaklada svojih izkušenj sledečo jako znamenito dogodbo:

Trdovraten grešnik je zbolel in izgubil skoro popolnoma zavest. Trideset let je že živel kakor pagan in se ni več izpovedal. Tudi kadar se je zavedal, ni hotel slišati o spreobrnitvi ali o prejemi sv. zakramentov, če tudi mu niso tajili nevarnega stanja. Duhovnik, ki ga je večkrat obiskal brezuspešno, sklene iz usmiljenja maševati na čast preblažene Device Marije, da bi se bolnik popolnoma zavedel in se zopet spravil z Bogom. In glej, med mašo se vzbudi bolnik in vpraša: »Ni li nobenega duhovnika tu?« Takoj po maši sporočé to duhovniku, ki nemudoma prihití k bolniku. Ta je bil na vse pripravljen;

izpové se skesano in prejme z zgledno pobožnostjo druge sv. zakramente.

Ko je bilo vse dovršeno, in je srečni spokorjenec prisrčno zahvalil duhovnika, vpraša ga le-ta: »Povejte mi vendar, kako si razlagate izredno usmiljenje božje, katerega ste se udeležili? Ali vam je kaj pomagala ljuba sveta Mati Božja?

»Da,« odgovori bolnik, »sveta Mati Božja mi je pomagala. Ko sem bil star štirinajst let, umrla mi je dobra mati. Na smrtni postelji sem ji moral obljubiti, da bom molil vsak dan vsaj en odstavek rožnega venca. Ko sem to zatrdno obljubil, reče mi: »Ker sem te izročila Marijinemu varstvu, lahko umrem!« Če tudi sem živel brezbožno, vendar nisem nikdar opustil ónega odstavka. Včasih sem ležal zvečer že v postelji in sem menil zaspati brez večerne molitve, kar se spomnim, da še nisem izpolnil materine volje. Vselej sem takoj vstal, pokleknil in opravil obljubljeni molitev«.

Kakor je bil rožni venec zadnja in edina molitev tega ubogega grešnika, tako je sploh molitev vsega krščanskega ljudstva, splošna molitev v katoliški cerkvi. In to je zopet sijajna prednost, ki jo občudujemo na tej molitvi.

V starem zakonu so bili po volji božji psalmi Davidovi in nekaterih prerokov navadna molitev izvoljenega ljudstva. V novem zakonu pa je božja previdnost krščanskemu ljudstvu pripravila rožni venec, da more razodevati svojo pobožnost.

In kako pripraven je rožni venec za toliki smoter! Na milijone štejemo kristijanov, ki nimajo prilike brati, ki ne znajo čitati, ali bi jih branje preveč utrudilo pri pobožnih vajah. Kako je tudi možno dalje časa pogovarjati se z Bogom pobožno in zbrano, če ga ne podpira kak zunanji pomoček! Najboljši pomoček za ta namen pa je molek. Rožni venec lahko vsak moli, olikanec in neolikanec, starček in otrok, knez in berač, najpobožnejši svetnik kakor najnevrednejši grešnik. Najbolj zanimive

verske resnice razsvetljujejo duha, najlepše molitve napeljujejo srce k pobožnosti, brez posebnega truda moliš rožni venec lahko po več ur. Moliš ga pred Presvetim na altarcu v tihi cerkvi, moliš ga na hrupnej cesti, moliš ga počivajoč in z delom obložen, pri najsvetlejšem dnevu in po noči, ko ne zatisneš očesa, moliš ga lahko, ko se ti dobro godi, in v boleznih, stiski in trpljenju. O moj kristijan, ni-li rožni venec bil včasih tvoja zadnja in največja tolažba?

Res, ne ločimo se več od rožnega venca, ki ga je Bog odločil katoliškemu ljudstvu kot posebno molitev, ki je ljudska molitev katoliške cerkve. Kakor smo katoličani v veri in življenju, tako hočemo biti tudi v molitvi. Katoliški rožni venec molimo tu v svoji domovini, kakor ga molijo po vseh delih sveta naši katoliški drugi. Pred vsim svetom se ponašajmo s tem znamenjem katoliškega kristijana. Z molkom v roci hočemo dokončati svojo zemeljsko pot, hočemo leči na smrtno posteljo, pričeti

zadnji boj in izdihniti duha. Da, na mrtvaškem odru naj še ovija otrple roke in z nami naj se pogrezne v grobno tihoto častitljivi, ljubi in tako tolažilni rožni venec! Da bi se vedno oklepali tako trdno rožnega venca naše nebeške Matere, molimo tri Češčena-marije.

15. majnik.

O rožnem vencu.

Dné 10. marcija leta 1615 je umrl mučne smrti zavoljo svoje vere duhovnik jezuitskega reda v Glasgowu na Škotskem. Imenoval se je Janez Ogilby, in zaslužil si smrt trdeč, da ima v verskih rečeh vso oblast papež, nikakor pa ne kralj. Takrat je vladal Jakob I.

Ko peljejo patra Ogilby-ja na morišče, pridruži se mu med potoma protestantski pridigar in ga nagovori: »Milujem vas, da morate umreti tako sramotno radi svoje trme.« Jezuit mu odgovori: »Da umrem ali ne, ne od-

ločujem jaz. Jaz si tu ne morem pomagati. Obdolžili so me veleizdaje in radi tega grem sedaj-le v smrt.

»Veleizdaje?« odgovori pridigar, »nikakor ne, o tem ni govora. Verjmite mi, pater Ogilby, če se odpoveste udanosti do papeža, vse vam bodo odpustili in pozabili, celó obsipali vas bodo s častmi.«

»Najbrže se šalite?« vpraša pater.

»Ne, ne«, odgovori protestant, »govorim resno in z naročilom in pooblastilom. Naš protestantovski nadškof me je pooblastil, da vam ponudim v zakon njegovo hčer in bogato službo za doto, ako prestopite k naši veri.«

Med tem dvogovorom prideta na morišče, kjer so stale vislice. Pridigar nagovarja redovnika, naj si vendar ohrani življenje. Pater Ogilby pa mu zatrjuje, da vé ceniti življenje, da pa ne smé onečastiti svojega imena.

»Saj sem vam že povedal«, trdi protestant, »da vas bodo obsipavali s častmi.«

»Dobro«, pravi pater Ogilby, »ponovite glasno pred zbrano množico, kar mi obetate.«

»Zgôdi se«, odgovori pridigar.

»Čujte«, zakliče pater Ogilby z odra mnogoštevilnemu ljudstvu, »čujte, kaj se mi obeta!«

In protestantovski pridigar govori glasno :

»Patru Ogilby-ju obetam življenje, hčer našega nadškofa in bogato službo, ako prestopi k naši veri.«

»Ali ste čuli vsi?« zavpije pater, »ali ste pripravljeni pričati o tem, če vas poprosim?«

»Smo, smo«, kriči ljudstvo, »stopite z odra, pater Ogilby, stopite z odra!« Pričujoči katoličani so se tresli strahu, protestantovski obrazi pa so se žarili veselja. »Torej se mi ni treba bati, da bi me preganjali kot veleizdajico?« vpraša pater.

»Nič, nič,« vpijejo z vseh strani.

»Na odru torej stojim samo radi katoliške vere? To je moja edina pregreha?«

»Da, samo radi vere!«

»Izvrstno«, odgovori pater Ogilby, »to je več nego sem pričakoval. Edino radi katoliške vere sem obsojen. Za to katoliško vero pa bi rad stokrat življenje daroval, ko bi le mogel. Samo eno življenje imam, vzemite mi je brez odloga; vere mi ne boste nikoli izruvali iz srca.«

Ko katoličani začujejo te besede, ne morejo zakriti velikega veselja; besneli pa so protestantje, ki so se ujeli v lastno mrežo. Najbolj se je razsrdil protestantovski pridigar; patru Ogilby-ju, ki je hotel nadaljevati svoj govor, ni dovolil nobene besede več, temveč je ukazal rablju, naj stori svojo dolžnost. Rabelj prosi mučenca odpuščenja; ta ga poljubi. Potem vzame pater Ogilby, predno mu zavežejo roke, svoj molek in ga vrže za spomin med krog stoječe ljudstvo. Molek zadene kalvinskega mladeniča na prsi. Bil je baron Janez Eckersdorf-ski potujoč takrat po Škotskem. Kot zaupen prijatelj nadvojvode Leopolda, brata cesarja Ferdinanda II., postal je pozneje namestnik v Trier-ju.

Kot osivel mož je pravil patru Boleslavu Balbinu iz Jezusove družbe: »Ko so umorili patra Ogilby-ja, zadel me je njegov molek na prsi, da bi ga lahko ujel, ko bi me ne ovirali katoličani, ki so se pohlepno zanj pulili. Takrat pač nisem mislil, da bom menjal kedaj svojo vero, toda oni molek me je zadel v srce, in od onega trenutka nisem imel več miru. Vest mi je bila vedno razburjena in mi govorila: Zakaj je moral zadeti molek tebe in ne drugega? Ta misel me ni zapustila noben dan skozi več let — in pokatoličanil sem se. Svojo spreobrnitev pripisujem blagoslovljenemu molku. Ko bi ga mogel dobiti, dal bi vse zanj; in ko bi ga imel, ne dal bi ga za noben denar.«

Ta zgodovinski dogodek uči, da Bog ne deli dobrot le pobožnim molivcem rožnega venca, ampak celó z molkom, ki ga rabimo, kedar molimo rožni venec. Molke cerkev blagoslavlja in jim prideva odpustke. Cenimo in ljubimo torej molek in ne sramujmo se imeti ga v rokah moleči ali pristopajoči k svetemu

obhajilu, imejmo ga pri sebi po noči in po dnevu, ne ločimo se od njega ne v življenju in ne v smrti. Prečastita Kraljica rožnega venca Marija, na katero se naslanja to češčenje, poplačala nam bo to na zemlji in v nebesih. Da bi nas potrdila v tej pobožnosti, molimo tri Češčenamarije.

16. majnik.

O rožnem vencu.

V rimski propagandi, velikanskem zavodu, kjer se vzgajajo misijonarji za ves svet, pripovedoval je častiti sivolasi duhovnik Vitalis dogodbo svojega spreobrnjenja s sledečimi besedami:

Bil sem jud, petnajst let star in sem stanoval v očetovski hiši pri Damasku v Siriji. Nekega večera potrka na naša vrata starček in prosi milo prenočišča. Iz usmiljenja smo ga vsprejeli in mu dali tudi večerje. Drugega jutra ni mogel radi onemoglosti več iz postelje vstati. Njegova častitljiva vnanjščina nas

je vse pridobila; storili smo vse, kar smo le mogli, da bi ga pokrepčali. A opazili smo, da se mu bliža smrt prav nagloma. Tudi smo izvedeli iz njegovih ust, da je katoliški misijonar, kar nas je nekoliko oplašilo.

Malo ur pred smrtjo me pokliče k sebi, potisne mi molek v roko in pravi: »Natan, ne zametuj zahvale umirajočega starčka, ki ti ne more drugega dati za izkazano ljubezen nego to svojo najdražjo in zadnjo lastnino.«

Nejevoljen sem odstopil. Kaj naj bi jaz jud z molkom? Nalahno se nasmehe in reče: »Ne boj se, Natan, molka; zakaj óna, katero z njim častimo, je največja hči tvojega ljudstva. V stiski in nevarnosti obrni se k nji in gotovo ti bo pomagala. Veruj, moj dar ti bo v srečo.« — Vzel sem molek. Kmalu potem je izdihnil duhovnik.

V začetku sem nekako zaničevaje ogledoval molek in se bal komu kaj povedati o tem daru. Toda besede: Marija je največja hči tvojega naroda,

niso mi šle iz spomina. Ali je to res? Zakaj je torej ne časté moji verski tovariši?

Kmalu so se me lotile velike stiske in ne vedé, kaj delam, vzel sem v nadlogi molek in zaklical: »Oj, največja hči mojega naroda, pomagaj zapuščenemu človeku!« Pomagala mi je na čudovit način. Hvaležnost me je naganjala, da bi spoznal to največjo hčer svojega naroda natančneje, in bral sem nekoliko krščanskih knjig. A čim globlje sem prodiral v nauke katoliške cerkve, tem huje se je vnel v meni boj med zmoto in resnico; zakaj juda težko prepričaš. Kolikokrat sem ob onih soparnih dnéh vzdignil molek in zaklical: »Največja hči judovska, če je res, kar je pisano in mi je umirajoči starček rekel, pomagaj mi!« In Kraljica svetega rožnega venca je uslišala molitev ubogega juda. Postal je kristijan in katoliški duhovnik. Uvedla ga je v vinograd Gospodov. In v kateri stiski koli sem jo klical, vselej mi je pomagala. *je*

Judovski deček Natan začetkoma še moliti ni znal rožnega venca, in vendar mora njega zahvaliti za svojo časno pa tudi za večno srečo. Mi smo tako srečni, da ga molimo, kakor ga je Marija narokovala in kakor zapoveduje sv. cerkev. Molimo ga torej pravilno. Ne pozabimo premišljevati skrivnostij veselega, žalostnega in častitljivega dela. Ko bi to premišljevanje namestili z drugimi vzkliki, [na pr. z besedami: »Hvaljeno bodi presveto Rešnje Telo,« ali »Bog daj umrlim večni mir!«] opravljali bi sicer dobro molitev, a pravega rožnega venca bi vendar ne molili in ne zadočili odpustkov sv. rožnega venca. Med molitvijo naj te skrivnosti plavajo pred našim duhom in nas uvajajo v njim primerno pobožnost.

Potrudimo se, da bomo molili rožni venec s pravo pobožnostjo. Če tudi je lepa in izbrana molitev sv. rožnega venca, vendar jo opravljajo mnogi kristijani pomanjkljivo in razmišljeno. Ko ustnice molijo, plavajo misli po vsem svetu. Mnogi celó obstanejo in ne vedó

več, kaj da so že odmolili in kaj morajo še moliti. Taka molitev je res prazna slama, kakršne Bog in Marija ne poslušata in katere ne moreta poplačati z milostimi.

Varujmo se tudi zeló navadne razvade, da bi molili rožni venec z veliko naglico. Če nagovarjamo imenitnega gospoda, tedaj govorimo počasi, premišljeno in s spoštovanjem. Kedar govorimo z Bogom ali Marijo, ali naj bi se ne ozirali tudi na to? Preblažena Devica je sama razodela sv. Evlaliji, da so ji ljubši peteri odstavki rožnega venca, če jih počasi in pobožno molimo, kakor petdeseteri, katere molimo preurno in brez pobožnosti. Za veliko milost, da bi rožni venec molili vselej zbrano in prisrčno, molimo navadne tri Češčenamarije.

17. majnik.

O rožnem vencu.

Morda je minulo petdeset let, kar je sedel v Londonu na Angleškem žup-

nik B. v svoji učni sobi ob pozni uri. Hitro se odpró vrata in v burni naglici mu naznani hišna, da zahteva umirajoča gospa v gosposki ulici šte. 18 zadnjo pomoč duhovnikovo. Ker je bil župnik ves vtopljen v svoj uk, ni si zapomnil dobro številke, in vstopi v hišo s številko 8. Gosposka ulica ni zaslužila tega imena, zakaj vnanjost malih hiš je pričala o ubožnosti svojih prebivalcev. Na siromašnem ležišču najde gospo, katere pa ni poznal.

Poleg nje je sedel njen mož, ki se je ob duhovnikovem prihodu vspel in razjarjeno zakričal: »Kaj hočete tu? Kdo vas je poklical?«

»Poklicali so me«, odgovori župnik.

»A, jaz nisem nikogar poslal k vam, idite!«

»Potem sem se pač zmotil pri hišni številki. Ali, kakor vidim, potreben sem tudi tu. Brez dvoma me je božje usmilenje privedlo do smrtne postelje vaše gospe.«

»Bog bodi tisočkrat zahvaljen, da ste prišli«, dé tiho uboga žena. Mož pa

se surovo odreže: »Noben duhovnik ni prestopil do danes našega praga, tudi sedaj nobenega ne potrebujem, idite!«

»Te sobe ne zapustim, predno ne izpovem vaše žene in je ne pripravim za pot v večnost. Prosim vas, da zapustite za nekaj trenutkov sobo.« Prijazno je govoril župnik te besede, vendar odločno, da je odšel mož, če prav rohneč.

Ko se potem obrne duhovnik k bolnici, potegne le-ta vspod blazine molek in ginjeno reče: »Častiti oče, deset let vsak dan sem odmolila odstavek rožnega venca za milost, da bi mi Bog dodelil srečno smrtno uro in duhovniško pomoč.«

Izpovedala se je, prejela sv. popotnico s sv. poslednjim oljem in mirno zaspala v Gospodu.

Da bi ta dobra žena, ki je prosila deset let za srečno zadnjo uro, našla mnogo posnemavcev! Da bi bili mnogoštevilni oni kristijani, ki v ta namen vsak dan molijo odstavek rožnega venca.

Saj je srečna smrt skoro največja milost, ker je od nje zavisna naša večna usoda, naš delež za vso večnost. Primerno bi bilo, da bi se vpisali v bratovščino živega rožnega venca, katere udje vsak dan molijo odstavek rožnega venca in se s tem udeležujejo mnogih odpustkov. Razen tega si zaslužijo mnogo milostij, katere se strinjajo z namenom molitve. Bolje pa bi bilo, ko bi se ujunačili in sklenili, da bomo izmolili vsak dan rožni venec s petimi odstavki. Srečen kristijan, ki moli rožni venec vsak dan, in ga pobožno moli! Sveta Mati Božja ga bo varovala nevarnih pregreh, ali ko bi zlorabil prosto voljo in se zadrnil v zanjke smrtnih grehov, rešila ga bo kmalu iz njih. Kot mati in kraljica vseh svetnikov ga bo podpirala v vseh čednostih in v pobožnosti in ga napeljevala k svetosti in popolnosti.

Iz tega vzroka molijo v resnici vse res pobožne in za svoje zveličanje skrbne duše vsak dan rožni venec. Kakor duhovnik moli vsak dan svoj brevijarij, molijo one dan na dan rožni

venec. Nemogoče bi jim bilo, da bi legle zvečer k počitku, če niso izmolile rožnega venca. Rožni venec je njih vsakdanja naloga življenja. Noben dan brez rožnega venca! Težko bi se ime- noval dobrega kristijana, pravega slu- žabnika Božjega, zvestega otroka svete Matere Božje, kdor ne moli vsak dan rožnega venca.

Ne ugovarjajmo, da ne utegnemo. Ne samo pred delom in po delu, ampak tudi med opravkom lahko molimo rožni venec. Koliko poslov, ki so obloženi z delom od ranega jutra do poznega ve- čera, moli vsak dan rožni venec. Koliko časa pa zamudé mnogi z praznimi mar- njami, ki pa ne utegnejo moliti rožnega venca! Ne primanjkuje nam toliko časa, kolikor dobre volje in veselja do molitve.

Poskusimo vsaj in molimo rožni venec prav pobožno. Kmalu bomo za- jemali iz te pobožne vaje toliko dušnega veselja, da bomo po njem hrepeneli in nikdar več jenjali moliti ga. Ta vžitek pa bo predokus nebeškega veselja, ki si ga zaslužimo z rožnim vencem. Da

nam Marija izprosi tako ljubezen do rožnega venca, molimo tri Češčena-marije.

18. majnik.

O lavretanskih litanijah.

V Weidenwang-u, mali vasici Gorenje Palacije, porodil se je l. 1714. jako nadarjen deček Krištof Gluck. Lepi mladostni dnevi so mu pretekli v neskaljeni nedolžnosti, in njegovi siromašni stariši — oče je bil logar — doživeli so le veselje nad njim. Rad je zahajal v bližnji samostan, da je tam menihom stregel pri sveti maši ali prepeval na koru. Imel je silno mil glas in kakor srebro mu je donel, če je peval z menihi. Večkrat je moral sam peti litanije Matere Božje, menihi pa so mu odgovarjali. Celó v okolici so govorili o njegovem angelskem glasu, in vse je drlo v samostan, kedar je on prepeval litanije.

Seveda bi morali sami dečka slišati in čuti, s kako prisrčnostjo je k nebu

klical: Sancta Maria! Mater Christi! Regina angelorum! Vsak nov pozdrav je pel z novo povišano pobožnostjo, in solze so mu radi ginjenja zalivale oči.

Nekoč ga vidi in občudovaje posluša tuj redovnik. Po božji službi počaka pri durih malega pevca. Ko pride, pritisne ga ginjen na prsi, izroči mu molek in reče: »Glej, ljubi otrok, to je vse, kar ti morem dati; toda obljubi mi, da boš vsak dan svojega življenja molil sveti rožni venec. Če to storiš, prepričan sem, da boš še kedaj imeniten glasbenik.«

Mali Krištof obljubi v svoji otroški preprostosti, da bo rad molil rožni venec. in to je zelo veselilo pobožnega redovnika. Ko je deček rastlel, skrbel je Bog, da se je izobraževal pri najboljših umetnikih. Čeprav je služil drugim, imel je vendar vedno priliko za lastno izobrazbo. Dalj časa je živel v Pragi pri znamenitem učitelju glasbe. Ko je pozneje potoval neki cerkveni dostojanstvenik v Rim, da bi nabral najboljša dela cerkvene glasbe, vzame — kakšna sreča! — mladega Glucka kot tajnika seboj.

Tu ob zibelki najlepših umetnostij se mu je ponudila prilika, proučevati dela najslavnejših skladateljev in poslušati nauk najizvrstnejših učiteljev. Sam je takó napredoval, da je kmalu izdal najlepša dela in si z njimi proslavil ime.

Vrhunec slave je dosegel, ko je postal l. 1754. kapelnik dvorne opere na Dunaju. Tu je vzbudil pozornost višjih stanov, in njegove umotvore so cenili čimdalje bolj.

Toda proslavljeni Gluck ni izgubil mladostnega pobožnega duha. Pogostoma si ga lahko videl v božjem hramu in pri mizi Gospodovi, vsak dan je molil rožni venec, kakor je obljubil pobožnemu redovniku v domačem kraju.

Prvo podlago zemeljske in gotovo tudi večne sreče tega svetovnoznanega skladatelja nahajamo v pobožnem in vspodbudljivem petjulavretanskih litanij. Teh lavretanskih litanij, katere opravljamo pri šmarnicah in tudi sicer večkrat

pri božji službi, hočemo se spominjati tu nekoliko obširneje.

Imenujejo se lavretanske litanije, ker so jih najprej molili in peli na svetovnoznani božji poti v Loreti na Italijanskem. Tu se torej časti ona hišica, v kateri je prebivala nekedaj sveta družina, Jezus, Marija in Jožef. Na božje povelje so angelci, kakor spričujejo popolnoma zanesljive listine, prenesli to svetišče iz Palestine, katero so podjarmili nejeverniki, v Italijo.

Od trinajstega veka se razlegajo tu do današnjega dne, goreči slavospevi in pobožno ljudstvo kliče v lavretanskih litanijah Marijo na pomoč.

Kako temeljito in resnično, pobožno in navdušeno se opisuje v teh litanijah življenje in čast, delež pri odrešenju in delovanju sv. cerkve, blagovita delitev milostij in nebeškega veličastva preblazene Matere Božje! Kakor neznansko vzvišena prikazen plava nad to molitvijo nebeška Kraljica v blišču svoje slave pred našimi čudečimi se očmi.

Iz svetega pisma nove in stare zaveze so povzeti oni pomenljivi pridevki, žareči se kot biseri, iz katerih so sestavljene litanije. Najlepši slavospev so, ki se je kedaj pel in prepeval v slavo nebeške Kraljice.

Te takó lepe in svete litanije cenimo po vrednosti in molímo jih pridno. Razumno in pobožno jih moramo moliti; skušajmo jih s pomočjo primernih knjig vedno bolj razumeti, pri vsakem novem proslavku vzdihniti s ponovljeno gorečnostjo in se tako udeležiti izveličanja, katero je dolžna ona razširjati. — Za Marijin blagoslov k temu sklepu molimo tri Češčenamarije.

19. majnik.

O Marijinih praznikih.

Kakor vsi svetniki, odlikoval se je tudi sveti Stanislav Kostka s posebno nežno ljubeznijo in pobožnostjo do preblazene Matere Božje Marije. Vračajoč se nekega dne iz cerkve Marije Snež-

nice se pogovarja s svojim spremljevavcem o bližajočem se prazniku Marijinega vnebovzvetja in pravi tudi to-le: »Zdi se mi, da se ta dan vidi v nebesih drugo nebo, ker se vzvišena Mati Božja kaže v vsej krasoti, venčana za nebeško Kraljico, povišana nad vse angelske kore do božjega prestola. Če je res, kar imam za resnico, da se obhaja ta praznik vsako leto veličastneje, potem upam, da se ga bodem udeleževal prihodnjič tudi jaz.

Ko so srečkali za mesečne patrone, dobil je za varuha in zagovornika (priprošnjika) v nebesih sv. mučenca Lavrencija. Potem spiše pismo Materi Božji proseč jo za milost, da bi bil na njen praznik pri nji v nebesih. Na praznik sv. Lavrencija prejme sv. obhajilo in prosi svojega priprošnjika, da bi priporočil Materi Božji prav gorečo listovo vsebino. Glej, še tist večer se ga loti mrzlica, in to ga v veliko veselje prepriča, da je prošnja uslišana in smrt blizu. Ko se vleže, zavpije ves vesel: Iz te postelje ne bom več vstal! Na

predvečer Marijinega praznika bolezen še ni bila nevarna; komaj pa mine polnoč, loti se ga smrtna omedlevica, mrzel pot ga oblije, moči ga zapusté. Ko pride prednik, naprosi ga Stanislav, naj ga polože na zemljo, da bo umrl kot spokornik. To so mu dovolili. Nato se izpové in prejme sv. popotnico. Ko prinesó presv. zakrament v sobo, zalesketa njegovo oko nebeškega veselja, in božje ljubezni je obraz kar razžarjen. Potem prejme sveto poslednje olje misleč le na nebo. Pogostoma obrne svoj pogled k podobi preblažene Device, včasih jo tudi poljubi in ljubeznivo pritisne na srce. Neki redovnik ga vpraša, kaj mu molek pomaga, ki si ga je ovil krog roke, ko ga vendar ne more moliti. »Tolaži me«, odgovori svetnik, »ker je molek moje nebeške matere.« — »V kako tolažbo, brat, ti bo še-le, ko jo boš kmalu sam videl in ji poljubil roko!« Tu je vzplamtel nov ljubeznipolni žar iz svetnikovega srca, hrepeneče vzdigne roke v višavo, izrazujoč svojo željo, da bi bil kmalu pri ljubljeni Kraljici. Potem

se mu prikaže, kakor je pozneje povedal, sveta Mati Božja, in malo trenutkov pozneje, ko je jutranji mrak naznanjal veseli praznik vnebovzetja Marijinega, izdahne v zamaknjenju svojo dušo.

Tako velikodušno poplačuje dobrotljiva nebeška Kraljica gorečnost, s katero jo časté zvesti služabniki praznuvajo nje praznike. Izprosi jim namreč, da se udeležé njene slave v nebeškem kraljestvu.

Ne samo pobožno, ampak z veselim zadoščenjem praznujmo torej praznike, katere je katoliška cerkev posvetila Mariji, posebno sedem glavnih praznikov, namreč praznik brezmadežnega spočetja, očiščevanja, oznanjenja, obiskovanja, vnebovzetja, rojstva in sedem žalostij. Pripravljajmo se nanje s postom na badnik (predvečer), počastimo jo s prejemom zakramentov svete pokore in presv. Rešnjega Telesa, premišljajmo čednosti, katerih nas spominja praznik, prosimo je milosti, da bomo vselej prav

nasledovali, goreče se udeležimo božje službe in molimo mnogo k naši ljubi Materi, katera se tiste dni takó povečuje v nebesih in na zemlji.

Oziraje se na praznike Matere Božje nas opominja njen pobožni častivec sveti Alfonz :

Prav storimo, če si izberemo izmed raznih Marijinih praznikov v letu en praznik, ki se najbolj prilega naši duši. Na ta dan se pripravimo posebno goreče, posvetimo se s ponovljeno gorečnostjo službi sv. Matere Božje in izvolimo si jo v zaupni ponižnosti za zapovedovavko, priprošnjico in posrednico pri Bogu. Pri tej priliki pa moramo preblaženo Mater Božjo prositi odpuščanja, da smo ji tako zanikrno služili preteklo leto, hkrati moramo obljubiti, da bomo prihodnje leto bolj goreči. Naposled jo prosimo, naj nas vsprejme med svoje služabnike in izprosi srečno smrtno uro.

Ko bi obhajali praznike naše nebeške Kraljice vedno takisto, kako obilen blagoslov bi nam rosila nebesa, kako utrjeno bi bilo naše zaupanje, da bomo kmalu

vstopili k nepopisnim rajskim slavnostim. Sklenimo torej prav trdno to stvar in molimo za milost, da bi izvršili ta sklep tri Češčenamarije.

20. majnik.

O Marijinih devetdnevnica.

V Ottenbergen-u, selu hildesheimske škofije, v prusovski provinci Hannover, razpostavil je leta 1872 prednik tamošnjega frančiškanskega samostana podobo naše ljube Gospe vedne pomoči. Neki osebi, Magdaleni Holce po imenu, ki je štela dvaintridesetlet in je bila petnajst let bolna ter štirinajst let ni zapustila postelje, vzbudi se upanje, da bo pred to podobo zadobila zopet zdravje. Iz svojega domovja, dve uri oddaljenega Okeln-a, pripelje se v Ottenbergen, kjer je imela sestro in méni pričeti pred čudežno podobo devetdnevnic. Ko vsi zemeljski pomočki niso pomagali, hotela je prositi v nebesih, posebno pri sveti Materi Božji, pomoči. Ker ni mogla

niti hoditi, niti sedeti, dá se vsak dan prenesti v samostansko cerkev pred Marijino podobo in opravlja z nekaterimi pobožnimi dušami devetdnevno pobožnost. Deveti dan, bilo je 18. septembra 1872, ko je bila prav sama v hiši svoje sestre, čutila se je hipoma zdravo. Oveseljena hitro vstane in steče takoj brez vsakršne pomoči, brez podpore z urnimi in krepkimi koraki k čudežni podobi, da zahvali svojo nebeško dobrotnico. Vsa fara je bila veselo presenečena. Drugi dan so pred čudežno podobo peli slovesno sv. mašo, med katero je ozdravljena prejela sv. obhajilo.

Devetdnevnic kot priprava na praznike preblažene Matere Božje so pobožne vaje, katere so nebesom zelo všeč in ki naklanjajo dušam mnogo milostij, čednostij in zaslug. V življenju sv. Jere se pripoveduje, da je videla nekega dné množico duš pod Marijinim krilom, na katere je visoka nebeška Kraljica gledala posebno dobrotno in

milostno. Bilo ji je tudi razloženo, da so to duše, ki so se pripravile z devetdnevnicó na Marijin praznik, ki se je obhajal tisti dan.

Devetdnevnicé moreš različno obhajati, če si naložiš več ali manj molitev ali čednostnih vaj. Sv. Alfonz nam priporoča sledeče :

1. Jutranje in večerno premissljevanje.

2. Obiskovanje presvetega Rešnjega Telesa.

3. Devet Očenašev, Češčenamarij in Čast bodi Bogu.

4. Tri obiske preblažene Device pred njeno podobo. Pri teh obiskih treba zahvaliti Boga za milosti, ki jih je podelil Mariji, in ga za-se prositi posebnih milostij.

5. Pogosto vzbuditi dejanje ljubezni do Jezusa Kristusa, ker preblaženi Materi Božji ne more biti nič bolj všeč, kakor da ljudje ljubijo njenega neskončno ljubeznivega Jezusa.

6. Četrturno berilo iz bukev, ki obravnavajo Marijine prednosti.

7. Zunanje zatajevanje, na primer, da nosimo spokorni pas, da se postimo ali zdržujemo sadja ali drugih jedil, ki jih uživamo posebno radi. Na badnik (predvečer) se utegneš postiti ob kruhu in vodi, ako ti dovoli izpovednik.

8. Notranje zatajevanje, na primer, da premagujemo radovednost, da se vadimo v molčečnosti, v krotkosti, v občevanju z neljubimi osebami, potrpežljivo prenašamo nadloge.

9. da se odločno varujemo navadnih grehov.

10. Da obujemo kesanje nad storjenimi grehi, s trdnim sklepom, da ne bomo več zagazili v staro grešnost.

11. Da posnemamo Marijine čednosti. Ob vsaki devetdnevnicu sklenimo pridobiti si onih čednostij, katerih nas spominja tisti Marijin praznik, na primer pred praznikom brezmadežnega spočetja, da hočemo imeti vselej čist namen, pred Marijinim rojstvom, gorečnost v Božji službi, pred Marijinim darovanjem, da se hočemo odtrgati vsemu svetnemu, pred Marijinim oznanjenjem

ponižnost, pred Marijinim obiskovanjem ljubezen do bližnjika, pred Marijinim očiščevanjem pokorščino, pred Marijinim vnebovzetjem hrepenenje po nebesih.

12. Sv. obhajilo konec devetdnevnice in če izpovednik dovoli, nekatere dni med devetdnevnico. Kako bi pač mogli bolj razveseliti sveto Mater Božjo, kakor če prejmemo večkrat sv. obhajilo.

»Če opravljamo tako devetdnevnice«, pravi sv. Alfonz po besedah, »imeli bomo gotovo mnogo koristij.«

Število čednostnih vaj, ki nam jih nasvetuje sv. učnik, ni majhno in malokdo bi se upal vseh lotiti se. To pa tudi ni potrebno. Blagor mu, kdor opravlja le del teh vaj pobožno in stanovitno. Devetdnevnice ga bodo močno podpirale na potu krščanske popolnosti in mu zagotavljale branečo pomoč nebeške delivke milostij. — Da se to uresniči pri mnogih izmed nas, molimo tri Češčenamarije.

21. majnik.

O Marijinih devetdnevnica.

Imeniten mož, meščan malega mesta na Nemškem, je ohromel na rokah in nogah, da je prebil največ časa v postelji ali na stolu. Zdravniki so mislili, da se je večkrat prehladil in si s tem nakopal to bolezen. Njegova pobožna žena pa je govorila: »Smatrajmo bolezen za kazen božje pravice radi tvoje popolne nejevere, radi bogokletnega zasramovanja vere in verskih stvari. Imej jo za opomin, da bi se povrnil k sveti veri. Skupno kličiva na pomoč Boga in preblaženo nebeško Kraljico, da bi zopet ozdravel na duši in na telesu.«

O kaznujoči božji pravici, o svarečem božjem usmiljenju in da bi si dušo rešil, ni hotel bolnik nič vedeti. Ker pa ni mogel noben zdravnik polajšati mu bolečin, udal se je prošnjam svoje pobožne in verne družice in je privolil v to, da je nosil Marijino svetinjico in opravljal devetdnevnicu na čast Matere Božje, da bi dosegel zopet telesno zdravje.

Nebeški Oče usliši proseča na priprošnjo preblazene Device Marije. Po opravljeni devetdnevnici prešine silna bolečina bolnikovo telo, pa le za kratek čas. Potem čuti, kako se pretaka novo življenje po skoro premrlih udih. Poskusi pregibati se, kar se mu posreči popolnoma, in oblečen gre naproti svoji ženi, ko stopi le-ta vračajoča se iz cerkve v sobo.

Molitev bogaboječe žene, kateri se je pridružila tudi moževa molitev, kakor tudi posebno čudovito ozdravljenje, je izpremenilo brezvernega zasmehovavca v vernega kristijana. Žal, da ne za dolgo. Strupeno zasmehovanje prejšnjih tovarišev, kateri so razlagali ozdravljenje popolnoma naravno, prazen strah, da ne bi veljal za nerazsodnega mračnjaka, omajali so nesrečniku vero in mu ohladili ljubezen do Boga. Toda pravični Bog je še živel.

Vožnja na saneh ob mrzlem zimskem dnevu je povzročila nehvaležniku hudo prehlajenje in povrnila se mu je prejšnja otrplost.

»Ali ne bi opravljala devetdnevnice na čast svete Matere Božje in prejela zakrament sv. pokore in sv. R. Telesa?« vpraša prestrašena žena. »Morda pomože Bog drugič.«

»Pripravljen sem prejeti sv. zakramente in opravljati devetdnevnicu, da rešim svojo dušo«, odgovori resno, »telesnega zdravja pa si ne želim, zakaj pogubiti bi me utegnilo, ker imam tako šibko voljo.«

Po nekoliko mesecih hude pa Bogu udane boli umrje bolnik pokrepčan s svetimi zakramenti, poln kesanja radi preteklega življenja, poln žive vere in zaupanja na Božje usmiljenje. Druga devetdnevnicu mu je dosegla dušno srečo.

Ta dobri mož nam daje redok zgled krščanske modrosti, ker se je tako velikodušno odtrgal od sveta. Celó boljši kristijani molijo z vednim ozirom na časno blaginjo, on pa se je velikodušno odpovedal časni sreči in celo daljšemu življenju.

Isti duh naj vodi tudi nas! Zapomnimo si Zveličarjeve besede: Kaj pomaga človeku, če ves svet pridobi, svojo dušo pa pogubi.¹⁾

Cenimo večne zaklade po vrednosti, skušajmo si jih pridobiti, potrudimo se, da zanje molimo in si jih izprosimo v teh šmarnicah. Seveda smemo Boga prositi tudi za časne potrebe. Saj nas uči Gospod prositi v svoji uzorni molitvi, daj nam danes naš vsakdanji kruh. Toda te dobrote ne smejo biti edini ali naravni predmet naše molitve. Kakor se morajo naše misli in želje ozirati na večno, tako moramo Gospoda posebno prositi za večno zveličanje in za to, kar nas tja vodi. Prosimo torej v tem mesecu mogočno nebeško kraljico za odpuščenje svojih grehov, za milost, da ostanemo stanovitni v ljubezni in prijaznosti božji, za moč v boju proti izkušnjavam, za živo vero, za trdno upanje, plamtečo ljubezen božjo, dejanjsko

¹⁾ Quid enim prodest homini, si mundum universum lucretur, animae vero suae detrimentum patiatur. Matth. 16, 26.

ljubezen do bližnjega, za modrost, pravičnost, zmernost, srčnost, ponižnost, pokorščino, čistost in posebno za one čednosti, katerih nam najbolj primanjkuje. Zmerom in zmerom kličimo iz srca k delivki milostij Mariji: »Ne daj, da bi se pogubili; daj nam priti v nebesa; daj, da se bomo veselili v tvoji blaženi pričujočnosti vso večnost!« Za milost, da bi vedno molili tako izvrstno, opravimo sedaj tri Češčenamarije.

22. majnik.

O Marijinih podobah.

Razni angleški listi so poročali pred nedavnim časom sledečo dogodbo:

Angleška politika je izgubila svojega najčudovitejšega zastopnika v umrlem Arturju Kavanaghu, ki je bil parlamentni ud. Bil je popolnoma pokvečen, zakaj zagledal je luč sveta brez rok in nog, vendar pa je dosegel visoko stopinjo, bil voljen v parlament, jezdil je na konju na najtežavnejši lov, imel lepo

glavo, bister um in bil radi prijetnega govorjenja ljubljenez zlasti veselih družb. Za ježo si je dal napraviti posebno sedlo, od koder je vodil vajeti z zobmi. Če je pisal, držal je pero v ustih. Ko je vstopil v poslansko zbornico, trebalo je neke izjemne postave. Za časa sej ne smé nihče nepoklican vstopiti v zbornico. Kavanagh pa ni mogel doseči sedeža brez stola na kolesih, zato so dovolili njegovemu strežniku, da ga je na hrbtu nesel na stol. Gotovo čuden ljudski zastopnik! Še bolj čudno pa je, kar pripovedujejo v njegovi domovini, zakaj je bil tako rojen. Pred njegovim rojstvom je nekdo ponudil materi podobo preblažene Device iz mavca. Kupila jo je, toda v svoji protestantovski zagriženosti odlomila roke in noge; kaznen je bila, da se je Artur porodil brez nog in brez rok.

Češčenje podobe se nanaša vedno na onega, kogar predstavlja podoba. Častimo pa na primer podobo starišev, kakega kneza, svetnika, preblažene

Božje Matere, Božjega Zveličarja. Tako častimo častitljivo osebo samo, če imamo čist namen.

Če pa skrunimo podobe namenoma, onečaščujemo in žalimo osebe, ki jih predstavljajo. Marsikak nesrečnež onečaščuje podobe svetnikov, ker ne mara osebno svetnikov sramotiti. Takisto se je pregrešila ta protestantovska žena nad podobo svete Matere Božje, ker je njo samo sovražila. Znosila se je nad Materjo Božjo; njeno dejanje je bilo sovraštvo proti veliki nebeški Kraljici, bil je velik zločin, in zato jo je zadela tako huda kazen.

Varujmo se, da se ne pregrešimo podobno onečaščevaje Marijine podobe in ne zaslužimo podobnih kaznij. Ne puščajmo jih na tleh ležati, ne dajajmo jih malim otrokom v roke, ne prepustčajmo jih v zasmeh brezbožnim kristijanom ali nejevernim ljudem. Če so polomljene ali raztrgane, ne metajmo jih med smeti, ampak sežgimo jih. Če si kupimo novih, glejmo, da bodo lepe, dostojne in vzpodbudne. Marsikaka Ma-

rijina podoba je tak spaček, da preblazene Device gledajoče z nebes niti ne časti niti ne veseli, ampak da bi dobro delo storil, kdor bi take tvore takoj prepustil uničujoči ognjeni sili. Častimo te podobe s tem, da jih devamo v molitvenik, v katerem jih potem včasih ogledujemo pobožno in ljubeznivo.

Postavljajmo in obešajmo jih v spalnicah, in opravljajmo pred njimi jutranje in večerne molitve, kakor tudi druge domače pobožnosti. Ne sramujmo se obešati jih tudi po drugih sobah, v katerih sprejemamo obiskovavce, da s tem priznavamo vero in naklonjenost do naše velike nebeške Kraljice. Skrbimo tudi po svoji moči, da se obešajo po naših cerkvah dostojne in vspodbudne Marijine podobe, in da jih krasimo s cveticami, svečniki in svečami. Katoliška cerkev bodi posnetek nebes, kjer svetnike ne vzradoščuje samo neskončni Bog, ampak tudi pričujočnost preblazene Matere Božje. Lepe Marijine podobe, prestola nebeške Kraljice, ne

smemo pogrešati v cerkvi. Pred Marijinim altarjem si predstavljajmo sveto Mater Božjo samo in se navdušujemo s to mislijo k žarni pobožnosti.

Ako ležimo bolni na ležišču, naj počiva naše oko pogostoma na Marijini sliki, posebno na sliki žalostne Matere Božje. To daje sladko tolažbo v trpljenju, vzbuja nas, da prisrčno prosimo zdravja ali pa še večje milosti, da bi trpeli vdani v božjo voljo.

In kaj nas more ob smrti zraven podobe Križanega bolj tolažiti nego podoba dobre Matere Marije, v katere ljubeznivem in zaupnem objemu izdihnemo svojo dušo? Saj bomo potem takoj prišli pred Jezusa Kristusa samega in gledali tudi njegovo sveto Mater samo. Za milost, da bi Marijo vselej prav častili v podobah, molimo tri Češčena-marije.

23. majnik.

O Marijinih podobah.

Roza, hči bogatega grajščaka ob Reni, bila je zavoljo svojih izvrstnih čednostij in sposobnostij veselje svojih starišev. Izza rane mladosti je posebno častila sveto Mater Božjo. Posebno rada je lepšala Marijino podobo z belimi rožami. Kedar so vrtnice na domačem vrtu ovenele, potem je potrošila prihranjeni denar, da jih je kupila pri vrtnarju.

Petnajst let ji je bilo, ko se je некоč vračala z očetom v vzgojevališče. Za plačilo, ker se je lepo vedla, dovolili so ji, da smé s cveticami okrasiti Marijin altar v kapelici. Ob vožnji sedi Roza pri oknu železniškega voza in se raduje lepe pokrajine. Hipoma vzklikne: »Oče, pogledjte vendar lepe, bele rože! Kako bi krasile naš altar! Veste, kaj storiva? Na bližnji postaji izstopiva, vrniva se na ta kraj in prosiva lastnika vrta za šopek cvetic. Z drugim vlakom se popeljeva naprej.«

»Otrok, pomisli vendar, to se ne more zgoditi,« odgovori oče. »Lastnik vrta je gotovo velik prijatelj cvetlic, težko bi porezal svoje lepe vrtnice za tuje dekle. A tudi pot je predolga.« »Kar se tiče poti,« odgovori Roza, »ne zdi se mi predolga. Prosim vas, izstopiva; gospodarju bom prigovarjala s tako lepimi besedami, da mi prepusti potrebnih cvetlic.«

Oče se je obotavljal. Kar se začuje znamenje, da se bo vlak vstavil. Otrok prosi zopet: »Prosim vas, oče, ne odbijte mi prošnje! Kako srečna bom, če prinesem te cvetke s seboj za Mater Božjo! Zastonj sem iskala podobnih v našem vrtu. Dajte, izstopiva!« Oče se ni mogel dalje ustavljati in gre z Rozo k lastniku vrta, kjer ju prijazno vsprejmó. Rad je lastnik ustregel želji in odrezal šopek najlepših belih rož. Čez dve uri sta zopet na postaji.

Uradnike in potnike najdeta vse razburjene. Načelnik jima pové, da je trčil vlak, ki se je bil odpeljal pred dvema urama v B., ob tovorni vlak,

da se je razbilo več vóz in ranilo več potnikov. »Midva sva bila skoro v prvem vlakovem vozu«, dé oče. »Kakšna sreča, da sta izstopila«, odgovori načelnik, »prav prvi vozovi so popolnoma razsuti.«

Prisrčno zahvalita Roza in njen oče ljubega Boga za rešitev. Čez nekoliko ur okraši Roza z belimi cvetkami s prisrčno hvaležnostjo altar svete Matere Božje, ki je bila oba varovala tako vidno.

Ne mine dan, da se ne bi pone srečili potniki, ti na suhem, oni v vodi, nekateri na železnicah, drugi na cestah, na širnem polju ali v temnem gozdu. Tudi mi se včasih kam napotimo; ali bi nas ne mogla zadeti ista nesreča? Svetovati je torej, da se v začetku potovanja kot verni kristijani izročimo varstvu preblažene Device, ki naj nas varuje vsake dušne in telesne nesreče in nas v vsakem oziru srečno domov privede.

Posebno ena pot je, ki jo moramo pričeti in dokončati pod varstvom mogočne nebeške Kraljice — dolga pot s

tega sveta v večnost. Če se ponesrečimo na tej poti in strmoglavimo v prepad smrtnega greha in se ne vzdignemo iz globine, ne bomo dosegli nebeške domovine, ampak se zvrto glavili v mučno peklenško kraljestvo. Mogočni sovražniki na poti življenja si prizadevajo, da bi nas pahnili v brezdno, namreč naše strasti, hudobni duh in grešni zapeljivi svet. Koliko kristijanov se je že ponesrečilo na tem potu in vzdihuje sedaj v večnem obupu. Ali se nam ni treba tresti in vsako uro pričakovati najhujšega zla?

Kako tolažilna je za nas misel v tem položaju, da se moremo z enim pomočkom protiviti nevarnosti in celó nezmotljivo ubežati pogubi. Ta neprecenljiv pomoček je stanovitno češčenje Matere Božje. Zvesti služabniki preblazene Device se ne bodo pogubili. Mogočna priprošnjica ob božjem prestolu jim izprosi kot sad njih zaupljive molitve neštete milosti, namreč da se varujejo greha, da se vadijo v čednostih, da si nabirajo dobrih del in za dušo

skrbé. »Blagor jim«, piše sv. Bonaventura, »kateri so se omilili Mariji; njih imena so zapisana v bukve večnega življenja, blaženi v raju jih gledajo kot svoje prihodnje tovariše.« Sv. Alfonz pristavlja: »Hitimo, hitimo pod Marijino okrilje, odkoder bomo lahko šli v večno življenje.« Častimo Marijo, ljubimo Marijo, služimo Mariji, molimo vsak dan za Marijino varstvo, in nebeško zveličanje bo naš delež.

Za to osrečujočo pobožnost molimo tri Češčenamarije.

24. majnik.

O Marijinih božjih potih.

Bilo je l. 1881. Katoliški učnik na Westfalskem je imel protestantovsko mater, ki je bila že sedemdeset let stara, bolehná in skoro slepa. Po smrti njenega moža jo vzame sin k sebi. Srčna želja mu je bila, da bi umrla kot katoličanka, vendar se ni upal govoriti ž njo o tem.

O jesenskih počitnicah gré k duhovnim vajam, ki so se vršile v Werl-u za učnike. Ko so se tovariši o prostih urah pogovarjali med seboj, gré v onem mestu v romarsko cerkev in prosi pred čudovito podobo Mater Božjo za spreobrnitev svoje matere.

Ko tako moli, obišče njegova mati svojo sinaho, učnikovo ženo, in ji po-toži svoj notranji nemir. »Čutim«, de-jala je, »da se moram pokatoličaniti.« Ta jo tolaži, češ da se to lahko doseže, naj le sinu pové, ko se vrne domov.

Ko se učnik povrne domov, vpraša ga takoj mati, bi-li ji ne hotel uslišati neke prošnje? »Srčno rad«, odgovori le-ta. Sedaj mu pové svojo željo, da bi se pokatoličani-la, in ga prosi, da bi ji pomagal. »Oj, mati«, odgovori sin, »že izdavna sem pričakoval te želje; rad storim potrebne korake.«

Potem poprosi nekega duhovnika, da obišče njegovo staro mater. Ko ta pride, prosi ga mati jokaje, naj jo vsprejme v katoliško cerkev.

»Stara sem«, pravi, »in kaj me more tolažiti v tem stanu? Moj sin hodi k lepim duhovnim vajam, moja sinaha k sveti maši, njeni otroci prejemajo svete zakramente, in jaz!« — Začela se je jokati. Duhovnik ji je razložil, da je njen sklep le milost božja, ki jo je izprosil njen sin pri Materi Božji.

Sin vstopi in reče: »Mati, sedaj morate moliti, da vam Bog dá stanovitnost v tem poslu.« Mati mu odgovori: »Nikoli mi ne bo žal!«

Sin jo je sam učil potrebnih katoških resnic. Čez dva meseca so jo vsprejeli v sveto cerkev, in prejela je svete zakramente.

Češčenje Marijinih podob je že samo na sebi primerno sredstvo, da si pridobimo naklonjenost sv. Matere Božje in njene priprošnje ob božjem prestolu; še posebno pa velja to, če se zatekamo k njenim čudežnim podobam. Saj se prav zato imenujejo čudežne ali milostne podobe, ker se delé milosti ali godé ču-

deži radi molitve, ki jo opravljamo pred njimi.

Seveda molimo lahko na vseh krajih svetá, da nas Bog usliši; v najglobljem jarku in na najvišji gori, bodisi doma, bodisi pod milim nebom. Povsod lahko na pomoč kličemo Boga in njegove svetnike.

Toda nihče ne more tajiti, da Bog naše prošnje hitreje usliši in našo molitev bogateje obdaruje, ako molimo na posebnih krajih, ki jih imenujemo božja pota, pred podobami, ki jih imenujemo milostne podobe. To dokazuje krščansko ljudstvo, ki vedno in splošno radi dolgoterne izkušnje hiti na take kraje in k takim podobam; to dokazujejo neštetilna zaobljubljena darila viseča ob takih krajih in okoli takih podob. Koliko dušnih in telesnih dobrot se je tu izprosilo, koliko grešnikov spreobrnilo, čistih src ohranilo? Kolikokrat se je doseglo telesno zdravje, kolikokrat odvrnila preteča nevarnost, koliko se jih je rešile iz mučnih nadlog! Tisoč molitev jo bilo tu uslišanih, neštetokrat se je raz-

odela tu čudežna pomoč, da moramo kar strmeti. Zakaj se takó godi, nimamo pravice popraševati Boga in njegovih svetnikov, da pa je res takó, ne more nihče tajiti, ki je zdrave pameti.

Kdor je krščansko moder, naj si to resnico zapomni in uporabi v svoje zveličanje. Vsak čas in na vsakem kraju bo molil, a s posebnim zaupanjem se bo zatekal na božja pota in k čudežnim podobam preblazene Device. Kakor usliši Marija, mogočna in dobrotljiva pomočnica kristijanov, največ prošenj, tako nahajamo tudi več Marijinih milostnih podob in božjih potov, nego vseh svetnikov skupaj. V vseh stiskah in nadlogah torej hitimo na božja pota svete Matere Božje, obljubimo ji, da pojdemo na romanje, hodimo na božja pota, če se tudi nismo z obljubo zavezali.

Če prav nas ne priganja sila, obiskujmo pobožno milostne podobe naše nebeške Matere, kjer najraje izkazuje svojo moč in dobroto.

Seveda nam božja pota ne smejo biti za kratek čas, v razveseljevanje,

posebno ne grešna pota. Taka bi nam pač ne prinesla blagoslova, marveč božjo kazen. S čistim srcem in namenom, s pobožno molitvijo potujmo na Marijina božja pota in prislužimo si njenih milih darov. Za ta dober duh molimo tri Češčenamarije.

25. majnik.

O Marijinih svetilnicah.

O polnoči je nekdo močno trkal na župnišče v N. Postarna ženska je stala ob vratih in prosila župnika, naj gré obhajati nevarno bolno osebo. Natanko določi ulico in hišo, kjer bolnik stanuje, in gré naprej, župnik pa ji sledi s svetim zakramentom. Hipoma izgine, in župnik spozna, da je pred zaznamovano hišo.

Pozvoni. Nihče mu ne odpre. Čaka in čaka, kar pogleda skozi okno najvišjega nadstropja star gospod in vpraša, kdo da sili tako pozno v njegovo hišo. Duhovnik odgovori, da je prišel obhajati bolnika, h kateremu so ga poklicali.

»V tej hiši ni nihče bolan«, odgovori gospod, »ker pa dežuje, pridite gor k meni, dokler ne jenja. Jaz tako ne morem spati.« Duhovnik sprejme ponudbo in gospod mu odpre. Ko vstopi v sobo starega gospoda, zapazi veliko Marijino podobo in gorečo svetilnico pred njo.

»Saj sem prišel v dobro krščansko hišo«, dé duhovnik, ko je odložil presveto Rešnje Telo na primernem kraju. — »Nikakor ne«, odgovori gospod, »jaz sem naprednjak, in se nič ne menim za podobe; toda umrli materi na ljubo sem ohranil to Marijino sliko, katero je ona jako cenila, in pomislite, še celo navado sem pridržal, da vsako soboto prižgem svetilnico, kakor je tudi ona storila.

Pogovarjaje se vstopita v stransko sobo. Nad pisalno mizo je visela ženska slika z nošo starih časov. Ko gospodar opazi, da jo duhovnik pazno premotruje, reče ves ginjen: »To je moja nepozabna mati. Kako prisrčno je pogostoma molila pred Marijino sliko! Včasih je dejala, da je molila tudi zame. Umirajoča

je še šepetala: Nesrečni moj sin, če pridem v nebesa, prosila bom za-te priprošnje. Matere Božje, dokler se ne spreobrneš! Tako rada bi me bila privedla k dobremu pastirju, a — pristavil je bridko se smejoč — meni ni ugajala izpoved.«

Med pogovorom je začel gospod pripovedovati zgodbe iz svojega življenja. Odkritosrčno je pravil svoje mladostne burke, kakor poznejše dogodke in tudi ni prikrival napak.

Ko je končal, povzame duhovnik besedo in reče zaupno: »Odkrili ste mi svojo notranjost tako prostodušno, da stoji vaša duša razkrita pred mojimi očmi. Vaše življenje poznam takó, da bi vam mogel podeliti odvezo.«

»Kako bi to mogli?« vsklikne ganjen gospod. »Več ko trideset let že nisem prejel svetega obhajila.« Potem prime duhovnika za obe roki in reče: »Pri spominu svoje pobožne, nepozabne matere se sklicujem na vašo besedo, častiti gospod! Sedaj sem pripravljen izpovedati se prav skesano. Ali me mo-

rete odvezati? In če me morete, obhajajte me tudi takoj.*

Presunjen poklekne starček, izpové se popolnoma, izmoli apostolsko vero in prejme zelo pobožno Telo Gospodovo.

Duhovnik še nekoliko pouči spokornika in se poslovil. Sam ni vedel, kako mu je. Korakajoč domov je premišljeval dogodek te noči in se sam vprašal, katera ženska me je vendar poklicala? Zakaj je izginila pred označeno hišo? Kako je vplivala materina molitev na sina! Same skrivnosti! Tu je vidno posegel Bog v dogodek.

Drugo jutro je izvedel, da je umrl stari gospod za kapjo.

Ta čudoviti dogodek mora tudi nas predramiti k resnemu premišljevanju. Vsak veljaven kristijan bo prepričan, da je Marija uslišala stanovitno materino molitev, in da je poplačala prižiganje svetilnice pred njeno podobo. Na božje povelje se je napotila, ko se je bližala zadnja ura starega grešnika, skrivnostna

ženska (morda njegova mati ali angel v njeni podobi) k duhovniku, gotovo na božje povelje je tega gospod povabil v vas, izpovedal se po tolikih letih prostovoljno in prejel sv. Rešnje Telo pred smrtjo.

Mimo drugega lepega in vspodbudnega izveš iz te dogodbe, da je Materi Božji ljuba navada, če prižigamo pred njenimi podobami goreče svetilnice.

Celó v Rusiji, ki je odpala od prave cerkve, nahajamo redko hišo, kjer ne bi gorela svetilnica pred Marijino podobo. V Rimu pa goré celó zunaj hiš pred podobami preblažene Device svetilnice.

Uvrstimo se tudi mi v tem oziru k najpobožnejšim častivcem velike nebeške Kraljice in prižgimo vsaj vsako saboto in ob njenih praznikih svetilnico pred njeno podobo, v znamenje ljubezni in češčenja, ki nam tлита v srcu. Za tako ljubezen do svete Matere Božje molimo tri Češčenamarije.

26. majnik.

O svetinjah žalostne Matere Božje.

V Emsu je izgubil mlad baron pri igri ves imetek. Radi tega je bil silno razburjen. Tu se spomni, da ima na svetu še vendar nekaj dragocenostij, namreč krasotine umrle matere, zlate prstane, zapestnice in posebno dragoceno svetinjo. Vse to sklene spraviti v denar, svojo srečo zopet poskusiti in imovino si pridobiti ali umoriti se. V mestu stopi v zlatarjevo prodajalnico in vpraša po lastniku. V posebni sobici položi baron dragocenosti na mizo. Zlatar ogleduje kos za kosom in jih ceni prav visoko. Nazadnje vzame v roko medaljon, odpre, opazuje ga dalj časa in izpregovori: »Mislim, gospod, da vam je medaljonova vsebina neznana. Gotovo bi ga sicer ne prodali. Poglejte in odločite se!« — Baron pogleda medaljon in vsebino, povesi glavo in odgovori: »Prav pravite, za nobeno ceno se ne morem ločiti od te slike. Zakaj nisem sam preje odprl medaljona? Po-

doba žalostne Marije in moje matere z molitvijo, ki jo je sama spodaj zapisala, obvarovala bi me bila raznih zmot.« Potem poljubi s solzami medaljon.

Zlatar ga opominja, navdušuje k popoljšanju in mu obljubi svojo pomoč. Baron ga zahvali, spravi svoje dragocenosti in se vrne v svoje stanovanje.

Leto pozneje dobi pošteni zlatar pismo iz Rima, kjer mu sporoča baron L., da je vstopil v frančiškanski samostan, da bi se posvetil službi božji in njegove svete Matere. Medaljon pa krasi Marijino podobo v samostanski cerkvi. Molitev, ki jo je umirajoča mati zapisala pod podobo preblažene Device, razlagajoča tudi njegovo spreobrnitev, glasi se tako-le :

Blagoslovljena med ženami, spomni se vsako uro mojega sina, in če mu preti nevarnost na duši in na telesu, stoj mu kot mati na strani. Ne zapusti sina, od katerega se mi je sedaj ločiti, o dobrotljiva, o mila, o sladka Devica Marija !

Ne samo pogled materine podobe je provzročil tako popolno in stalno spreobrnitev v mladostnem zapravlјivcu; zakaj tako malenkosten vzrok ne more imeti takó mogočnih posledic. Glavni povod te koristne spreobrnitve moramo iskati marveč v molitvi k žalostni Materi Mariji, katero je baronovka zapisala v medaljon, in ne samo zapisala, ampak pogosto in pobožno opravljala za svojega sina. To nas mora opominjati, da s posebno pobožnostjo častimo žalostno Mater, Kraljico mučencev.

Marija je toliko trpela za nas. Premišljujmo te besede: Marija je trpela. Kdor kakega človeka v resnici ljubi, ne more misliti brez sočutja na njegovo trpljenje, ne more slišati govorečih o tem, da ne bi bil ganjen. Kako si na pr. k srcu jemljemo bolečine obolelih starišev! A še bliže kakor oče in mati, bliže kakor lastni otroci, mora nam biti ljubljena nebeška Mati, ki je hkrati tudi Božja Mati. Kako bi nas moralo presuniti njeno trpljenje, kako bi nas morale ganiti njene bolečine!

Toliko je trpela Marija. Hudo je moralo trpeti srce, katero, pravimo, da je predril meč bolečin. O srcu svete Matere Božje govori ves svet. In še več! Ne samo en meč, ampak sedem bridkih mečev pripisuje krščanstvo temu mučenemu srcu. Sedemkrat je pretrpela smrtne bolečine, sedemkrat jo je zadelo smrtno gorjé, in le moč njene čednosti in Božja pripomoč jo je ohranila živo.

Za nas je Marija trpela. Z njenim Božjim Sinom in radi Božjega Sina je pretrpela tako grozovite muke. Vzrok Jezusovega trpljenja je tudi vir Marijinih bolečin. Jezus, jagnje Božje, je trpel, da bi odvzel grehe sveta. Greh je bil vzrok njegovih nepopisnih muk, edin povod njegovega mučnega življenja in bridke smrti. Naši grehi so torej sveti žalostni Materi provzročili vse bridkosti, naši grehi so torej sedemkrat predrli njeno srce, naši grehi ji iztisnili krvave solze. Ko bi storili en sam greh manj, bilo bi ji tudi manj trpeti.

Častimo torej s prisrčno pobožnostjo sveto Žalostno Mater Marijo, ki si je

tako zelo prislužila našo ljubezen, ki je toliko trpela, ki je za nas trpela, kateri smo celó sami porinili meč bolečin v srce. Mislimo večkrat in sočutno na njene bolečine, tolažimo jo s pokoro in poboljšanjem; razveselimo jo z onimi molitvami, s katerimi posebno častimo njeno trpljenje. — Da bi nam Marija sama vdihnila to pobožnost, molimo tri Češčenamarije.

27. majnik.

O Marijini svetinjici.

Znani politični pisavec Cassagnac v Parizu pripoveduje v listu »Matin« zeló čudovit dogodek. Revolucionar Rochefort je pisal sramotilen članek o nesrečni kraljici Mariji Antoinette-i, kar je ognjevitega Cassagnaca tako razvnelo, da je pozval Rocheforta na dvoboj s samokresi. Dvoboj se je zvršil. Cassagnac pripoveduje doslovno: »Ko sem ustrelil, zvrne se Rochefort na tla. Mislil sem, da je mrtev; zakaj krogla

ga je zadela, kamor sem meril. Zdravnik pa se je prepričal v svoje lastno čudenje, da je dobil le močen vtisek. Kroglja je torej odletela. A kako? Zdravnik je preiskaval in pokazal svetinjico Matere Božje, ki jo je prevrtala krogla. To svetinjico je ljubeča roka všila skrivaj v gornji hlačni rob. Ko bi ne bilo te svetinjice, brezdvomno bi bil umrl Rochefort.«

Pisec teh vrstic je izvedel od očitvidcev še bolj čudno dogodbo: Iz vasi Kell nedaleč od Trierja je šel mož z ženo in hčerjo na polje delat. Kmalu jih zasači huda nevihta. Urno se poskrijejo pod voz, ki so ga vzeli seboj; toda vse tri zadene strela. Oče in mati sta bila mrtva. Hči je ostala še živa. In komu je morala zahvaliti življenje? Svetinjici brezmadežnega spočetja, katero je nosila na prsih. To je zadela strela, izgubila moč ob njej, in jo deklici le vtisnila v kožo, da se je poznal odtisek popolnoma razločno.

Ali smemo z nejevernimi posvetnjaki pripisovati usodi, da je zadela Cassagnac-ova kroglja in strela prav Marijino svetinjico, ter ob nji izgubila vso moč? Ne, tega ne smé reči veren kristijan; saj usode prav za prav ni. Ali nam ne govori v svojem evangeliju vsevédni in neskončno resnični Bog: Ali se ne prodasta dva vrabca za en vinar? In le eden izmed njih ne bo padel na zemljo brez vašega Očeta. Vaši lasje na glavi so vsi sešteti.*) Bog je hotel pokazati, ko je rešil óni dve zadeti osebi, kako vseč mu je, če nosimo pri sebi svetinjico preblažene Device Marije, kakó óne posebno varuje in jih celó s čudeži poplačuje, kedar je to vseč njegovi božji previdnosti. Ne pomaga nam mrtva svetinjica, ampak živi Bog, kateremu ugaja to češčenje, varuje pobožne Marijine služabnike, ki nosijo svetinjice.

*) Nonne duo passeris asse vaeniunt: et unus ex illis non cadet super terram sine patre vestro? Vestri autem capilli capitis omnes numerati sunt. Matth. 10, 29. 30.

Svetinjica je navadno zlata, srebrna ali bakrena kovina, kateri je vtisnjena podoba sv. Matere Božje s kakim rekom ali s kako kratko molitvico, zloženo njej na čast. Pobožnim Marijinim častivcem namreč ni zadosti, da bi slavili Marijo samo v cerkvah ali pa doma, marveč hočejo nositi Marijino podobo pobožno povsodi s sabo. Kakor se njihovo srce ne more ločiti misli na Marijo, tako tudi telesno ne marajo biti ločeni od nje. Ali ne bo ganila taka zvesta naklonjenost srca svete Matere Božje in si pridobila posebno dobrohotnost? Ali ne bo pokazala s tem svoje hvaležnosti, da bo prosila za take služabnike?

Gotovo vidi vsak knez rad častno svetinjo s svojo podobo na junaških prsih. Ali ne veseli enako Boga ali Marijo, ko vidita častitljivo Marijino svetinjico na prsih ali v roki svojih zvestih služabnikov; ali jih ne bosta radi tega posebno varovala in jim pomagala?

Največkrat vidiš svetinjico brezma-
dežne Device. Na njej je podoba brez-

madežno spočete Device Marije z napisom: »Marija, brezmadežno spočeta, prosi za nas, ki se zatekamo k tebi!« Posebno jo nosijo nad obleko ali pod obleko udje svetovnoznane velike bratovščine presvetega srca Marijinega za spreobrnjenje grešnikov.

Če torej hočemo biti zvesti Marijini služabniki, nosimo Marijino svetinjico. Navadno jo nosimo krog vratu na vrvici ali pa pri molku. Toda, kje jo nosimo, ni poglavitna stvar, marveč to, da jo sploh nosimo, in da se od nje ne ločimo niti po dnevu niti po noči. Božja in Marijina pomoč nam je potem zagotovljena. — Da bi prav mnogi sklenili Marijo takisto častiti, molimo tri Češčenamarije.

28. majnik.

O Marijini svetinjici.

Janez P. se je udeležil z neznanskimi težavami nemško-francoske vojske leta 1870 in se junaški vojskoval v dvanajstih bitkah. Kakor marsikaterega

hrabrih tovarišev, lotila se je tudi njega vročnica. Ležal je kot okrevavec v neki bavarski bolnici. Ko ga nekoč obišče domači duhovnik in se z njim pogovarja, ponudi mu duhovnik Marijino svetinjico.

»Imam že svetinjico«, odgovori vojak in potegne svoj denarnik izpod blazine. Ko ga odpre, pravi: »Glejte svetinjico, ki mi jo je dala mati, predno smo odrinili.« — »Zakaj je ne nosiš na prsih?« — »Utegnil bi jo izgubiti. Ljubša pa mi je nego zlatnik, in svoj živ dan jo bom hranil za spomin. Ko smo odrinili prvega avgusta, obesila mi jo je mati jokaje krog vratu in dela: »Zastonj sem te nagovarjala, sedaj te pa priporočam Materi Božji. Če boš pozabil mene, ne pozabi vendar té.« To mi je seglo v srce, in nisem pozabil ne ene ne druge matere. Mater Božjo sem vedno ljubil. Misel na njo me je tolažila v žalosti, mirila v jezi; res vesel sem bil, da sem nosil njeno svetinjico. Besede: »Če pozabiš tudi mene, ne pozabi té«, ni mati izpregovorila zastonj!

V bitki pri Wörth-u me je kroglja zadela v prsi. Nezavesten sem pal; ko se zopet zavem, nisem občutil najmanjše bolečine. Ranjen nisem bil, in vendar je bila obleka prevrtana do kože. V hlačah sem našel svetinjico, ki se je odtrgala od vrvice, in v škornjih usodno krogldjo. Bila je vsa ploščnata in podobna kroni.

Na eni strani je bila videti podoba Matere Božje, kakoršna je bila utisnjena na svetinjici, in krog nje si narobe bral: »O Marija, brezmadežno spočeta, prosi za nas, ki se k tebi zatekamo!« Glejte svetinjo in krogldjo, kako se lepo ujemata.

Ta svetinjica mi je rešila življenje. Kako bi mogel torej pozabiti Mater Božjo in tudi svojo mater, ki me je zavarovala s tem Marijinim ščitom? Ta dva draga predmeta bom ohranil. Dokler živim, naj me spominjata: Ne pozabi matere!

Kako se pa more, utegnil bi kdo vprašati, velika nebeška Kraljica meniti

za take malenkosti in po njih uravnati svoje vedenje? Odgovarjam: Marija je velika v istem pomenu kakor Bog. Bog pa ni samo velik v svoji neskončni visokosti, s katero se razlikuje od malega stvarstva, ampak tudi v tem, da pozna, ohranjuje in vodi vse, tudi najmanjše in najneznatnejše stvari. Takó je tudi Marija veličastna, ne samo ker kraljuje kot kraljica nad nebom in zemljo, ampak tudi, ker pozna vse svoje služabnike na zemlji in njih pobožne vaje, in jih opazuje s pobožno naklonjenostjo. Dobro vé, kdo da nosi njeno svetinjico; njemu je naklonjena, njega ščiti in varuje, deli mu srečo in blagoslov.

Če je tako, potem bom nosil Marijino svetinjico, in ni se mi kaj posebnega bati greha in kaznij, ker stojim pod varstvom mogočne Matere Božje, tako bi utegnil kdo misliti. Ne, taka misel bi bila brezbožna, izviralala bi iz predrznosti in provzročila najhujše nasledke.

Prvo in najimenoitnejše češčenje, ki je Marija zahteva od nas, je pač, da se

greha bojimo. Posebna njena želja je, da ne žalimo njenega in našega Boga, da njenega neskončno ljubeznivega Sina Jezusa Kristusa drugič ne križamo.

Če prav ljubi svoje služabnike in vse ljudi, ljubi vendar brez primere bolj svojega Boga; če prav nam vsem dobro želi, hrepeni vendar-le najbolj po časti božji. Kakor vsi nebeščani, zre tudi ona z zadoščenjem na božjo pravico, ki se maščuje nad nespokornimi in predrznimi grešniki. Kedar pa človek prizna svojo krivdo, kedar se pokesa svojih pregreh in se vrne k Bogu s presunjenim srcem, takoj je zopet usmiljena Mati in pribežališče ubogih grešnikov.

Ne da bi ložej grešili, častimo Marijo in nosimo njeno svetinjico, ampak da bi dosegli z njeno priprošnjo potrebno milost, in da bi brez greha živeli, vstrajali v božji službi in skrbeli za dušo. Molimo tri Češčenamarije, da bi vedno po tem hvalnem načinu častili sveto Mater Božjo.

29. majnik.

O romanju k Marijinim cerkvam.

Bila je huda, mrzla zima. Neki oče potuje iz službenih ozirov v Tannhausen v Ries-u, v dve uri od domače hiše oddaljen trg. Tam hudo zboli, in gospod župnik sporoči to s kratkimi vrsticami materi. Ta se takoj odpelje s sanmi tjakaj in prosi domačega zdravnika v mestu po svojem vozniku, ki se je vrnil, naj urno pride v Tannhausen in preišče bolezen njenega moža. Drugo jutro se zdravnik res odpelje in se prepriča, da je bolezen zelo nevarna, in da bo bolnik težko okreval.

Ne moremo popisati, kakšen strah je ta novica napravila v domači hiši in kako je presunila otroke.

Krištof, največji izmed dečkov, gre v cerkev in sicer v malo temno kapelo, kjer je visela podobica brezmadežne Matere, ki drži svojega mrtvega Sina v naročju in ga milo objokuje. Stene na obeh straneh altarja so železno, bogato z listi in s cvetjem okrašeno omrežje; tudi ve-

lika vrata spredaj so iz umetnomrežastega železja. Včasih je romalo mnogo kristijanov v to cerkev, in skoro zmerom si videl pobožne molivce. Tedaj ni bilo nikogar tam. Vrata so bila na stežaj odprta. Krištof poklekne pred altarjem, zatopi se v molitev in moli tako pobožno in prisrčno, kakor še nikoli poprej. Kar se zjasni njegova doslej žalostna duša. Neizrekljivo vesel čut mu prešine srce. Prepričan je, da oče ozdravi. Vesel zahvali Boga in gré iz cerkve. Součenci so ga bili povabili, da bi se zvečer vozil na saneh. Kako se začudijo, ko Krištof res pride. Mlad mož, ki je delal v pisarni njegovega očeta, vpraša: »Krištof, kako se moreš veseliti, ko so oče bolni?«

Krištof odgovori: »Saj jim je že bolje.« — Gospod nadalje vpraša: »Odkod to veš? Zdravnik govori povsem drugače.« — Krištof pristavi: »Prepričan sem popolnoma«, vendar ne pojasni stvari, odkod da vé. Drugo jutro se vrne mati na dom in prinese veselo novico, da je jenjala mahoma' prejšnji

večer očetova bolezen; to jutro je že vstal in se čuti dovolj krepkega, da dovrši svoj posel.

Te dogodbe Krištof ni nikdar pozabil. V žalostnih dneh poznejšega življenja mu je bila svetla zvezda in dokaz, da sveta Mati Božja usliši vsako pobožno molitev, če ne nasprotuje modrim božjim namenom.

Deček, kateremu se je to pripetilo, proslavil se je pozneje kot pisatelj mladinskih spisov; bil je namreč znani nemški pripovedovavec Krištof Schmid, katerega ljubke povesti razveseljujejo milijone ljudij. ~~Te dogodbe je torej resnična, in se je res takó zgodila.~~ Zato smo jo tu povedali, da bi v vas obudili ali pomnožili verno zaupanje v preblazeno Devico in vas navdušili za zaupno molitev.

Občudovati moramo pri tej lepi dogodbici neomajno prepričanje mladega molivca, potem pa, da ga je Marija uslišala in podelila njegovemu očetu zopet zdravje. Res, Bog in preblazena Devica

sta tako dobrotljiva, da nam ne uslišita le naše molitve, ampak nam dajeta tudi pogostoma tolažljivo zavest, da smo uslišani. Kateri pobožni kristijan ne vé tega iz lastne izkušnje? Ko dovolj dolgo molimo, čujemo nekako glas od zgoraj, ki pravi: »Dosti je molitve, uslišala se je tvoja prošnja.« Ako nisi tega nikdar izkusil, ljubi kristijan, bati se je, da nisi molil nikdar v vsakem oziru dobro in pobožno. Kako naj bi Bog mislil na molitev, na katero sami ne mislimo; kakó naj bi ganila božje srce molitev, katero opravljamo brez srca?

Potrudimo se torej, da bomo res pobožno molili. V resnici pobožno pa molimo, če povzdigujemo duhá in srce k Bogu. Naš duh se udeležuje molitve, če molimo zbrano in brez raztresenosti, naše srce pa, če molimo prisrčno. Pri molitvi moramo pozabiti na ves svet in le na Boga misliti; z zaupanjem in ljubeznijo, z močno silo in ognjenim plamenom moramo prositi.

Ko bi morali kakega kneza prositi za imenitno in za nas posebno važno

milost, gotovo bi proseč ne imeli drugih mislij. In kako goreče bi jadikovali in prosili! Takisto moramo prositi tudi, kedar kaj prosimo vsemogočnega Boga in vzvišeno nebeško Kraljico. Taka molitev nam je porok, da smo uslišani, in nam daje zavest, da smo dosegli milost, za katero smo prosili. — Molimo tri Češčenamarije za milost take molitve.

30. majnik.

O škapulirju.

Sv. Alfonz, škof in redovni ustanovnik, piše v svoji knjigi: »Slava Marijina« :

Kar tu pripovedujem, nisem posnel iz kake knjige, ampak povedal mi je duhovnik naše kongregacije. Ko je leta duhovnik izpovedoval nekoč v cerkvi, opazi blizu svoje izpovednice mladeniča neodločnega, ali bi se izpovedal ali ne. Pokliče ga k sebi in vpraša, če se hoče izpovedati. »Hočem«, odgovori leta, in ker pristavi, da bo trajala njegova iz-

poved dolgo časa, pelje ga izpovednik v samotno sobo. Tu pové grešnik, da je tuj plemič in da komaj upa odpuščenja grehov. Imel je na vesti mnogo umorov in najhujše grehe zoper sveto čistost, izgubil je upanje, da bo kedaj zveličan, in odslej je grešil bolj iz sovraštva do Boga, nego-li iz strasti. Pripovedoval je tudi, da je vrgel nekega dné razpelo na tla in tisti dan prejel nevredno sveto obhajilo, da bi vrgel potem sv. hostijo na tla, in jo pogazil z nogami. Že je vzel sv. hostijo iz ust, svojega strahovitega sklepa pa si ni upal izvršiti, da bi ga ne videli ljudje. Potem pokaže izpovedniku sv. hostijo, ki jo je imel zavito v papir. »Ko sem šel danes mimo te cerkve«, nadaljuje svojo pripoved, »čutil sem neko nepremagljivo silo, da sem vstopil, potem veliko kesanje in potrebo. da se obtožim svojih grehov. Stopil sem zatorej k izpovednici, toda občutil sem tako malodušnost, da sem hotel oditi. Neka nadnaravna moč me je pa držala, dokler me častiti oče niste poklicali. Tu sem

torej izpovedujoč se, dasi sam ne vem, kako sem došel sèm. Duhovnik ga potem vpraša, če ni opravljal kake pobožnosti Mariji na čast v tem brezbožnem času. »Ne, nisem«, odgovori, »kako bi tudi mogel, ko sem mislil, da sem pogubljen. Ko nato mladenič svojo roko položi na prsi, in se obleka nekoliko premakne, prikaže se škapulir Marije sedem žalosti. »Ali ne vidite, dragi mi sin«, zakliče izpovednik, »da vam je Marija izprosila to veliko milost od Boga?« Ko mladenič to sliši, pretresejo mu te besede srce, polasti se ga tako kesanje, da se zjoka. Tolika je bila žalost, da omedli in se zvrne. Ko se zopet zavé, konča izpoved, dobi odvezo in se povrne v svojo domovino s trdnim sklepom, da hoče svoje življenje poboljšati. Predno odide, dovoli izpovedniku, da objavi povsodi veliko usmiljenje, katero mu je izkazala Marija.

Škapulir je malo krilce, katero nosijo goreči Marijini častivci njej na čast

pod svojo vrhnjo obleko. Razločujemo pa tri Marijine škapulirje:

1. Rjavi škapulir naše ljube Gospé Karmelske ima svoj pričetek v prikazni, katero je videl sv. Simon Stock, generalni prednik karmeličanov na zahodu. Preblažena Devica je pokazala svetniku škapulir, ki ga je držala v rokah z besedami: »Vzemi, ljubi sin, ta škapulir svojega reda; ta je posebno znamenje milosti, katero sem izprosila tebi in vsem otrokom Karmelske Gore. Kdor v tem krilu umrje, obvaroval se bo večnega plamena. Znamenje je izveličanja, branik v nevarnostih in zagotovilo posebnega miru in varstva.«

Učeni papež Benedikt XIV. razlaga v svojih spisih, da veruje v to prikazen kot gotovo istino, »in mi smo«, pristavlja, »te misli, da jo mora vsak imeti za resnično.« Razumeva se pa samo ob sebi, da ne sme zaupati v to milosti polno prednost, kdor živi še nadalje v smrtnem grehu zanašajoč se predrzno na škapulir.

Pol stoletja pozneje se je pokazala Marija papežu Janezu XXII. in mu obljubila, da pride na pomoč, kakor hitro mogoče v vicah onim, ki so škapulir nosili, posebno da jih bo rešila prvo soboto po smrti iz vic. Papeži onega časa učé, da se udeležujejo škapulirjevi nosivci tudi privilegijev karmelitskega reda in njegovih dobrih del in zaslug.

2. Drugi škapulir je črn in se imenuje škapulir sedem žalosti sv. Matere Božje. Ta škapulir je podarila preblazena Devica udom servitskega reda, ki ga pa širijo tudi med druge kristijane in jim naklanjajo vsa dobra dela njihovega reda.

3. Tretji škapulir je škapulir brezmadežnega spočetja in je modre barve. Namen mu je, da širi pobožnost do brezmadežno spočete Matere Božje in vzbuja grešnike, da se spokoré in spreobrnejo. V začetku so ga nosili udje theatinskega reda. Kolikorkrat oni, ki ga nosijo, izmolijo šest Očenašev, Češčenamarij in Čast Bogu presveti Trojici na čast, udeležé se vseh odpustkov

glavnih rimskih cerkvâ, jeruzalemskih svetih krajev, porcijunkulske cerkve in groba sv. Jakoba v Compostelli. — Za milost, da bi škapulirje svete Matere Božje prav cenili in pobožno nosili, molimo tri Češčenamarije.

31. majnik.

Še ena pobožna vaja je, s katero počastimo Marijo in si zaslužimo njeno varstvo, ako namreč sami sebe darujemo in posvetimo njej, vzvišeni Materi in Kraljici.

Sv. Frančišek Salezijan je gojil to izvrstno pobožnost že v cvetu svoje mladosti. Da bi si ohranil svojo nedolžnost, izročil se je zaupno kakor otrok Marijinemu varstvu, daroval se ji je popolnoma in storil pred njeno podobo obljubo vednega devištva. Ko so ga pozneje z božjim dovoljenjem nadlegovale strašanske izkušnje, zatekel se je k svoji nebeški Gospej. Ves otožen poklekne pred njeno podobo, prosi jo,

da bi mu bila priprošnjica in besednica pri božjem prestolu, in se ji priporoči posebno za milost, da bi vsaj na tem svetu mogel ljubiti Boga iz vsega srca, ko bi moral prebiti vso večnost brez božje ljubezni. Takoj je premagal izkušnjava, mirno je živel potem dalje pod varstvom svete Matere Božje in umrl kot velik svetnik.

Sv. Terezija je bila še-le dvanajst let stara, ko ji umrje mati, katero je pristrčno ljubila. Žalosti prevzeta poklekne pred podobo preblažene Device in jo prosi vsa solzna, da bi ji nadomestovala umrlo mater in ostala njena mati in varovavka. In Marija sprejme svojo novo varovanko. »Nikdar nisem te častitljive Matere klicala na pomoč v kakoršnikoli reči, da bi iste ne dosegla hipoma. Pod vodstvom in skrbjo take Matere je Terezija nele sama sveto živela, ampak je odprla tudi mnogim drugim dušam vrata nebeškega kraljestva.

Ko je sveti Alfonz začul božji klic, naj zapusti svet in njegovo službo, šel

je k altarju svete Matere Božje, odpasal meč, ki ga je nosil kot plemič in ga obesil kot pomenljiv dar zraven podobe svoje vzvišene Kraljice. Svojo bliščečo prihodnjost, ki se mu je obetala, vse zemske radosti in časti, posebno pa samega sebe, telo in dušo, moči in zmožnosti, čas in delavnost, vse je daroval in posvetil blaženi Gospodovi Materi. Ostal ji je zvest služabnik do srečne smrti, obiskaval jo je vsak dan pred njenimi podobami, nobena ura ni minula, da bi je ne pozdravil s kako Češčenamarijo, porabil je vsako priliko, da jo je slavil z besedami in spisi, in zaslužil si je veliko milost, da se mu je prikazala ob smrtni uri in odpeljala njegovo lepo dušo v nebo.

Kakor ti trije svetniki, tako so se posvetili vsi svetniki in prijatelji božji službi preblažene Device in jo častili vse dni svojega življenja kot mogočno in ljubeznivo Mater svojih duš.

Če hočemo torej kakor ljubi svetniki imeti Marijo za mogočno priprošnjico ob božjem prestolu, za ljubeznivo po-

močnico v vseh stiskah in nadlogah življenja in zvesto vodnico na potu k izveličanju, moramo se ji po njihovem zgledu večkrat v življenju in posebno sedaj ob majnikovem koncu posvetiti in darovati.

V tej nameri darujmo se danes popolnoma preblaženi Materi Božji ponavljajoč dobre sklepe, ki smo jih storili v teku tega milostipolnega meseca. Saj smo sklenili, da bomo opravljali one pobožne vaje zvesto in stanovitno, katerih smo se spominjali pri naši pobožnosti, torej da bomo pridno molili Češčenamarijo in Angel Gospodov, da bomo Marijo častili z rožnim vencem in devetdnevniciami, da bomo obiskavali podobe in božja pota Marijina, da bomo nosili zaupno nje svetinjico in škapulirje, kratko, častimo častivredno Mater Božjo in našo Mater, da se bo mogla izkazati kot prava »Mater admirabilis, Mati prečudna«.

Okrepite torej svojo vero in pobožnost, mislite si, kakó gleda Marija z visokega neba na nas, kakó je pri-

pravljena sprejeti nas vse pod svoje okrilje. Pokleknite . . . in izgovarjajte glasno za menoj posvečevalno molitev, katero je zložil sveti Alfonz v ta namen in s katero je sam sebe in krščansko ljudstvo tolikokrat daroval sveti Materi Božji :

Prečista, brezmadežna in preblažena Devica Marija, Mati, pribežališče in tolažnica vseh žalostnih! klečé se bližam danes tvojemu prestolu in te volim za svojo Gospodovavko, za Mater in Priprošnjico pri Bogu.

Posvečujem se z vsem, kar imam, tvojej službi.

Prosim te, Mati mojega Boga, vzémi me med število svojih služabnikov in pod svoje varstvo in pomagaj mi celo življenje do moje smrtne ure.

O usmiljena Mati, volim te tudi za oskrbnico vsega, kar imam, za oskrbnico vseh sorodnikov, vseh opravil in poslov.

Blagoslovi me na duši in telesu in ne dopusti, da bi kedaj hudo razžalil tvojega Božjega Sina. Podpiraj me v izkušnji, reši me vseh nevarnostij,

pomagaj mi v dušnih in telesnih potrebah, razsvetluj me v bridkostih, tolaži v žalosti, podpiraj me v bolezni in posebno v smrtnem boju. Ne dovoli, da bi se kedaj mogel hudobec hvaliti, da me je imel v sponah, saj sem posvečen tebi.

Stôri, da pridem kedaj v nebesa, da Jezusa Kristusa, našega Odrešnika, in tudi tebe zahvalim, da vas bom častil in ljubil do konca. Da dosežem to najvišjo srečo, izprosi mi milost stanoovitnosti v božji službi in v tvojem češčenju. Amen.

Molitve.

Jutranja molitev.

Kedar vstaneš, pokrižaj se in reci:

Moj Bog, molim te; ljubim te iz vsega srca! Zahvaljujem te za vse dobre, katere si mi že izkazal; posebno še zato, ker si me to noč tako milostno obvaroval.

Vse, kar danes storim ali pretrpim, darujem ti že zdaj. Vse svoje delo in trpljenje zedinjujem s trpljenjem Jezusovim in s trpljenjem ljube Matere

Božje ter želim zadobiti vse odpustke, katerihkoli se le morem udeležiti.

Za trdno obetam, da se hočem danes varovati posebno tega greha . . . (to skleni zlasti z ozirom na tisti greh, v katerega največkrat padeš). Prosim te, o Bog, za voljo Jezusa mi dodeli svojo pomoč, da stanoviten ostanem. Tudi sklenem, da se hočem v vseh bridkostih udati tvoji presveti volji. V vsaki težavi hočem vzdihniti: Gospod, tvoja volja naj se zgodi!

O moj Jezus, ti me danes vladaj; o preblažena Devica Marija, zakrij me pod svoj materinski plašč; in ti nebeški Oče, pomagaj mi iz ljubezni do Jezusa in Marije! Moj angel varuh, vsi moji zaščitniki, prosite za me!

Oče naš . . . Češčena si Marija . . .
Verujem . . .

Večerna molitev.

Preden se vležeš, izprašaj svojo vest. Namreč najprej zahvali Boga za prejete dobrote; potem premisli, kaj si čez dan delal? kje si hodil? s kom občeval? kaj vse si govoril? kaj pregrešnega si mislil? Potem obudi kesanje.

Dober namen, predno se vležeš.

Moj Gospod, Jezus Kristus! sprejmi moje spanje v tisti ljubezni, s katero si posvetil svoj počitek, ko si v svoji človeški natori spal tukaj na zemlji, v čast Bogu Očetu in v izveličanje vsega sveta. Prosim te, pomagaj mi, da bo moje spanje v Tvojem varstvu čisto in neomadeževano, da te v jutro počastim in zahvalim s čistim srcem in neomadeževanim telesom. Amen.

Sveta maša.

Na čast bridkemu trpljenju in smrti Jezusa Kristusa.

Poglej na altarju sveti križ in premisli, da ga je Jezus posvetil s svojo drago krvjo, kakor je škof s svetim oljem posvetil altar, na katerem se opravlja presveta daritev. Premišluj v beli, dolgi obleki mašnikovi presveto nedolžnost in čistost Jezusa Kristusa. Pas, s katerim je mašnik prepasan, naj te opominja Jezusovega devištva; manipel ali potni prt na levici mašnikovi naj te opominja Gospodove ponižnosti in bridkosti njegovega božjega Srca. Štola, katera križa mašnikove prsi, te

spominja Jezusove pokorščine. Mašni plašč pa je spomin popolne ljubezni do Boga in do ljudij, s katero se je Jezus daroval.

Pristop.

O presveta Trojica! glej, jaz, Tvoja nevredna stvar, darujem z mašnikom to sveto mašo z vsemi svetimi mašami, ki se danes po vsem svetu obhajajo, v hvalni in častilni dar. Spoznavam, da si Ti moj Gospod in najvišji gospodovavec moje duše. Spoznavam, da vse, kar sem in imam, imam le od Tebe. Zavoljo svojega veličastva zaslužiš neskončno češčenje; jaz pa sem preubožen in Te zares ne morem častiti, kakor sem dolžan. Darujem Ti pa zato poniževanje in pokorščino, katero Ti Jezus skazuje na altarji. Kar dela Jezus, to želim jaz storiti. Ponižujem se z njim pred Tvojim najvišjim veličastvom.

Molim te z njegovo ponižnostjo in z njegovim počesčenjem ter se presrčno veselim, da moj prečeščeni Jezus zame opravlja neskončno daritev hvale in česčenja. (Molitev sv. Leonarda Portomavriškega.)

Po nastopni razlagi svete maše lahko povzameš, kako je ta presveta daritev spomin Jezusovega trpljenja:

Mašnik se v zakristiji pripravlja, da opravi presveto daritev — Jezus željno hrepeni, da bi obhajal zadnjo večerjo in opravil daritev na križu.

Mašnik gre k altarju — Jezus gre s svojimi učenci na Oljsko goro.

Mašnik prične sveto mašo; moli pred altarjem globoko priklonjen očitno izpoved — Jezus prične daritev odrešenja na Oljski gori: moli tri ure, pade na svoj obraz, trpi smrtne bridkosti in poti krvavi pot.

Mašnik poljubi altar — Jezusa poljubi Judež izdajavec.

Mašnik gre na epistelsko stran — Jezusa zvežejo in peljejo pred višje duhovnike.

Mašnik se prekriža in prične sveto mašo — Jezusa izprašujejo in ga bijejo v prečeščeno obličje.

Mašnik moli: Kirie eleison! — Jezusa Peter trikrat zataji.

Mašnik se obrne k ljudstvu — Jezus milo pogleda Petra in ga vzbudi k bridki pokori.

Mašnik moli cerkveno molitev in bere epistel ali list — Jezusa krivo sodijo pred Pilatovim sodnim stolom.

Mašnik moli sredi altarja — Jezusa peljejo k Herodu in ga zaničujejo z belim oblačilom.

Mašnik bere sveti evangelij — Jezusa zopet pred Pilatom tožijo.

Mašnik se obrne k ljudstvu — Jezusa z Barabo primerjajo. Pilat skuša Jezusa oprostiti. Ljudstvo terja oprostitev morivca.

Darovanje.

Presveta Trojica! darujem ti to sveto mašo, zedinjen z mašnikom, v resnični dar sprave za svoje grehe in za grehe

vsega sveta. Nezvesto sem Te izdal, o moj Bog, in velikrat sem se vzdignil zoper Tebe. Obžalujoč sovražim vse svoje tako velike grehe ter jih preklicujem s prisrčnim kesanjem. V spravo za nje ti darujem zadoščenje, katero Ti Jezus Kristus daruje na altarju. Darujem Ti vse zasluženje Jezusovo; darujem pre-sveto kri Jezusovo; darujem ti Jezusa po njegovi božji in človeški natori, kakor se zdaj novič sam za me daruje pri sveti maši. In ker bo Jezus zdaj na altarju moj srednik in moj priproš-njik in bo usmiljenja za me prosil s svojo predrago krvjo, zatorej se zedi-njujem z glasom te iz ljubezni do mene prelite krvi ter tudi prosim, usmili se me zavoljo mojih obilnih in velikih grehov. Milost zahteva od Tebe kri Je-zusova, milosti prosi tudi moje skesano in potrto srce. O moj Bog! ako te ne omečijo moje solze, naj Te k milosti

naklonijo vzdihljeji mojega Jezusa! Mar milosti, katero je na križu pridobil vsemu človeškemu rodu, ni pridobil tudi za me? Za trdno upam in za gotovo se zanašam, da mi boš zavoljo te predrage krvi odpustil vse moje, če tudi še tolike pregrehe, katere hočem vedno objokovati do zadnjega izdiha svojega življenja. (Molitev sv. Leonarda Portomavriškega.)

Mašnik odkrije kelih — Jezusa oro-pajo njegovih oblačil in ga bičajo.

Mašnik daruje kruh in vino — Jezus na steber privezan daruje nebeškemu Očetu svojo presveto kri in neusmiljene udarce.

Mašnik pokrije kelih s palo — Jezusa s trnjem kronajo.

Mašnik si umije roke — Jezusa Pilat z umivanjem svojih rok nedolžnega spozna.

Mašnik se obrne k ljudstvu in pravi: *Orate fratres!* — Molite bratje! — Jezusa pokaže Pilat ljudstvu in pravi: *Ecce homo!* — Glej človek!

Mašnik moli predglasje — Jezusa na silno vpitje zaslepljenih Judov k smrti obsodijo.

Mašnik globoko pripognjen moli »sveto«, prekriža se in poljubi altar — Jezus sprejme smrtno sodbo od svojega nebeškega Očeta, prevzame in poljubi težki križ.

Mašnik odslej tiho moli — Jezus nese molčé križ na goro Kalvarijo in tiho moli.

Mašnik se spominja živih — Jezus sreča jokajoče jeruzalemske žene in jih milo opominja.

Mašnik položi svoje roke čez kelih in prekriža kruh in vino — Jezusa na križ raztegnejo in ga z žebli nanj pribijejo.

Mašnik povzdigne sveto hostijo, da jo verniki molijo — Jezusa s križem povzdignejo.

Mašnik povzdigne kelih s presveto Krvjo — Jezus preлива na lesu svetega križa svojo Rešnjo Kri.

Po povzdigovanju.

Presveta Trojica! darujem ti to sveto mašo zedinjen z mašnikom, v dar zahvale za vse prejete dobrote. O moj preljubezni Bog! ves absut sem z dobrotami, s splošnimi in s posebnimi, katere si mi že izkazal in katere mi boš še dodelil, sedaj tukaj in tamkaj v večnosti. Spoznavam, da je Tvoje usmiljenje z menoj bilo neskončno in je še neskončno. Vendar želim vse to Ti dostojno povrniti. O moj Bog, sprejmi v zahvalo in povračilo to božjo Kri, to predrago Telo svojega Sina! Ta neomadeževani dar Ti darujem po mašnikovih rokah. Ta veličastna daritev, ta dar neskončne cene je zadosten, da odtehta in poravna vse dobrote, katere sem že prejel ali jih šele prejmem. O vi sveti angeli in preblaženi duhovi! pomagajte mi hvaliti mojega Boga! V zahvalo za

toliko meni izkazanih dobrot darujte mu to sveto mašo in vse druge, katere se danes obhajajo na vsem svetu, da bo njegovi preljubeznivi dobroti popolno povračilo za tako mnogotere in tolike milosti, katere mi je že izkazal, in katere mi bo še delil skozi vso večnost. (Molitev sv. Leonarda Portomavriškega.)

Mašnik moli z razprostrtimi rokami nekaj časa tiho in se potem spominja mrtvih — Jezus visi tri ure na križu in moli za svoje sovražnike.

Mašnik se trka na prsi — Jezus podeli desnemu razbojniku milost spreobrnjenja.

Mašnik večkrat prekriža kelih — Jezus trpi razne, prehude bolečine na duši in na telesu.

Mašnik moli očenaš s sedmerimi prošnjami — Jezus na svetem križu sedemkrat izpregovori.

Mašnik razdeli sveto hostijo — Jezus umrje na svetem križu.

Mašnik spusti košček svete hostije v kelih — Presveta duša Jezusa Kristusa stopi v predpeknel.

Mašnik se vdari trikrat na prsi — Jezusovo presveto stran s sulico prebodejo. Veliko se jih spreobrne ob Jezusovi smrti.

Mašnik pravi: »Gospod, jaz nisem vreden . . .« — Ko presveto Telo Jezusovo snamejo s križa, žalujejo verniki z Marijo, njegovo žalostno Materjo.

Mašnik pobožno prejme presveto Rešnje Telo in predrago Rešnjo Kri — Presveto Rešnje Telo Jezusovo mazilijo, zavijejo v čisto tančico in položé v grob Jožefa Arimatejca.

Po svetem obhajilu.

Presveta Trojica! darujem Ti to sveto mašo, zedinjen z mašnikom, v prošnji dar za potrebe svoje in za potrebe celega krščanstva! Preljubeznivi moj Bog! prav dobro spoznavam, da nisem vreden tvoje milosti. Spoznavam svojo veliko

slabost in vem, da zavoljo svojih velikih in mnogoterih pregreh ne zaslužim, da bi me uslišal. Pa mar ne boš uslišal svojega Božjega Sina, ki za me prosi tu na altarju in za me daruje svoje življenje in svojo Kri? O moj preljubeznivi Bog! usliši prošnje mojega Božjega Srednika in zavoljo njega mi dodeli vse milosti, katere so mi potrebne, da dopolniš veliko delo mojega večnega izveličanja. Kar naravnost Te prosim, da mi odpustiš vse moje grehe in mi podeliš stanovitnost v dobrem do konca. Zaupajoč na molitev mojega Jezusa te prosim, o moj Bog, vseh čednostij, in sicer v visoki stopinji in v veliko-dušnem zatajevanju. Prosim vseh potrebnih pripomočkov, da dosežem resnično svetost. Prosim Te za spreobrnenje vseh grešnikov, zlasti tistih, za katere sem dolžan prositi. Prosim te darú pobožnosti za-se in za moje znance,

da v naših srcih kot v svojem svetišču veselo prebivaš, da vsi od čednosti do čednosti rastemo in v vsem dobrem napredujemo. (Molitev svetega Leonarda Portomavriškega.)

Mašnik se obrne k ljudstvu — Jezus od smrti vstane in se prikaže svetim ženam.

Mašnik opravi zadnje molitve na epistelski strani — Jezus se večkrat prikaže svojim učencem, je še 40 dni na zemlji in postavi še druge zakramente.

Mašnik zadnjikrat pozdravi ljudstvo — Jezus blagoslavlja gre v nebesa.

Mašnik blagoslovi vernike — Jezus pošlje svojim učencem na binkoštno nedeljo obljubljenega tolažnika sv. Duha.

Mašnik bere zadnji evangelij — Apostoli gredó na povelje Gospodovo po vsem svetu, oznanjajoč vsemu ljudstvu sveti evangelij, ki je veselo oznanilo božje dobrote in milosti.

Molitve,

katere naj se klečé opravljajo, po ukazu svetega očeta papeža Leona XIII., v vseh cerkvah sveta po vsaki tihi sv. maši.

Mašnik moli trikrat z verniki.

Češčena si Marija itd.

Potem tudi z verniki skupaj antifono:

Češčena bodi, kraljica, mati milosti, življenje, sladkost in upanje naše, bodi češčena! K tebi vpijemo zapaščeni Evini otroci. K tebi vzdihujemo žalostni in objokani v tej solzni dolini. Oh, obrni tedaj, naša pomočnica, svoje milostljive oči v nas in pokaži nam po tem revnem življenju Jezusa, blaženi sad svojega telesa. O milostljiva, o dobrotljiva, o sladka Devica Marija!

V. Prosi za nas, sveta Božja porodnica!

R. Da bomo vredni obljub Kristusovih!

M o l i m o !

O Bog, pribežališče naše in moč, ozri se milostno na ljudstvo k Tebi

vpijoče; in na priprošnjo častitljive in brezmadežne Device Marije, Božje porodnice, svetega Jožefa, njenega ženina, Tvojih sv. apostolov Petra in Pavla in vseh svetnikov, usliši milostno in dobrotno naše prošnje za spreobrnjenje grešnikov, za prostost in povišanje matere sv. cerkve. Po Kristusu Gospodu našem. Amen.

Pristavi naj se invokacija:

Sveti nadangel Mihael, brani nas v boju; proti zlobnosti in zalezovanju hudobnega duha bodi nam pomoč! — Ukroti naj ga Bog! ponižno za to prosimo. In ti, prvak nebeške vojne, satana in druge hudobne duhove, ki hodijo po svetu v pogubo duš, z močjo božjo v peklenško brezdnost páhni! Amen.

Izpovedne in obhajilne molitve.

I. Izpovedne molitve.

Pripravljalna molitev.

O moj Bog, dobro vem, kako dobrotljiv in usmiljen si Ti do vseh, ki se te bojé in Te ljubijo; vem pa tudi, kako pravičen in strog in strašen si vsem, ki te ne ljubijo; in vendar se Te nisem vedno bal, nisem Te vedno ljubil! — Tebi, vsevedni Bog, ni nič skritega; Ti gledaš v srce človekovo in znane so Ti najskrivnejše misli njegove.

O pravični Bog, kako strašen boš grešniku, ki se Te ne spominja, ki hudo dela in živi, kakor bi ne bilo ne sodbe,

ne plačila, ne kazni. Ti ga boš poklical ob uri, ko prav nič mislil ne bo, sodil ga boš in na vekomaj obsodil v pekel. Sramota bo pokrivala grešnika, kedar se v svojem nebeškem veličastvu z angeli božjimi prikažeš Sodnik na oblakih neba; sramoval se bo svojih grehov, ki ga bodo tožili pred sodnim stolom Kristusovim.

Kaj bo z menoj, o Gospod, kako se bom jaz rešil pred pravično jezo Tvojo? Tresem se, ko se spomnim zadnje ure in pravične sodbe, pri kateri ne pomaga več nobena prošnja.

Usmiljeni Oče, ne daj, da bi jaz umrl v smrtnih grehih; dodeli mi toliko časa, da s pokoro zadostim za svoje grehe. K Tebi, o Bog, ki si dobrotljiv in milostiv, vzdihujem ubogi grešnik: Daj mi milost, da vse svoje grehe prav spoznam, da se jih skesam, odkritosrčno

izpovem, za-nje spokorim, in tako, kakor izgubljeni sin, milost najdem pri svojem Očetu.

Mili Jezus, ki si voljan križ nosil zavoljo mene grešnika, podpiraj me s svojo mogočno milostjo! Amen.

Izprašaj svojo vest!

Pomni besede pobožnega Tomaža, ki pravi: Pravični obdolžuje sam sebe, zato tudi ti vsak dan premišluj, kako živiš. Nespametni se jezi, ako mu kdo kaj očita in ga opominja, ničemerni nič ne mara za to, prevzetni se izgovarja, leni se nič ne zmeni. Kdor pa je moder, rad premišljuje svoja dela, rad se ozira nazaj, kaj je bilo, in naprej, kako bo v prihodnje. Strašijo ga grehi njegovi. — Pazi torej tudi ti na svoje napake, sam od sebe terjaj oster odgovor; preglej, kaj in kako si grešil; ozri se v svoje srce in pomisli, ali ne gospodari v srcu jeza, nevošljivost, nečistost, napuh, nepotrpežljivost ali žalost. — Toda ni

še dovolj, da pomisliš, kaj si grešil, treba tudi, da premisliš, kaj si dobrega opustil in ali si dobro delal v čast božjo. Sam sebe sodi ostro in spoznal se boš, žaloval boš zaradi storjenih grehov, varoval se jih in našel boš odpuščenje in milost pri Bogu.

Opomba: Najbolje si vest izprašaš, ako premišljuješ, kako si se pregrešil zoper vsako posamezno božjo in cerkveno zapoved.

Obžaluj svoje grehe!

Jezus, Sin Božji, usmili se me! Grešil sem, velikokrat in hudo sem grešil; svoje grehe priznavam pred Tvojim obličjem. Kam se naj obrnem? Ako pogledam v nebesa, Ti pravični Bog si tam, ki ne zanašaš grešnikom in govoriš: Končajmo brezbožnika, da ne b'o gledal veličastva božjega! — Ako se ozrem v pekel, tudi tam si Ti, pravični Bog, ki kaznuješ grešnika, in kakor grom doni Tvoj glas: Zvežite mu roke in noge in

vrzite ga v vnanjo temó, kjer je jok in škripanje z zobmi!

O sveti in pravični Bog, bojim se Te in trepetam pred Teboj! Kako bom Tebi odgovarjal pri sodbi, ker strašno in sveto je tvoje ime!

Vendar za-me ni še vse izgubljeno; v tem življenju si še pomagam, saj slišim mili glas Jezusov: Delajte pokoro, ker blizu je kraljestvo božje; in: Blagor žalostnim, ker bodo potolaženi in: Pridite k meni, ki ste trudni in obloženi, in jaz vas pokrepčam! O kako me tolažijo te Tvoje besede, o Jezus; sedaj vem, da ne boš zavrgel mene ubogega grešnika, ker si prišel iskat in zveličat, kar je bilo izgubljenega. Usmili se me, o Gospod, po svojem neskončnem usmiljenju.

Upam na Tvojo neskončno milost in zato vzdihujem: Gospod Bog, sveti

Oče! Grešil sem zoper nebesa in zoper Tebe in nisem vreden, da bi me Ti imenoval svojega sina; vendar dodeli, da bom le kakor Tvoj najemnik! — Zaslužil sem, da me pogubiš, vendar bodi mi milostiv in usmiljen in odpusti mi moje hudobije, katere obžalujem in sovražim!

Obudi trden sklep!

Kako je bilo pač mogoče, da sem tolikrat razžalil svojega dobrega Boga in pozabil njegovega usmiljenja! Gospod, sedaj več ne sme tako biti. Trdno danes sklenem, da Te ne bom nikdar več razžalil z radovoljnim grehom, ker Te želim v prihodnje ljubiti čez vse. Prenašal bom voljan nadloge, da se spokorim za svoje grehe. Vendar Ti, Gospod, veš, kako sem slab; zato me podpiraj, da zvesto izpolnjujem svoj sklep. Ljudje govorite o meni, kar vam drago, Go-

spoda se bom bal, ker Bog je moje vse. Gospod, pomagaj mi, da se bom stano-
vitno vojskoval z izkušnjavami, pošlji
mi svojega angela, da me bo vodil na
vseh mojih potih, in dodeli mi milost,
da bom vedno poslušal njegov glas.

Pred izpovedjo.

O Bog, bližam se izpovednici, kjer
sedi mašnik, Tvoj namestnik, da v
Tvojem imenu odpušča ali pridržuje
vernikom njih grehe. Torej Bogu vse-
vedočemu se hočem izpovedati; dodeli
mi torej milost, da se tako čisto in
natanko izpovem vseh svojih grehov,
kakor bi stal pri sodbi pred Teboj, ki
vse veš in vidiš v moje srce.

Preden začneš izpoved, moli:

Prosim, duhovni oče, svetega bla-
goslova, da se svojih grehov prav in

čisto izpovem. Jaz ubogi grešnik se izpovem Bogu, vsemogočnemu, Mariji, Materi Božji, vsem svetnikom in svetnicam božjim in vam mašniku, namestniku božjemu, da sem od svoje zadnje izpovedi (povej, kedaj si bil zadnjič pri izpovedi) velikokrat in obilno grešil z mislijo, z besedo, z dejanjem in zamudo dobrih del, posebno se obtožim : (Sedaj se izpovej vseh svojih grehov, in ko si vse povedal, reci :) Drugih grehov se več ne spominjam. Prosim, duhovni oče, izveličavne pokore in svete odveze, če sem je vreden.

Pazljivo poslušaj, kar te uči izpovednik, odgovori odločno, kar te vpraša, in dobro si zapomni pokoro ; na-to moli kesanje :

O moj Bog ! vsi moji storjeni grehi so mi iz srca žal, ker sem Tebe, svojega preljubeznivega Boga, Tebe, vso svetost in neskončno dobroto, ki Te iz vsega srca ljubim, z njimi razžalil.

Trdno sklenem s Tvojo pomočjo svoje življenje poboljšati in vse, tudi smrt rajši pretrpeti, kakor Tebe, svojega Boga, še kedaj s kakim grehom razžaliti. Daj mi moč, da izpolnim ta svoj sklep! Prosim Te po neskončnem zasluženju Tvojega Božjega Sina, našega Gospoda in Izveličarja Jezusa Kristusa. Amen.

Po izpovedi.

Pojdi, tvoji grehi so ti odpuščeni! Tako si Ti, o Jezus, govoril grešnikom, ko si še hodil po zemlji; tako je v Tvojem imenu tukaj izpregovoril tudi Tvoj namestnik.

Slavim in hvalim Te, dobrotljivi Bog, za Tvojo neskončno milost, da si mi odpustil vse grehe in me sprejel zopet za svojega otroka. Da bi pač tudi jaz, kakor nekdanj Peter, jokal nad svojimi grehi, da bi se jih spokoril s solzami resničnega kesanja!

Veliko, Gospod, je usmiljenje Tvoje, katero si mi skazal ravnokar pri izpovedi; dodeli, o Jezus, da bo velika tudi moja hvaležnost! Daj mi milost, da Ti ostanem zvest, da nikdar več ne pozabim svojih sklepov. Spominjaj me večkrat svojih svetnikov — spokornikov, da bom imel žive vzglede pred seboj, kako je meni treba živeti po dobri izpovedi, kako pokoro delati in skrbno se varovati novih grehov. Po noči in po dnevu so premišljevali božjo postavo in iskreno hrepeneli, da bi se kmalu združili z Bogom v nebesih na veke.

Take zveste služabnike Tvoje želim tudi jaz posnemati, da ne zabredem v stare grehe. Gospod, ki si milostno odgnal hudobo iz mojega srca, varuj me in podpiraj, da satan ne pride s sedem novimi tovariši, da ne najde mojega srca hudobi in svetu odprtega, da poslednje moje reči ne bodo hujše, nego prve.

O Gospod, ki si v meni dobro začel, utrjuj me v čednosti tudi zanaprej, da bom v nebesih deležen neizmernega plačila, katero si pripravil vsem, ki Tebe ljubijo. Amen.

Ostani stanoviten!

Da ostaneš stanoviten, beri, kaj pravi o tem pobožni Tomaž: Veliko je ljudi, ki po izpovedi obžalujejo svoje grehe, ki krotijo svoje poželenje, premišlujejo Kristusovo trpljenje in voljno nosijo jarem Gospodov: toda vsi ne ostanejo stanovitni v tej gorečnosti; polagoma opešajo, in zopet se začne staro življenje. Ni namreč zadosti imeti le dobro voljo, marveč treba tudi delati za poboljšanje.

Premišluj življenje svetnikov in kliči jih na pomoč; pomni, kaj in koliko so trpeli, da so prejeli venec izveličanja! Kolikor več so trpeli na svetu, toliko večje je njih plačilo v nebesih. — Ne daj, da bi te zopet omrežile časne skrbi; spominjaj se besede božje: Kaj

pomaga človeku, ako ves svet pridobi, ako pa svojo dušo pogubi!

Da ostaneš stanoviten, rad pobožno moli, ne zahajaj v šumeče družčine, bodi rad sam, beri pobožne bukve, poslušaj in premišljuj božjo besedo, vendar vedno in povsodi na milost božjo in na priprošnje svetnikov več zaupaj, nego na svojo molitev in svoja dobra dela!

Vojskuj se vedno zoper napuh, ki tiči tudi v najboljšem srcu skrit; zoper poželenje po jedi in pijači, ki vodi človeka v velike grehe, in zoper lenobo, ki je mati vseh hudobij. Kdor se zoper te tri strasti ne vojskuje, ne bo obstal stanoviten; dokler nisi sebi odmrl in se popolno ponižal, ti vse drugo le malo pomaga.

Neprestano pa se oziraj k Bogu in ga prosi, da te varuje, pri dobrih delih ti pomaga in ti do konca stoji na strani pri vsakem boju.

II. Obhajilne molitve.

Pred svetim obhajilom.

1. Slavim Te in hvalim, o Jezus, ker si obhajal zadnjo večerjo s svojimi učenci in si takrat postavil zakrament svetega Rešnjega Telesa, da vse svoje hraniš v večno življenje s svojim presvetim Telesom in s svojo Krvjo. O kako neskončna je ljubezen božja, o kako radodarna, ki daje za darilo sama sebe. Kako živo se pri tem spominja zvesta duša smrti svojega ženina, katerega naj prejme, in večnega življenja, katero jej je pridobil. O kako čudovito, kako sladko in prijetno je človeku, da smé prejeti živega Boga, skritega v najsvetejšem zakramentu, čegar veličastvo molijo angeli v nebesih!

Dodeli, Jezus mili, da se kesam v svojem srcu, da se ponižujem v molitvi,

da utrdim svojo vero, ukrepim svoje upanje, vnamem goreče želje in da se topim v pobožnih solzah, kedar želim Tebe vredno prejeti! Daj, da Te častim in ljubim, da se veselim in v strahu trepetam ter Te zahvaljujem iz dna svojega srca!

2. Toda, o Gospod, jaz se moram spoznati nevrednega, da bi povzdignil k Tebi svoje oči, katere sem tolikrat omadeževal s poželenjem mesa. Vem, da Ti ne prideš rad v hišo, kjer je vse v neredu, kjer je polno hudih strastij. Zato se osramočen ponižujem pred Teboj in žalosten premišljujem, kako zeló da sem nevreden.

O Bog, Tebe prosim prav iskreno, odtrgaj me slastim sveta in vsem počutnim mislim, razsvetli mojo pamet in dodeli mi, da Tebe najdem ter Te vsprejemem in obdržim v svojem srcu.

3. Poln zaupanja se bližam Tebi, o Jezus! Usmili se me in pridi k meni! Moja duša hrepeni po Tebi, pridi in donesi jej mir, da bo našla svojo srečo. — Vem sicer, da si ti vsemogočni Bog, pa ne da bi me sodil, marveč v dobrem potrdil. O moj Zveličar in moj Bog, skaži mi svoje usmiljenje, ker sam nisem vreden, da bi Te vsprejel v svoje srce. — Na-Te o Jezus, upam. Ti si Sin živega Boga, Odrešnik sveta, Kralj nebes in zemlje; na-Te upajo pobožni, Ti tolažiš pravične. Ti daješ krotkim svoj mir, Ti bogatiš reveže in poveljuješ ponižne, Ti krepiš slabotne, izgubljenim Ti kažeš pot, Ti daješ luč slepim, pomagaš stiskanim in tlačnim, pri tebi imajo svoje zavetje vsi dobri! O srečna ura, ob kateri prejmem tolik zaklad, ko se Ti, mili Jezus, sam ponižaš in prideš v moje srce.

4. O večna Resnica, o nebeška Ljubezen, presladki, mili Jezus! Ti si moj Bog; po Tebi želi moja duša. Noč in dan vzdihujem po Tebi in želim, da bi se združil s Teboj. Pridi, hrepenenje mojega srca, luč mojih očíj; pridi upanje moje, Ti si moj Bog in moj Gospod, izpolni, kar si obljubil! Pridi, o Jezus razveseli moje srce!

(Sedaj obudi kesanje nad svojimi grehi in ponižno pristopi in poklekni pred altar, da prejmeš sveto obhajilo.)

Po svetem obhajilu.

1. Imam ga, katerega ljubi moja duša! Sedaj, Gospod, odpusti svojega služabnika v miru, kakor si obljubil! — O kako veliko usmiljenje mi je skazal Gospod! Srečna, presrečna duša, kateri se je približal Najvišji iz nebes, da jo obsiplje z milostimi in navdaja s tolažbo! — Poveličuj ga, duša moja, in vse moje moči slavite njegovo presveto

Ime! — Poveljučuj, duša moja, Gospoda in ne pozabi nikdar, kaj je on storil s Teboj. Rad, o Gospod, bi Te hvalil, a višji nad vso hvalo si Ti, neskončni Bog. Moja duša počiva le v Tebi in hoče edino Tebe ljubiti na veke.

Toda, neskončni Bog, Ti me poznaš in veš, kako sem slab, veš, da potrebujem vodnika; vôdi me torej Ti v prihodnje in dodeli, da zvesto hodim za Teboj!

2. Sveti Gospod, vsemogočni Oče, večni Bog! Sprejmi mojo zahvalo, da si mene grešnika, svojega nevrednega služabnika, brez vsega zasluženja, le po polni dobroti svojega usmiljenja nasitil s predragim Telesom in s Krvjo svojega Sina, Gospoda našega Jezusa Kristusa. Dodeli, Te prosim, da mi to obhajilo ne bode v sodbo in pogubljenje, ampak v odpuščenje grehov in v zveličanje moje duše. V vojski bodi

mi orožje vere in ščit dobre volje. Naj izčisti iz mene vso hudobijo in iztrebi vsako sladnost in poželjivost! Pomnoži v meni ljubezen in potrpežljivost, ponižnost in pokorščino in vsakatero čednost. Naj mi bo močna bramba zoper napade vseh vidnih in nevidnih sovražnikov in mogočna brzda vseh hudih nagnjenj, dušnih in telesnih. S Teboj, ki si edini pravi Bog, naj me nerazvezljivo sklene in srečno privede k mojemu poslednjemu namenu. Nazadnje Te še prosim, da me kedaj privedeš k oni nepopisljivo sladki večerji, kjer si Ti s svojim Sinom in s svetim Duhom svetnikom svojim prava luč, popolno nasičenje, večno veselje, dovršena radost in popolno zveličanje. Po istem Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Sedaj obudi tri božje čednosti.

Tri božje čednosti.

V e r a.

Verujem v Tebe, pravi trojedini Bog, Oče, Sin in sveti Duh, ki si vse ustvaril, ki vse ohranjuješ in vladaš, ki dobro plačuješ in hudo kaznuješ. Verujem, da je Sin Božji za nas človek postal, da nas je s svojo smrtjo na križu odrešil, da nas sveti Duh s svojo milostjo posvečuje. Verujem in trdim vse, kar si Ti, o Bog, razodel, kar je Jezus Kristus učil, kar so apostoli oznanjevali, in kar nam sv. rimska katoliška cerkev verovati zapoveduje. Vse to verujem, ker si Ti, o Bog, večna in neskončna resnica in modrost, ki ne moreš ne goljufati, ne goljufan biti. O Bog, pomnoži mojo vero!

U p a n j e.

Upam in se zanašam na Tvojo neskončno dobroto in milost, o Bog, da

mi boš po neskončnem zasluženju svojega edinorojenega Sina Jezusa Kristusa v tem življenju spoznanje, pravo obžalovanje in odpuščenje mojih grehov, po smrti pa večno zveličanje dal in dodelil, Tebe od obličja do obličja gledati, ljubiti in brez konca uživati. Upam tudi od Tebe potrebnih pripomočkov, vse to doseči. Upam to od Tebe zato, ker si Ti to obljubil, ker si vsemogočen, zvest, neskončno dobrotljiv in usmiljen. O Bog! potrdi moje upanje!

L j u b e z e n .

O moj Bog! ljubim Te iz vsega svojega srca in čez vse, zato, ker si Ti največja dobrota, neskončno popoln in vse ljubezni vreden; ljubim Te tudi zato, ker si do mene in do vseh stvari neskončno dobrotljiv. Želim iz vsega srca, da bi Te prav tako ljubil, kakor so Te tvoji najzvestejši služabniki lju-

bili in Te še ljubijo. Z njih ljubeznijo sklenem svojo nepopolno ljubezen; pomnoži jo v meni, o dobrotljivi Gospod, bolj in bolj!

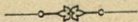
Ker Te tedaj resnično in iz srca ljubiti želim, in si za to trdno prizadevam, mi je iz srca žal, da sem Tebe, svojo neskončno dobroto, katero čez vse ljubim, Tebe, svojega Stvarnika, Odrešnika in Posvečevavca razžalil. Žal mi je, da sem grešil, da sem Tebe, svojega vsemogočnega Gospoda, svojega najboljšega Očeta, razžalil. Trdno sklenem, vse grehe in vse grešne prilžnosti zapustiti, storjene grehe čedalje bolj obžalovati, in nikdar več zoper Tvojo sveto voljo ne ravnati. Sprejmi me zopet za svojega otroka in dodeli mi milost, ta Tvoj sklep dopolniti. Tega Te prosim po neskončnem zasluženju Tvojega Božjega Sina, našega Gospoda in Zveličarja, Jezusa Kristusa. Amen.

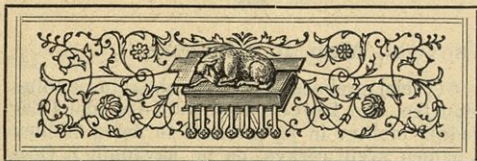
Moli za odpustke.

(Vselej prejmeš po svetem obhajilu popolne odpustke, ako klečé pred križem moliš naslednjo molitev in jej prideneš še nekaj molitev v namen svete cerkve, na pr. navadnih 5 Očenašev in Češčenamarij z vero.)

Moli pred križem.

O dobrotljivi in presladki Jezus! glej, pred Tvojim obličjem se sklonim na koleni in Te prosim in zarotim z vso gorečnostjo svoje duše: vtisni milostno v moje srce občutke žive vere, upanja in ljubezni, resnično žalost nad mojimi grehi in trden sklep poboljšanja, da z globokim sočutjem in srčnim žalovanjem pregledujem petero Tvojih krvavih ran in v duhu premišlujem, ter si stavim pred oči, kar je že David prerok govoril o Tebi, rekoč: Prebodli so moje roke in noge in prešteli so vse moje kosti.

Litanije vseh svetnikov.

Gospod, usmili se nas!

Kriste, usmili se nas!

Gospod, usmili se nas!

Kriste, sliši nas!

Kriste, usliši nas!

Bog Oče nebeški, usmili se nas!

Bog Sin, Odrešnik sveta, usmili se nas!

Bog sveti Duh, usmili se nas!

Sv. Trojica en sam Bog, usmili se nas!

Sv. Marija,

Sv. Mati Božja,

Sv. devic Devica,

Sv. Mihael,

Sv. Gabriel,

Sv. Rafael,

} prosi za nas!

Vsi sveti angeli in nadangeli, prosite
za nas!

Vse svete vrste zveličanih duhov, pro-
site za nas!

Sveti Janez Krstnik, prosi za nas!

Sveti Jožef, prosi za nas!

Vsi sveti očaki in preroki, prosite za nas!

Sv. Peter,

Sv. Pavel,

Sv. Andrej,

Sv. Jakob,

Sv. Janez,

Sv. Tomaž,

Sv. Jakob,

Sv. Filip,

Sv. Jernej,

Sv. Matevž,

Sv. Simon,

Sv. Tadej,

Sv. Matija,

Sv. Barnaba,

Sv. Lukež,

Sv. Marka,

} prosi za nas!

Vsi sveti apostoli in evangelisti, prosite
za nas!

Vsi sveti učenci Gospodovi, prosite za nas!

Vsi sveti nedolžni otroci, prosite za nas!

Sv. Štefan,
Sv. Lavrencij,
Sv. Vincencij, } prosi za nas!

Sveta Fabijan in Sebastijan, prosita za nas!

Sveta Janez in Pavel, prosita za nas!

Sveta Kozma in Damijan, prosita za nas!

Sveta Gervazij in Protazij, prosita za nas!

Vsi sveti mučenci, prosite za nas!

Sv. Silvester,
Sv. Gregorij,
Sv. Ambrozij,
Sv. Avguštin,
Sv. Jeronim,
Sv. Martin,
Sv. Nikolaj, } prosi za nas!

Vsi sveti škofje in spoznovavci, prosite za nas!

Vsi sveti učniki, prosite za nas!

Sveti Anton, prosi za nas!

Sv. Benedikt,
Sv. Bernard,
Sv. Dominik,
Sv. Frančišek, } prosí za nas!

Vsi sveti mašniki in leviti, prosite za nas!

Vsi sveti menihi in puščavniki, prosite za nas!

Sv. Marija Magdalena,
Sv. Agata,
Sv. Lucija,
Sv. Neža,
Sv. Cecilija,
Sv. Katarina,
Sv. Anastazija, } prosí za nas!

Vse svete device in vdove, prosite za nas!

Vsi svetniki in svetnice božje, prosite za nas!

Bodi nam milostljiv! zanesi nam, o Gospod!

Bodi nam milostljiv! usliši nas, o Gospod!

Vsega hudega, } reši nas, o Gospod!
Vsega greha, }

Svoje jeze,
Nagle in neprevidene smrti,
Izkušňjav hudičevih,
Jeze, sovraštva in vse hude volje,
Duhá nečistosti,
Treska in hudega vremena,
Šibe potresa,
Kuge, lakote in vojske,
Večne smrti,
S skrivnostjo svojega svetega včlo-
večenja,
S svojim prihodom,
S svojim rojstvom,
S svojim krstom in svetim po-
stom,
S svojim križem in trpljenjem,
S svojo smrtjo in svojim pokopom,
S svojim svetim vstajenjem,
S svojim čudovitim vnebohodom,
S prihodom tolažnika sv. Duha,
V dan sodbe,
Mi grešniki,
Da nam zaneseš,
Da nam odpustiš,
Da nas k pravi pokori
pripelješ,

reši nas, o Gospod!

prosimo Te,
usliši nas!

Da svojo sveto cerkev vladaš in
ohraniš,
Da pastirja apostolskega in vse
cerkvene stanove v svoji sveti
veri ohraniš,
Da sovražnike sv. cerkve ponižaš,
Da našega cesarja varuješ,
Da krščanskim kraljem in oblast-
nikom mir in pravo edinost da-
ruješ,
Da vsemu krščanskemu ljudstvu
mir in edinost dodeliš,
Da nas vse v svoji sveti službi po-
trdiš in ohraniš,
Da naše misli k nebeškim željam
povzdigneš,
Da vsem našim dobrotnikom večne
dari dodeliš,
Da duše naše in naših bratov,
bližnjih in dobrotnikov večnega
pogubljenja rešiš,
Da sad zemlji daš in ohraniš,
Da vsem vernim dušam večni po-
koj dodeliš,
Da nas uslišiš,
Sin Božji,

prosimo Te, usliši nas!

Jagnje Božje, ki grehe sveta odjemplješ;
zanesi nam, o Gospod!

Jagnje Božje, ki grehe sveta odjemplješ;
usliši nas, o Gospod!

Jagnje Božje, ki grehe sveta odjemplješ;
usmili se nas, o Gospod!

Kriste, sliši nas!

Kriste, usliši nas!

Gospod, usmili se nas!

Kriste, usmili se nas!

Gospod, usmili se nas!

Oče naš . . . (tiho).

V. In ne vpelji nas v izkušnjava.

O. Temuč reši nas hudega. Amen.

Molitve pri popoldanji službi božji.

K presvetemu Rešnjemu Telesu.

(Kedar je izpostavljeno.)

V. Kruh z nebes si jim dodelil.

O. Kateri ima vso sladkost v sebi.

M o l i m o .

O Bog, kateri si nam v prečudnem zakramentu spomin svojega trpljenja zapustil, daj nam, Te prosimo, svete skrivnosti Tvojega Telesa in Tvoje Krvi tako častiti, da sad Tvojega odrešenja vedno v sebi čutimo. Kateri živiš in kraljuješ z Bogom Očetom v edinosti svetega Duha, Bog od vekomaj do vekomaj. Amen.

Za odvrnjenje vseh nadlog in nevarnostij.

Vsemogočni večni Bog, nebeški Oče! poglej z očmi svoje neskončne milosti naše reve in nadloge. Usmili se vseh vernih kristijanov, za katere se je tvoj edinorojeni Sin, naš Gospod in Zve-

ličar, Jezus Kristus, voljno grešnikom v roke dal, in je tudi svojo drago kri na lesu svetega križa prelil. Po tem Gospodu Jezusu odvrni, milostivi Oče! zaslužene šibe, sedanje in prihodnje nevarnosti, punte, vojsko, kugo, lakoto, draginjno, bolezni in žalostne revne čase.

Vsemogočni, večni Bog! usmili se svojega služabnika našega papeža I., in vodi ga po poti večnega življenja, da bo s Tvojo pomočjo, kar je tebi prijetno, želel in z vso močjo storil.

O Bog, pastir in vladar vseh vernih! glej milostivo na svojega služabnika, našega škofa I., ki si ga pastirja naši škofiji postavil; dodeli mu, da tistim, čez katere je postavljen, z besedo in z dejanjem k dobremu služi, in tako s čedo, ki mu je izročena, večno življenje doseže.

Bog, varuh vseh kraljestev! dodeli svojemu služabniku, našemu cesarju I., spoznati in častiti tvojo moč, s katero se sovražnik premaga, da bo, ker je iz tvoje volje cesar postal, tudi v tvojem varstvu vselej mogočen.

Razsvetli in potrdi v vsem dobrem duhovske in deželske oblastnike in gosposke, da nas bodo na vse to napeljevali, kar more k tvoji božji časti, k našemu zveličanju in k miru in sreči vsega krščanstva pripomoči.

Prosimo tudi, kakor hočeš, da nam je prositi, za svoje prijatelje in neprijatelje, za zdrave in bolne, za vse žalostne in revne kristijane, za žive in mrtve.

Vsemogočni, večni Bog! ki gospoduješ čez žive in mrtve in se usmiliš vseh, katere iz vere in dobrih del za svoje spoznaš; pohlevno te prosimo, da vsi, za katere smo se namenili moliti, kateri so še živi, ali pa so se že s sveta ločili, na prošnjo vseh Tvojih svetnikov od Tvoje dobrote odpuščenje vseh svojih grehov dosežejo.

Dodeli nam, o Bog miru! pravo edinost v veri, brez vsega razdrtja in ločitve. Spreobrne naša srca k pravi pokori in poboljšanju našega življenja. Užgi v nas ogenj svoje ljubezni. Daj nam goreče želje po vsej pravičnosti, da ti bomo kakor tvoji pokorni otroci

v življenju in v smrti prijetni in dopadljivi.

Tebi, o Gospod! bodi vedno pripočeno vse naše dejanje in nehanje, naše delo in opravilo, naše življenje in naša smrt. Daj nam svojo milost tukaj uživati, in tamkaj z vsemi izvoljenimi doseči, da Te bomo v večnem veselju in zveličanju hvalili in molili. To nam dodeli, Gospod, nebeški Oče! po Jezusu Kristusu, svojem ljubem Sinu, Gospodu našem in Odrešniku, kateri s teboj živi in kraljuje v edinosti svetega Duha, Bog od vekomaj do vekomaj. Amen.

V. Božja pomoč ostani vselej pri nas!

O. Amen.

Oče naš . . . Češčenamarija . . .
(petkrat.)

Lavretanske litanije.

Gospod, usmili se nas!

Kriste, usmili se nas!

Gospod, usmili se nas!

Kriste, sliši nas!

Kriste, usliši nas!

Bog Oče nebeški,	}	usmili se nas!
Bog Sin, Odrešnik sveta,		
Bog sveti Duh,		
Sv. Trojica, en sam Bog,		

Sv. Marija,	}	prosi za nas!
Sv. Mati Božja,		
Sv. devic Devica,		
Mati Kristusova,		
Mati milosti božje,		
Mati prečista,		
Mati brez madeža,		
Mati nedolžna,		
Mati presveta,		
Mati ljubezniva,		
Mati prečudna,		
Mati našega Stvarnika,		

Mati našega Odrešnika,
Devica premodra,
Devica častitljiva,
Devica hvale vredna,
Devica mogočna,
Devica usmiljena,
Devica verna,
Podoba pravice,
Sedež modrosti božje,
Začetek našega veselja,
Posoda duhovna,
Posoda časti vredna,
Posoda vse svetosti,
Skrivnostna roža,
Stolp kralja Davida,
Stolp slonokosteni,
Hiša zlata,
Skrinja miru in sprave,
Vrata nebeška.
Zgodnja danica,
Pribežališče grešnikov,
Tolažnica žalostnih,
Pomoč kristijanov,
Kraljica angelov,
Kraljica očakov,
Kraljica prerokov,

prosi za
nas!

Kraljica apostolov,	}	prosi za nas!
Kraljica mučencev,		
Kraljica spoznovavcev,		
Kraljica devic,		
Kraljica vseh svetnikov,		
Kraljica brez madeža iz- virnega greha spočeta,		
Kraljica sv. rožnega venca,		

Jagnje Božje, ki grehe sveta odjemplješ;
zanesi nam, o Gospod!

Jagnje Božje, ki grehe sveta odjemplješ;
usliši nas, o Gospod!

Jagnje Božje, ki grehe sveta odjemplješ;
usmili se nas, o Gospod!

Kriste, sliši nas!

Kriste, usliši nas!

Oče naš . . . Češčena si Marija . . .

M o l i t v e .

I. K sveti Devici, Materi Mariji.

Pod tvojo pomoč pribežim, o, o sveta
božja Porodnica! ne zavrzi naših prošenj

v naših potrebah; temuč reši nas vselej vseh nevarnostij. O častitljiva in blažena Devica, naša gospa, naša srednica, naša besednica, naša pomočnica. S svojim Sinom nas spravi, svojemu Sinu nas priporoči, svojemu Sinu nas izroči.

V. Prosi za nas, sveta božja Porodnica!

O. Da bomo vredni obljub Kristusovih.

M o l i m o.

Dodeli nam, svojim služabnikom, prosimo, Gospod Bog! da vedno zdravje na duši in na telesu uživamo, in da bomo po častitih prošnjah presv. Marije, vselej Device, sedanje žalosti rešeni in večnega veselja deležni.

2. „Češčena kraljica“:

Češčena bodi, kraljica, mati milosti, življenje, sladkost in upanje naše, bodi češčena! K tebi vpijemo zapuščeni Evini otroci; k tebi vzdihujemo žalostni, objokani v tej solzni dolini. Oh, obrni tedaj,

naša pomočnica! svoje milostljive oči v nas, in pokaži nam po tem revnem življenju Jezusa, blaženi sad svojega telesa; o milostljiva, o dobrotljiva, o sladka Devica Marija!

V. Prosi za nas, sveta božja Porodnica!

O. Da bomo vredni obljub Kristusovih.

M o l i m o.

Vsemogočni, večni Bog! ki si dušo in telo častite Device, Matere Marije, da bi vredno prebivališče tvojega Sina biti zaslužila, s pripomočjo sv. Duha pripravil: daj, da bomo, ki se njenega spomina veselimo, po njenih milostivih prošnjah prihodnjega zla in večne smrti rešeni.

3. K svetemu Jožefu.

Glejte, zvesti in modri hlapec, katerega je postavil Gospod čez svojo družino.

V. Prosi za nas, sveti Jožef!

O. Da bomo vredni obljub Kristusovih.

M o l i m o.

Naj nam, prosimo, Gospod! zasluženje ženina tvoje presvete Matere Marije pomaga, da, kar naša slabost ne premore, nam bode po njegovih prošnjah dodeljeno.

4. Za vse potrebe.

Gospod! ponižno te prosimo, razveži po svoji milosti naših grehov vezi in ohrani po prošnjah svoje izvoljene Matere, ljube Device Marije, in vseh svojih svetnikov nas, svoje služabnike, naše dobrotnike in naše pohišstvo v vsi svetosti. Očisti tudi vso našo rodovino in naše prijatelje hudobe in grehov in napolni jih z lepimi čednostimi. Dodeli nam mir in zdravje, odvrni od nas vidne in nevidne sovražnike in odženi vse hude želje. Daj nam zdravo vreme in dobro letino; skaži milost našim prijateljem in neprijateljem, in obvaruj to duhovnijo z vsemi, kateri v njej prebivajo, kuge, lakote, vojske, ognja, potresa, povodnji, in dodeli milostivo

vsem vernim kristijanom, živim in mrtvim, v nebeškem kraljestvu večno življenje, mir in pokoj. Obvaruj našega papeža I., našega škofa I., našega cesarja I., in vso našo duhovsko in deželsko gosposko, in vse krščansko ljudstvo vseh nadlog in vsega zla. In tvoj blagoslov pridi z nebes na nas in bodi vselej nad nami! Po Gospodu našem Jezusu Kristusu, Sinu tvojem, kateri s teboj živi in kraljuje v edinosti svetega Duha, Bog od vekomaj do vekomaj. Amen.

V. Božja pomoč ostani vselej pri nas!
O. Amen.

Oče naš . . . Češčenamarija . . .
(petkrat.)

Sveti križev pot

svetega Leonarda Portomavriškega.

Darovanje svetega križevega pota.

O dobrotljivi Jezus! ljubim te čez vse, ker si večna dobrota in neskončna milost. Žal mi je iz vsega srca, da sem kedaj Tebe, o največja dobrota! razžalil. Darujem ta sveti križev pot Tebi v čast, v spomin tiste težavne poti, po kateri si hodil ·zavoljo mene, ubozega grešnika. Vseh odpustkov se želim udeležiti, kateri so za sveti križev pot podeljeni;

torej tudi želim vse tako opraviti, kar in kakor je v zadobljenje odpustkov storiti potrebno. Prosim te, o Jezus! dodeli mi milost in moč, da s tem križevim potom v tem življenju tvojo milost, v prihodnjem pa večno veselje zaslužim. Amen.

(Ker se pri svetem križevem potu moreš udeležiti več popolnih odpustkov, ne pozabi, da jih zdaj že daruješ za duše v vicah.)

Oh, pridite, stvari!
Kaj, glejte, se godi!
On, ki nas vse živi,
Strašno za nas trpi!

I. postaja.

Jezusa v smrt obsodijo.

V. Molimo Te, o Kriste! in Te hvalimo.
O. Ker si s svojim križem svet odrešil.

Premisli prečudno ponižnost svojega nedolžnega Jezusa, s katero je krivično sodbo brez vsega izgovora poslušal in sprejel. Tvoji grehi so tiste lažnive in krivične priče, katere so sodbo podpisale. Hudobnost tvojega jezika, s katerim si se večkrat zoper Boga in bližnjega pregrešil, oslepila je sodnika, da je nedolžnega Jezusa v smrt obsodil. Obrni se torej k njemu, jokaj in vzdihni bolj s srcem kakor z usti:

O moj ljubeznivi Jezus! kako neizmerna je tvoja ljubezen proti meni,

ubogemu grešniku! Boš li torej za nevredno, hudobno stvar ječo, verige, pretepanje trpel in v tako grozovito smrt obsojen? Oh, to je zadosti, da mi gane srce, da objokujem vse pregrehe, kate-
tere sem s svojim jezikom storil. Ob-
žalujem jih torej in kličem k Tebi: O
Jezus, usmiljenje! — Prosim Te usmi-
ljenja in milosti, o Jezus!

Očenaš . . . Češčenamarija . . . Čast
bodi . . .

Usmili se nas, o Gospod! usmili
se nas!

Razbičan, zapljuvan,
In kronan, zasram'van,
Pred sodbo je peljan,
Nedolžno v smrt izdan.

III. postaja.

Jezus pade prvič pod križem.

V. Molimo Te, o Kriste! in Te hvalimo.

O. Ker si s svojim križem svet odrešil.

Poglej in premisli, kako tvoj Jezus, zavoljo tolikanj prelite krvi ves oslavljen, prvič pade na zemljo. Oh, kako ga s pestmi bijejo, z nogami teptajo in suvajo! Vendar ni pritoževanja ali nevolje slišati iz njegovih ust. Ti pa tarnaš in tožiš, če le majhen križ občutiš ali zoperno besedo slišiš. Oh, sovraži svojo nepotrpežljivost, svoj napuh in svojo ničemernost. Vzdiхни k Jezusu:

O ljubeznivi Jezus! poglej me pre-
ubozega grešnika pred tvojimi nogami!

Oh kolikrat in v kako velike grehe sem padel! Kolikrat sem se pogreznil v globočino hudobije! O Jezus, stegni in podaj mi svoje roke! Pomoči, o Jezus! pomoči pri tebi iščem, da ves čas svojega življenja nikdar in nikoli smrtnega greha ne storim, in tako v svoji zadnji uri zveličanje upati morem.

Očenaš . . . Češčenamarija . . . Čast bodi . . .

Usmili se nas, o Gospod! usmili se nas!

Opešal je v močéh,
Podrè ga križ, naš greh,
Vtopljen v sveta dolgéh
Leži potrt na tléh.

IV. postaja.

Jezus sreča svojo žalostno Mater.

V. Molimo te, o Kriste! in Te hvalimo.
O. Ker si s svojim križem svet odrešil.

Oh, kako veliko žalost in bolečino je občutilo srce Jezusovo! Oh, s kakšno grenkostjo in žalostjo je bilo napolnjeno Marijino srce, ko sta se srečala! Poslušaj, o nehvaležna duša: »Kaj ti je storil moj Sin?« kliče tebi Marija. »Kaj hudega ti je storila moja Mati?« vpraša te Jezus. »Oh zapusti že enkrat svoje grehe, zavaljo katerih midva toliko žalost in bridkost trpiva.« Oj grešnik, kaj praviš na to? — Reci in vzdihni v svojem srcu:

O božji Sin Marije! o presveta Mati
mojega ljubeznivega Jezusa! ves potrt
in ponižan klečim pri vajinih nogah.
Jaz sem tisti izdajavec; s svojimi grehi
sem brusil meč, kateri je ranil vajino
Srce. Oh iz srca mi je žal. Prosim
vaju, odpustita mi! Milost, o Jezus!
milost, o Marija! Po svojem velikem
usmiljenju mi dodelita milost, da nikdar
več ne grešim, ampak noč in dan pre-
mišljujem in objokujem vajino grenko
trpljenje in žalost.

Očenaš . . . Češčenamarija . . . Čast
bodi . . .

Usmili se nas, o Gospod! usmili
se nas!

Oh, žalosten spomin!
Ker mater sreča Sin,
Njej meč gre bolečin
Do srca globočin.

V. postaja.

Simon Cirenejski pomaga Jezusu križ nesti.

V. Molimo Te, o Kriste! in Te hvalimo.
O. Ker si s svojim križem svet odrešil.

Spomni se, da si ti tisti Simon, kateri si ničemernosti sveta in sladnostim svojih počutkov ves udan, ki svojih križev ne nosiš radovoljno, ampak le, ker se jih braniti ne moreš, z veliko nevoljo. Oh, zbudi si že enkrat srce in usmili se svojega tako obloženega Zveličarja. Sprejmi voljno vse križe in naloge, katere ti pošlje tvoj ljubeznivi Oče. Trdno skleni, ne samo vse zopernosti potrpežljivo prenašati, ampak tudi svojemu Bogu za nje hvaležnega se skazovati. Prosi ga tako :

O ljubeznivi Jezus! hvalim te za toliko priložnostij, katere mi daješ, da bi za Te trpeti in za-se kaj zaslužiti mogel. O moj Bog! daj mi milost, da vse, kar se mi v tem življenju težavnega prigodi, s potrpežljivim srcem prenašam in se potem večnega veselja udeležim. Stori, o Jezus! da tukaj s Teboj jokam in trpim, da bom potlej s Teboj v nebesih gospodoval.

Očenaš . . . Češčenamarija . . . Čast bodi . . .

Usmili se nas, o Gospod! usmili se nas!

Omagal Jezus je
Od teže križeve,
O Simon, prosim te,
Ne brani križa se!

VI. postaja.

Veronika poda Jezusu potni prt.

V. Molimo Te, o Kriste! in Te hvalimo.
O. Ker si s svojim križem svet odrešil.

Poglej in premisli v tem prtu sveto obličje svojega Zveličarja! Ljubi Jezusa, in po tej ljubezni si v srce vtisni njegov sveti obraz. O kako srečen boš, ako živiš z Jezusovim obrazom v svojem srcu in ž njim greš v večnost. Da to milost dosežeš, prosi svojega Boga in reci:

O moj žalostni Jezus! prosim Te, vtisni mi v srce sveti obraz svojega obličja, da brez nehanja mislim na Te, noč in dan si pred oči stavim Tvoje

grenko trpljenje in svoje grehe objokujem. O Jezus! s kruhom Tvojega trpljenja hočem nasičevati svojo dušo, in oči naj mi vedno solze točijo nad mojimi pregrehami.

Očenaš . . . Češčenamarija . . . Čast bodi . . .

Usmili se nas, o Gospod! usmili se nas!

S prtom Veronika
Obriše Jezusa,
Spomin za to jej da
Trpljenja bridkega.

VII. postaja.

Jezus pade drugič pod križem.

V. Molimo Te, o Kriste! in Te hvalimo.
O. Ker si s svojim križem svet odrešil.

Premisli, kako Jezus, tvoj Bog in tvoj Gospod, zopet na zemlji leži, ves oslabljen od velike bolečine, zdelan in zaničevan od sovražnikov. Premisli, da je tvoja prevzetnost potrla Jezusa in ga na zemljo vrgla, ker je prenesti ne more. Oh, zapusti svojo ošabnost, ne bodi več tako napuhnjen. Spokori se in skleni biti ponižnejši. Reci s skesanim srcem:

O prečastitljivi Jezus! akoprav vidim, da na zemlji pod težo križevo ležiš,

vendar te molim in častim, kakor svojega mogočnega, večnega Boga. Prosim Te, zatri moj napuh; vzemi mi iz srca vso ošabnost, da spoznam svojo ničemernost, da vse zasramovanje sprejemam s tebi tolikanj ljubo ponižnostjo, da bom potem tudi s teboj povišan v nebeškem kraljestvu.

Očenaš . . . Češčenamarija . . . Čast bodi . . .

Usmili se nas, o Gospod! usmili se nas!

Slabosti ves prevzet
Pod križem pade spet.
O jenjaj, grešni svet!
Ponavljat' greh preklet!

VIII. postaja.

Jezus tolaži jeruzalemske žene.

V. Molimo Te, o Kriste! in Te hvalimo.
O. Ker si s svojim križem svet odrešil.

Premisli in preudari v svojem srcu, koliko ti je vendar treba jokati in žalovati. Prvič, ker tvoj ljubeznivi Jezus toliko zavoljo tebe trpi; drugič, sam nad seboj, ker si tako nehvaležen in ne nehaš, žaliti ga. Kako moreš premišljevaje njegove grozovite bolečine še trdovraten ostati? Poglej, kako milostivega in ljubeznivega se Jezus jeruzalemskim ženam skazuje. Zaupaj va-nj in vzdihni s srcem:

O ljubeznivi Jezus! oh, kako je to, da se moje srce ne raztopi v solzah

velike žalosti? Solz, o Jezus, prosim; solz prave pokore in prisrčnega obžalovanja mi daj, da z objokanimi očmi in s skesanim srcem zadobim tisto milost, katero si tem revnim ženam skazal. Oh, Jezus! ne obračaj od mene svojih milostivih očij. Poglej me ubozega grešnika, da Te bom tudi jaz ves potolažen mogel videti ob zadnji uri.

Očenaš . . . Češčenamarija . . . Čast
bodi . . .

Usmili se nas, o Gospod! usmili
se nas!

Usmiljene žene,
Ne jokajte za me!
Točite le za sé
Spokornih src solze.

IX. postaja.

Jezus pade tretjič pod križem.

V. Molimo Te, o Kriste! in Te hvalimo.
O. Ker si s svojim križem svet odrešil.

O, s kako veliko bolečino je Jezus že tretjič padel pod križem! Premisli, kako Jezusa, krotko nedolžno ovčico, judje in neverniki, kakor stekli volkovi, tepó, suvajo, in sem ter tja po trdih kamenih vlačijo. O nesrečni greh, ki samega Sina Božjega tako grozovito trpinčiš! O grešnik! ali ni tvoj ves potrti in krvavi včlovečeni Bog vreden tvojih solz? Oh, reci ves objokan:

O vsegamogočni Bog, ki nebo in zemljo z enim prstom držiš, kdo Te je

vrgel tako neusmiljeno? Oj nihče druge, kakor moja pregreha, v katero sem tolikrat zopet padel. Moja hudobna natura ni jenjala grešiti; in zato se je množilo Tvoje trpljenje. Toda poglej, o Jezus! pred Teboj sedaj klečim s skeanim srcem in trdno sklepam, s svojo hudobijo prejenjati. Z objokanimi očmi Ti trdno in zvesto obetam: Nikdar več nočem grešiti. O Bog, nikdar več, nikdar več ne!

Očenaš . . . Češčenamarija . . . Čast bodi . . .

Usmili se nas, o Gospod! usmili se nas!

Oh, Jezus omedli,
Pod križem spet leži.
Naj vendar se zbudi,
Kdor še v pregrehah spi.

X. postaja.

Jezusa slečejo in mu žolča piti dajo.

V. Molimo Te, o Kriste! in Te hvalimo.
O. Ker si s svojim križem svet odrešil.

Premisli, o duša! kako Jezusu, ki je po svojem životu ves ranjen in stepen, še grenkega žolča piti dajo. Poglej, kako on tvojo nesramožljivost, nespodobno vedenje in ničemernost v obleki s svojo nagoto plačuje, z žolčem pa tvojo požrešnost. Ali moreš svojega Jezusa brez milovanja pogledati? Oh, vrzi se k nogam svojemu Jezusu in reci:

O žalostni Jezus, kako velik je razloček med Teboj in med menoj! Ti si ves ranjen, poln grenkosti in ves s

krvjo oblit; jaz pa ves ničemerem, poln
sladnosti in veselja; ali vsaj tak želim
biti. Oh, jaz nisem na pravi poti. O
Jezus, pelji me ti na pravo stezo! Stori,
da mi bodo vse sladnosti tega sveta
grenke in zoperne; da bom namesto
njih želel Tvoje trpljenje občutiti, in
da tako vreden postanem, s Teboj večno
veselje uživati!

Očenaš . . . Češčenamarija . . . Čast
bodi . . .

Usmili se nas, o Gospod! usmili
se nas!

Ko pride na goró,
Ga slečejo grdó,
Pijačo mu dadó
Ostudno in grenkó.

XI. postaja.

Jezusa na križ pribijejo.

V. Molimo Te, o Kriste! in Te hvalimo.
O. Ker si s svojim križem svet odrešil.

Premisli neizrekljivo bolečino, katero je občutil dobrotljivi Jezus, kedar so mu ude, kite in žile z žebli prebodli. O kako je to, da tvoje srce kar žalosti ne počí, ko vidiš, da tvoji grehi tako neusmiljeno morijo tvojega Zveličarja? Vsaj sedaj toči solze, obžaluj svoje grehe in reci:

O dobrotljivi, zavoljo mene križani Jezus! vlij mi v srce strah in ljubezen do tebe. In ker so moji grehi tisti žebli, ki so Tebe na križ pribili, stori s svojo

milostjo, da bodo vse moje hude želje in občutki na tvoj križ nabiti in tamkaj umorjeni, da bom v življenju in v smrti s Teboj križan, tudi s Teboj v nebesih večno kraljevati mogel.

Očenaš . . . Češčenamarija . . . Čast bodi . . .

Usmili se nas, o Gospod! usmili se nas!

Na križ ga položé,
Razpno roké, nogé;
Zdaj z žebli mu nové
Se rane naredé.

XII. postaja.

Jezus umrje na križu.

V. Molimo Te, o Kriste! in Te hvalimo.
O. Ker si s svojim križem svet odrešil.

Odpri tukaj svoje oči in premišljuj svojega na križ pribitega Jezusa. Pogledaj vse blede obličje božje. Poslušaj, kako prosi odpuščenja tistim, kateri ga križajo in žalijo. Razbojniku obeta nebeško kraljestvo. Svojo Mater izroča Janezu. Svojo dušo priporoča nebeškemu Očetu. Slednjič pa umrje z nagnjeno glavo. — Tako je torej moj Jezus umrl! Res, umrl je na križu in zavoljo mene. O duša moja, kaj boš sedaj počela? Oh, ne hodi proč, kakor le s ponižnim in

skesanim srcem. Objemi križ in vzdihni k Jezusu:

O moj ljubeznivi Zveličar! vem in spoznavam, da so moji grehi tisti rablji, kateri so Tebe tako neusmiljeno umorili. Nobene milosti nisem vreden, ker sem Tebe križal. Pa kako veliko veselje in upanje občuti moja duša, ko Te slišim prositi celó za tiste, kateri so Te križali. Kaj hočem sedaj za Te storiti, ker si Ti toliko za-me storil? Poglej, o Jezus! pripravljen sem in voljan vsem odpustiti, kateri so me kedaj razžalili. Res, moj Bog! zavoljo tvoje ljubezni odpuščam vsem, v srcu jih objamem in jim želim vse dobro. In tako tudi upam ob svoji smrtni uri slišati Tvoje vesele besede: »Še danes boš z menoj v raju!«

Očenaš . . . Češčenamarija . . . Čast
bodi . . .

Usmili se nas, o Gospod! usmili
se nas!

Na križu tam visí,
Oh, sveta teče kri!
Za grehe vseh ljudi
Zveličar smrt stori.

XIII. postaja.

Jezusa s križa snamejo in ga Mariji na naročje položé.

V. Molimo Te, o Kriste! in Te hvalimo.
O. Ker si s svojim križem svet odrešil.

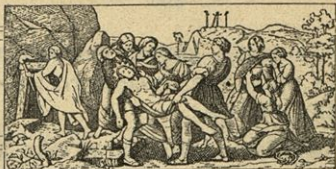
Premisli, kako oster je bil meč, ki je prebodel Srce žalostne Matere, ko je svojega mrtvega Sina vzela na naročje. Videla ga je vsega ranjenega in krvavega. O kakšno žalost in bolečino je ona takrat čuti'a v svojem Srcu! Kateri meč pa je bil tako oster, ki je prebodel njeno srce? Oh, greh je bil, ki je Jezusu življenje vzel in Marijino srce tako močno ranil! Objokuj torej ta grozoviti greh. Skleni svoje solze s solzami svoje žalostne Matere in vzdihni k njej tako:

O kraljica vseh mučencev! kedaj bom vreden prav razumeti tvojo žalost in bolečino? Kedaj zadobim milost, tvojo žalost v svojem srcu nositi in s teboj trpeti? O velika Gospa! izprosi mi to milost, da noč in dan obžalujem svoje grehe, kateri so ti tako žalost napravili; da ves skesan in spokorjen v zaupanju in v ljubezni do tebe umrjem, in po smrti s teboj večno živim!

Očenaš . . . Češčenamarija . . . Čast bodi . . .

Usmili se nas, o Gospod! usmili se nas!

Marija, k tebi hitim,
Tvojega Sinu častim,
Z vama, dokler živim,
Rad jokam in trpim.

XIV. postaja.

Jezusa v grob položé.

V. Molimo Te, o Kriste! in Te hvalimo.

R. Ker si s svojim križem svet odrešil.

Premisli tukaj žalovanje, vzdihovanje in jokanje Magdalene, Janeza in drugih pobožnih duš, ko jim je bil Jezus odvzet in v grob položen. Zlasti pa si v srce vtisni bridkost in grenko žalost Marije, njegove Matere, ko je iz svojega naročja dala svojega ljubeznivega Sina. Premišljeva je njeno tedanjo žalost in njeno trpljenje moraš se res sramovati, da si obiskujoč križev pot tako malo milovanja občutil. Oh, vzdrami svoje srce vsaj sedaj pri zadnji postaji.

Poljubi s častjo kamen svetega groba; položi v duhu vanj srce in reci svojemu mrtvemu Jezusu:

O usmiljeni Jezus! ki si tako krvavo pot hodil iz ljubezni do mene, v grob položenega Te častim in molim. Oh, želim in hočem Tebe v svojem srcu zaprtega imeti, da bi s Teboj sklenjen po tem križevem potu vstal k novemu življenju, in se v Tvoji milosti mogel iz tega sveta ločiti. Po zasluženju Tvojega trpljenja, katero sem premišljeval, dodeli mi, da bo ob zadnji uri Tvoje presveto Rešnje Telo moja popotnica; da bodo moje zadnje besede: Jezus, Marija, Jožef! in da svoje zadnje vzdihovanje sklenem s tem vzdihovanjem, s katerim si ti na sv. križu svojo dušo izdihnil. Daj mi z živo vero, s trdnim zupanjem in z gorečo ljubeznijo s Teboj in zavoljo Tebe umreti in potem s Teboj na veke živeti. Amen.

Očenaš . . . Češčenamarija . . . Čast
bodi . . .

Usmili se nas, o Gospod! usmili
se nas!

Za greh naš mrtvega
Molimo Jezusa,
In položimo ga
V grob svojega srca.

Sklepna molitev.

Nebeški Oče, večni Bog! po tisti ljubezni, s katero si svojega Sina Jezusa Kristusa zavoljo mene na svet poslal, in s katero je on po svojem bridkem trpljenju in grenki smrti mene odrešil, darujem ti ta sveti križev pot, katerega sem s tvojo pomočjo obiskal. Vzemi to pobožno opravilo v povišanje svoje časti, v zahvalo za vse meni in drugim podeljene milosti, za odpuščenje grehov vsega sveta, v pomoč revnim dušam v vicah, zlasti pa še, za katere sem v začetku prosil. O milostljivi nebeški Oče! poglej obličje Kristusa, svojega Sina, usliši glas njegove sv. krvi in bodi milostljiv meni, ubogemu grešniku. Amen.

Hvaljen bodi naš križani Zveličar,
Jezus Kristus, in njegova žalostna Mati
Marija!

O Jezus, hvala zdaj
Ti bodi in vselej!
Skoz svojo smrt nam daj
Te ljubiti' vekomaj!

Te šmarnice so čitala z g. kape-
lanom Fr. Ferjančičem v Kapelci ek. b.
v Krakovem, kjer se je opravljala ves
mesec majnik 1895 karijina pobožnost.
Kadar ni delovalo, prenašal sem tja
presv. R. T.

Opomnja:

Molitve so posnete iz Volčičevih »Šmar-
nic« l. 1892 in iz Kalanove: »Tomaža
Kempčana: Hodi za Kristusom!«

Čital mesec majnika 1910.

KAZALO.

	Stran
Pisec	III
Badnik (predvečer). O šmarnicah	1
1. majnik. O šmarnicah	5
2. „ O šmarnicah	8
3. „ Pismo pisano Mariji	12
4. „ O molitvi k Mariji	17
5. „ O molitvi k Mariji	22
6. „ O molitvi: »Češčenamarija«	26
7. „ O »Češčenamariji«	30
8. „ O angelovem češčenju	34
9. „ O rožnem vencu	38
10. „ O rožnem vencu	43
11. „ O rožnem vencu	47
12. „ O rožnem vencu	51
13. „ O rožnem vencu	55
14. „ O rožnem vencu	60
15. „ O rožnem vencu	64
16. „ O rožnem vencu	69
17. „ O rožnem vencu	73
18. „ O lavretanskih litanijah	78
19. „ O Marijinih praznikih	82

	Stran
20. majnik. O Marijinih devetdnevnica	87
21. „ O Marijinih devetdnevnica	92
22. „ O Marijinih podobah .	96
23. „ O Marijinih podobah . .	101
24. „ O Marijinih božjih potih .	105
25. „ O Marijinih svetilnicah .	110
26. „ O svetinjicah žalostne Ma- tere Božje . . .	115
27. „ O Marijini svetinjici . .	119
28. „ O Marijini svetinjici . .	123
29. „ O romanju k Marijinim cer- kvam	128
30. „ O škapulirju	132
31. „ Sklep	137
Molitve. Jutranja molitev	143
Večerna molitev	145
Sveta maša	146
Izpovedne molitve	160
Obhajilne molitve	172
Litanije vseh svetnikov	182
Lavretanske litanije	194
Sveti križev pot	200

